

Tamil Heritage Foundation

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை

Electronic preservation of Tamil heritage materials

e-Book series

an international NGO initiative to digitize old Tamil books and palm leaf manuscripts

visit <http://www.tamilheritage.org>

தமிழ் ஓலைச்சுவடிகள், நூல் பாதுகாப்பு.

பாதுகாப்பற்ற நிலையில், மறுபதிப்பு காணாத பழைய நூல்கள், ஓலைச்சுவடிகள் போன்ற தமிழ் முதுசொற்களை மின்பதிப்பாக்கி தமிழ் வளத்தை நிரந்தரமாக்கும் ஒரு சர்வதேச தன்னார்வ முயற்சி.

மேலும் அறிய: <http://www.tamilheritage.org>

முதுசொற்கள் முத்திரை
தமிழ்ப்பாதுகாப்பின் அக்கறை

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநம:

திருவடி மாலை.

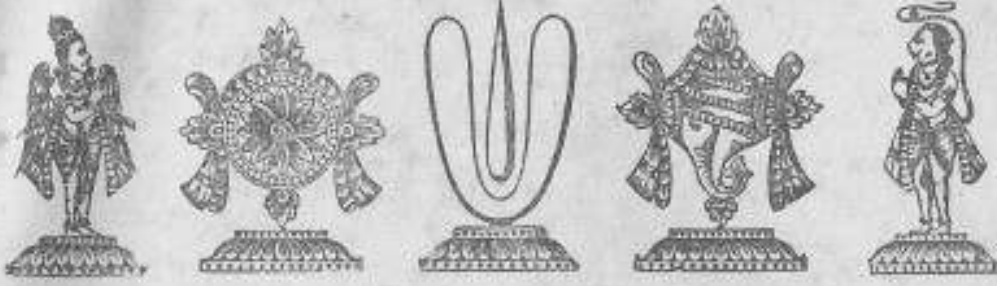
திருவல்லிக்கேணித்
தமிழ்ச்சங்க வெளியீடு, 56.

சங்கக் காரியாலயம் :

ஆநந்தபிருந்தாவநம்,
ஸ்ரீ மௌனசுவாமிகள் மடத்துத் தெரு,
அம்பத்தூர்.

17-1-1954.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநம:

திருவடி மாலை.

திருவல்லிக்கேணித்
தமிழ்ச்சங்க வெளியீடு, 56.

இது

ஸர்வமங்கள விஜயவாண்டு தையொரு திங்கள்
நான்காந் தேதி திருவாதிரைத் திரு நன்னாளன்று
திருவல்லிக்கேணி ரதவீதியிலுள்ள திருவஹோபில
மடத்து ஸ்ரீ தேசிகன் திருவடிவாரத்தில்
இடப்பெற்ற காணிக்கை.

17-1-1954.

ஸ்ரீ:
உள்ளுறை.

	பக்கம்.
முன்னுரை.	1.
[ஸ்ரீமதி கொடியாசலம் K. துரைஸ்வாமி அய்யங்கர் அவர்கள், Retired Assistant Accounts Officer, Audit Department, சென்னை.]	
நல்லுரை.	5.
[ஸ்ரீமதி R. கோவை அய்யங்கர் அவர்கள், Senior Advocate, Federal Court, சென்னை.]	
முடிவுரை.	7.
[பத்தகரூடி பாரதவாஜா மாடபூசி ரெ. திருமலை அய்யங்கர் அவர்கள், தமிழ் விதவாண், காரியதரிசி, திருவள்ளூர் கோணத்தித் தமிழ்ச் சங்கம்.]	
சுழந்தகோவை.	10.
[ஸ்ரீமதி கொடியாசலம் K. துரைஸ்வாமி அய்யங்கர் அவர்கள்.]	
முடிப்புரை.	14.
[ஸ்ரீமதி கொடியாசலம் K. துரைஸ்வாமி அய்யங்கர் அவர்கள்.]	

முதல் பதிப்பு—1954

Kabeer Printing Works, Madras (2431)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே திகைந்த மஹா தேசிகைய நம:
ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீ குமாரதாத தேசிகைய நம:

முன்னுரை.

நிரபாய தேசிக நிதர் சிதாயிமாம்
கமலா ஸ்ரீமாய கருணாதி ரோஹணீம்,
கிரம சோதி குற்றய கிருதி நமஸை யிந்ததே
பரிகத்த ஸதவ பரிகரீமதே பதே.

[நித்யமான, ஆசார்யனும் காட்டப்பெற்ற, சீரிய: பதி
யின் தண்பயசிற படிசைய, முறைப்படி யேறி கிருதார்த்தர்
கனானயர்கள், கத்த ஸதவத்தினும் அலங்கரிக்கப்பெற்ற
பரமபதத்தில் பிரகாசிக்கின்றார்கள்.]

அரு டருமா ரண தேசிகனே! யெங்கள் தூப்புற்றேவே!
வரு கவிதார்க்கிக சிங்கமே! வாழியர் வாழ்வறுத்தாய்!
இரு கையுங் கூப்பி யுரைக்குயிவ் விண்ணப்ப மொன்று
[கேளாய்
உருவ வெனக்கருளா யெண்ணு முன்ன முன்பென
[டரையே.

[வரு - இவ்வுலகில் வருகின்ற, உருவ - அழகுடைய
வனே.]

பகவான் கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹ ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்
ரமும், ஸ்ரீமத் வேங்கடநாத வேதாந்தாசார்யரும், நிரவதிக
மஹிம மஹதியரும், ஸர்வ குண நிதியும், ஸர்வக்ருதும்,
பரம கருணிகருமான ஸ்ரீ தூப்புல் மஹா தேசிகனின்
நிருவடிமயில் இக் கழற்காதற் கோவை ஸமர்ப்பிக்கப்
பெறுகிறது. ஆசார்ய ரத்தமாவிய இப் பிரானின் அவதார
ஸம்பவங்களும், அற்புதச் செயல்களும், கல்யாண குணங்
களும், அவர் சீரிய பதிக்கும், ஆழ்வா ராசார்யர்களுக்கும்,
உடைய வேதாந்தங்களுக்கும், வைஷ்ணவ உலகிற்கும் செய்
திற்கும் மஹோபகாரங்களும் வாசா மகோசரம். ஸ்ரீ

வைஷ்ணவதாஸ்யாம்ருத ரஸிகர்களான அடியார்கள் பல்லாண்டுகளாய் ஸேவித்து வரும், ஸ்வாமியின் மூன்று தனியின்களையும், அவர் திருக் குமாரரால் அருளிச் செய்யப்பெற்ற “பிள்ளையந்தாதி” என்ற திவ்யப் பிரபந்தத்தையும் ஒருவாறு தழுவி, சில அம்சங்களை மட்டும் பேசுவதே இக் கழற் பாமாஸையின் நோக்கு. இப் பிரபந்தம் கிரட்டைக் கழலொலியாய் நவ ரீதியில் ஒருவர் முன்னிரண்டடியையும் மற்றவர் பின்னிரண்டடியையும் பாடுவதுபோல் அமைக்கப் பெற்றிருக்கிறது.

ஸ்ரீ தேசிக சரித்திர மென்று இதைப் பாராட்டி, ஆசையினால் இப் பணியில் துணிந்த வடியேனைப் பொருட்படுத்திக் கோதைக் களைந்து குணங்கொள்ளுமாறு அன்பர்களைப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

பகவானின் நித்யேச்சையால் நமக்குக் கிடைத்த கிருபா கார்யமான ஆசார்ய தத்வத்தையும் அதின் ப்ரபாவத்தையும் விசேஷமாகப் பரிபாலித்துச் சேதநர்கள் நன்கு உணரும்படி அநுஷ்டித்துக் காட்டி ஆசார்ய குண பூர்த்தியோடு விளங்கியவர் நம் தூப்புல் வள்ளலே. ஸ்வாமியின் மதுர மொழிகளின் கருத்துக்களில் சில பின்வருமாறு :—

தத்துவங்களின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை உபதேசித்துத் திருத்திப் பணி கொண்டு, மோகஷோபாயத்தைக் காட்டிக் கொடுத்த ஆசார்யர்களின் திருவடிகளே இவ்வுலகில் உபாயமாகவும், ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் அநுபவிக்கும் பலனாகவும் ஆகின்றன. ஸ்ரீமந் நாராயணனே பரதெய்வம். சேதனர்களாகிய நாம் அவனுக்கு ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வா வஸ்துக்களிலும் சேஷ வ்ருத்தியுள்ள நித்ய தாஸ்யர்களாவோம். சேதனம் அசேதனமாகிய ப்ரபஞ்சம் முற்றிலும் பகவானுக்குச் சரீரம். நமது மமகாரம் அஹங்காரம், தேஹாத்ம ப்ரமம் இவைகளை அறவே யொழித்து, தேஹாவஸாநம் வரையில் ஒரு பிழையும் புகுராத உணர்ச்சியுடன் வர்ணச்ரம தர்மங்களை அநுஷ்டித்து, நமது ஸ்வரூபம், நம்மைக் காக்கும் பொறுப்பு, நாம் செய்யும் தர்மங்களின் பலன் எல்லாவற்றையும் பகவான் திருவடியில் அவன் ப்ரீதிக்காகவே அர்ப்பணம் செய்து உஜ்ஜீவிப்பதே ஸதா சார்யர்கள் காட்டிய வழி. எம்பெருமான் நமக்கும் அவனுக்கு முள்ள நித்ய ஸம்பந்தத்தாலேயே நம்மைக் காக்கக் கடமைப் பட்டிருக்கிறான். அவன் அடியவர்க்கு

மெய்யன், ஸத்ய வ்ரதன். ஸஹஜ காரூண்ய மூர்த்தியான ஸ்ரீய: பதி. அநாதி காலமாக நம்மைப் பெறக் கருதி ஏதோ ஐந்மாந்தர ஸுகிர்த வியாஜத்தை முன்னிட்டு நம்மீது கருணையைப் பொழிந்து, அவனே ஆசார்யனாய் வந்து உப தேசித்து நம்மை உபாயத்தில் மூட்டி, ஸம்ஸார பந்தத்தைத் தீர்க்கிறான். அவன் திருவடிகளில் நாம் ப்ரபத்தி செய்து விட்டால், ஸித்தோபாயனான பகவானே நம்மை ரக்ஷித்துப் பரமபதத்தை நிச்சயமாயளிப்பான். ப்ரபந்தனை சேதன னுக்கு இக்கர்ம பூமியிலிருக்கும் வாழ்வும் நித்ய ஸூரிக ளுடையதைப் போலவே யிருக்கும். இப்படி ஸகல வேத ஸாரமான விஷயங்களை நமக்குப் பரம கிருபையுடன் போதித்துப் பகவானிடம் சேர்க்கும் ஸதா சார்யர்களைத் தெய்வமென்றே பாராட்டி அவர்கள் செய்த உபகாரத்தை நினைத்து நைந்து கிருதஜ்ஞாநு ஸந்தாநம் செய்து, அவர் களுடைய அருளிச் செயல்களின் அர்த்த விசேஷங்களை ஸதா த்யாநித்துக்கொண்டு அவர்களின் குணநுபவங் களைப் பண்ணிக்கொண்டு யிருப்பதே, நாம் அவர்களுக்குச் செய்யும் கைம்மாறு.

ஆசார்யர்களைப் பற்றியும், நம் தர்சனத்தில் நாமெல் லோரும் தெரிந்து கொள்ளவேண்டிய சில முக்கியமான விஷயங்களைப் பற்றியும் 'குறிப்புரை'யில் ப்ரஸக்தமான இடங்களில் சுருக்கமாக எழுதப் பெற்றிருக்கிறது.

ஸ்ரீ தேசிகனின் அருமை பெருமைகளை வாயாரப் புகழ்ந்து குணநுபவம் செய்து பல்லாண்டு பாடினாலன்றி நாம் உஜ்ஜீவிக்க முடியாது. இவ்வருள் தரும் ஆரண தேசிகன் ஆராய்ந்து கண்ட ஸித்தாந்தமே பகவா னுகந்தது. அவர் ஸ்ரீ ஸூக்திகளே இகத்திலும் பரத்திலும் பகவானுக்கு நாம் வழவிலாவடிமை செய்ய ஸாதநமாகும். வேதவெற் பிறையவனான வேங்கடவனே வேதமௌலி குரு வான வேங்கடநாதனாதலின், இனி நாம் ஸம்ஸாரக் கடலில் விழுந்துழலா திருக்குமாறு ஸ்ரீ தேசிகனின் திருவடிகளைப் பக்தியுடன் வணங்குவதே நமது வாழ்வின் பயன்.

அந்த மிலா மறையன்ப ரடியார்க்கு மடியேன்
அதின் கருத்தை யாய்ந்தளித்த ஆழ்வார்க்கு மடியேன்
செந்தமிழா மருட்செயலி னடியார்க்கு மடியேன்
சிந்தனை செய் தொண்டர்களி னடியார்க்கு மடியேன்

எந்தையிடம் சரண நெறி புகுந்தார்க்கு மடியேன்
 தருமநெறி யிழிந்தாரி னடியார்க்கு மடியேன்
 சந்தமிகு தமிழ் மறையோன் தேசிகனார்க்கடியேன்
 அவர் பாதம் பணிந்தவரி னடியார்க்கு மடியேன்.

அடியேன் விருப்பத்திற் கிணங்கி இக் கோவையைத்
 'திருவடி மாலை' என்ற பெயருடன் வெளியிட்ட திரு
 வல்லிக்கேணித் தமிழ் சங்கத்தினர்க்கும், அச் சங்கத்தின்
 கார்யதரிசி, ஸ்ரீ. ப. ரெ. திருமலை அய்யங்கார் ஸ்வாமிக்
 கும், இந் நூலையும், குறிப்புரையையும் பரிசோதித்து, நல
 னுரை நல்கிய நல்லற மூர்த்தியான ஸ்ரீமான். R. கேச
 வய்யங்காருக்கும் என் மனமார்ந்த வந்தனங்களைத் தெரி
 விக்கிறேன்.

16. ஸரோஜினி தெரு,
 தியாகராயநகர்,
 17-1-1954.

} கொடியாலம்
 K. துரைஸ்வாமி அய்யங்கார்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

நலனுரை.

‘கழற்கோவை’ என்னும் இந்நூல் திருவேங்கட முடையான் பணியாய் ஸ்ரீமாந் கொடியாலம் துரைஸ்வாமி அய்யங்காரால் (வேங்கடேசனால்) ஆக்கப்பெற்று அவன் திருவடிக்கு இடப்பெற்றுள்ளது. திருவேங்கடமுடையானே ‘ப்ரஸித்தநெடியோன்’ என்ற நெடும்ப்ரஸித்தியுடைய ஸ்ரீநிவாஸன் என்னும் பரப்ரஹ்மமூர்த்தி. அருணெடுமையே ஸ்ரீநிவாஸன் நெடுமை. மயர்வறமதிநலம் அருள்வதற்குப் பரமாசார்யனாய்த் தன் அருளில் தானே சிறந்து விளங்கும் நெடுமையே அது. “அந்த ஜகதாசாரணபடி அன்றியே நீயானபடியே வந்து” என்ற திருவாரூயிரப்படி சிறப்பித்து விளக்கியருளிய பரமோதார சரண்யாகாரம், உத்தார காகாரம், வேதாந்தாசார்யாகாரம். அது நன்கு தோன்ற விளங்கும் வெற்பே “வேங்கடவெற் பெனவிளங்கும் வேத வெற்பு.” வேங்கடவெற்பனுடைய அருள்மிகுத்த ஆசார்யாவதாரமே வேதாந்தாசார்யாவதாரம். திருவருளேயாய் பரமமோக்ஷ தர்மமாகிய சரணாகதியை உலகத்தார் அனை வர்க்கும் ஒக்கவே கரவாது நல்கவும் அந்த உத்தம தர்மத்தால் ஆராதிக்கப்பெற்று அருள் புரிந்து பூரிக்கும் சரண்ய தம்பதிகளின் ஸ்வரூப ரூப குணதிகளைத் தெளிய உணர் விக்கவும் தோன்றிய இந்த வேதாந்தாசார்யாவதாரத்தின் சிறப்பும், இந்த அவதாரத்தில் பரனாகிய திருமலை யொருமையான் தயாபரனாய் விளங்கும் ஏற்றமும், தயா குணத்துக்கு ஸமஸ்தகல்யாணகுணந்தரங்களும் உதவிக் குணங்களாய் ஒன்றி நலங்கொள்ளும் சீர்மையும் உள்ளி உணர்வார்க்கு ஒவாவுணவாயே நிகழும். அஃதுண்பார் கோக்குமதே கோவை. கோக்கப்படவேண்டியவை பரமா சார்யனான (வேதாந்தாசார்யனான) திருவேங்கடமுடையானுடைய துயரறு சுடரடியின் கல்யாண குணங்களே. “கோமின் துழாய்முடி ஆதியஞ்சோதி குணங்களே” என்று ஸ்ரீ சடகோபர் இக்குணக்கோவையை விதித்தருளினார். ஸ்ரீ சடகோபர் திருவுள்ளம் உவக்க, தயாதந ராகிய இம்மஹாதேசிகர் “தல்பம் கல்பாந்தயூந: சடஜி

துபநிஷத் துக்தஸிந்தும் விமதீநந் கீரத்நாதி ஸ்வாது
 காதாலஹநிதசசதீ நிர்கதம் ரத்நஜாதம்” என்று “எழிற்
 குருகைவருமாறன்” திருவாய்மொழியாயிரம் குணம்
 கொண்டு தாத்தர்யரத்நாவளிக்கோவையை அரங்கநகரப்ப
 னுக்கு ரஞ்சநியாய்ச்சாத்திமகிழ்ந்தார். “பேசுபயவேதாந்த
 தேசிக” வள்ளலார்க்கு இந்நூலார் இக்குணக்கழற்
 கோவையை இட்டுள்ளார். அருள் கொண்டாரும் அடியவர்
 கோப்பது துயரறுசுடரடியின் குணங்களையாதலால் ஆசார்
 யஸார்வபௌமராகிய தேசிகர் பெருமானார்க்குக் கழற்
 கோவை ஆக்கப்பெற்றிருக்கிறது. மணிப்பவள உரையில்
 விரித்து விளக்கப்பெற்ற குணம்போற்றும் ஆர்வச்சொற்கள்
 தொடக்கத்தில் ஒருபடி யாப்புவடிவம் கொண்டு இருபத்
 தைந்து பாக்களாய்க் கோக்கப்பட்டிருக்கின்றன. திருமா
 லடியார்கள் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டிய பொருள்கள்
 அதில் விளங்கக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. முன்னூல்களில்
 திகழும் நற்பொருள்களை மணிப்பவள விரிவில் காணலாம்.
 “அந்தணரந்திய ரெல்லையில் நின்ற அனைத்துலகும்...வந்
 தடையும் வகை அன்பரறிந் தறிவித்தனரே.” என்று மெய்
 யுணர்வு ஊட்டி, சரணுகதியில் மூட்டி, ஸ்ரீநிவாஸன் பொன்
 னடியைப் பூட்டி, அன்னவன் பொன்னடியாயிரம் (பாதுகா
 ஸஹஸ்ரம்) பாடி, அருள்புரிந்து, “அருளாளர் தாமெனினும்
 தமக்கொவ்வாரே” என்று பொலிந்து விளங்கும் வேதாந்த
 தேசிக வள்ளற்பெருங்கடலின் திருக்குணக்கோவையாத்
 லின் இந் நூல் திருவேங்கடமுடையானுக்குப் புரியும்
 தொண்டாகும். அஃதே “குரும் ப்ரகாசயேத் தீமாந்”
 என்று ஒதப்பெற்ற பரமமங்கலமாகிய அருந்தொண்டு.
 இதன்கண் ஆதர நோக்குடையாரும் அத்தொண்டில்
 கூறுகொள்வாரே ஆவார்.

சுபமங்கலம்.

53, தெள்ளிய சிங்கப்பெருமாள்
 கோயில் தெரு,
 திருவல்லிக்கேணி, 17-1-1954.

R. கேசவய்யங்கார்.

ஸ்ரீ:

முகவுரை.

தேவர் முனிவர்களுஞ் சித்தர்களும் பத்தர்களும்
பூவின் மழைபொழிந்து போற்றியே—தாவி
யுலகளந்த மாலை யுணர்ந்துகக்குந் தூப்புந்
குலகுருவே யெங்கள் குரு.

—[தேசிகர்நூற்றந்தாதி, 26]

வேதவெற்பன் திருவேங்கடவன். அவன் வேதாந்தா
சாரியன். அவனே தூப்புல் திருவேங்கடமுடையானாய்
வைஷ்ணவஸூயை விளைக்கும் வரதபாததூளி பரிஷ்க்ருத
மான பரிசுத்த பூமியில் அவதரித்து, வானவர் வானவர்
கோனோடு சிந்து பூமகிழும் மணமுள்ள மலையில் வளர்ந்து,
ப்ரத்யக்ஷ பரமபதமான பெரிய திருக் கோயிலில் பிரியா
வடிமை செய்துகொண்டு போது போக்கி மண்மேல் நின்று
நோய்களைத் தவிர்த்தான்.

“ தேசிகனென்னுமாசான்
தெளிவொடு பொறுமைச்சீரும்
வீசியகடல்நீர்ப் பாரில்
விளைத்தபல் விநோதக்கூட்டும்
பேசிட வல்லார்யாரே?”

பற்பல் கலைவல்ல பாவலன் பத்தர் ஏத்தும் தூப்புல்
அற்புதன். அப்பத்தர்களில் ஒருவர் ஸ்ரீமான் கொடியாலம்
துரைஸ்வாமி அய்யங்கார் அவர்கள். இவர் ‘நாவலருந்
தென் வடமொழி நற்பொருள் பெற்ற நம்பி.’

“ உணர்வாரா ருன்பெருமை யுணர்முழு நலமே
உணர்வாரா ருன்னருமை தன்னை—உணர்வாரார்
நின்கழலைச் சென்னியிற் சூடியே வேதசிரவாரியா
சொன்மாலை கற்றேன் தொழுது.”

என்று இவ்வைணவச் சிரேட்டர் தாமே பணித்தபடி திரு
வேங்கடமுடையான் திருவருளால் முழு வேதமுதல்வனாகிய
அவ்விறைவன் உண்முக உணர்வாய் உணரும் நுண்ணிய
நுகர்வே “கழற் கோவை”யாம். இக்கவிராயர் சீரார்

தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் அநுகர்ஹத்தால் இப் பெரு நுகர்வைப் பெற்றார்; பெற்று, ஆராப்பெரு நிலையில் திளைத்தார்; யாவும் மறந்தார்; அந்நிலையில் தம்மையும் ஸ்ரீ தேசிகனையும் தம் நுகர்வையும் மறந்தார். அக் குரு புங்கவனின் அநுபவம், இயல்பாக யாதொரு வரம்புமின்றி ஊறிப் பெருகியது. இந் நன்னூல் நான்மறை மௌலியின் ஆசிரியன் திருவுளப் பாங்கின்படி உலகுக்குக் கிடைத்த ஓர் அற்புதப் பெருங் கொடையே. இக் “கோவை” இறைமணம் கமழ்கின்றது; மொழியழகு தோற்றுக்கின்றது; அருள் தேன் சிந்துகின்றது; மக்கள் உள்ளம் பெரிது ஈர்ப்புண்கிறது. இப்பிரபந்தம் அகநெகிழ்ச்சியில் மலர்ந்த அருமலர். எனவே, அத்தகைய அகநெகிழ்ச்சியில் அணியும் மருமலரே இது எனின் அது மிகையாகாது. சுருக்க விளக்கமாக ஆழ்ந்து தெளிந்து நிற்கும் சிறு மாநூலாதலின், நெகிழ்ந்து உணர்ந்து உணர்ந்து தெளிதற்குரிய பெருமறை இது.

இதன் உண்மையை

“குருபுங்கவனே கருணாநிதிநின்
அருளாலநு பூதி பிறந்ததுவே
திரிகின்ற மனந்திரி யாதுணையே
அறிவாலடியார் தொழு தேசிகனே.” (23)

என்ற பாடல் விளக்குதல் காண்க.

இச்சீரிய கிரந்தத்தில் விசிஷ்டாத்வைதம், ஆழ்வார் ஆசார்யர்கள், ப்ரபத்தி, வேதம், பகவத் பாகவத கைங்கர்யம் முதலிய அம்சங்களை நன்றாகத் தெரிவித்திருக்கிறார் நூலாசிரியர். “பந்து கழல் அம்மாண யூசலேசல்” —(தேசிக மாலை, நவமணி மாலை-10.) என்ற மறைமுடித் தேசிகனார் பணித்ததை நினைவுறுத்த பாதயுகளத்துக்கு கிரட்டை மணி மாலை போன்று ஒவ்வொரு பாட்டும் அமையுமாறு, இவ்வாசிரியர் யாத்து அந்நல்லாசிரியர் திருவடியில் ஸமர்ப்பித்துள்ள பெற்றி கண்டு மகிழ்த்தகும்.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் செய்யுளியலில் “விருந்தே தானும் புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேற்றே” என்பதனால் தோத்திர ரூபமான இப்பிரபந்தம் அங்ஙனங் கூறிய விருந்தாம் என்க.

இக் "கழற் கோவை," ஆசிரியர் வரைந்துள்ள குறிப்புரைபுடன் "திருவடி மாலை" என்ற திரு நாமத்துடன் அவர் விருப்பத்திற்கிணங்க இத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் பிம்பத் தூவது வெளியீடாகப் பிரசுரிக்கலாயிற்று.

இச் சங்க வெளியீட்டு வள்ளலார் இவ்வாசிரியரே. "திருச்சின்னமாலை" (வெளியீடு 29, 9-11-1950-ல் அரங்கேறியது) வள்ளலாரே இவர் என்பது நற்றமிழுலகு நன்கு அறியும். இவரும் இவரது உற்றார் உறவினரும் திருத்தக்க செல்வமும் திருவருளும் நித்யமாகப் பெற்றின் புறமாறு அநுக்ரஹிக்கவேண்டும் என்று சீரார் தூப்புல் திருவேங்கட நாதனையே தொழுவோமாக.

வாழ்க சந்தமிகு தென்தமிழ். வாழ்க தேசிகத் தொண்டர் குழாம்.

பொங்கும் மங்கலம்
எங்குந் தங்குக.

இங்கிருந்தா லேதமென் னெந்தமக்கு வாதிசிங்கர்
செங்கமல பாதமுஞ் சீர்வடிவும்—அங்கமலக்
கைகளும் வாயுங் கருணைமிகு கண்ணிணையும்
கைகனி போற்காணக் கூடில்.

—(தேசிகர் நூற்றந்தாதி, 56.)

ஸ்ரீரங்க விலாசம், } ப. ரெ. திருமலை அய்யங்கார்,
அம்பத்தூர், 17-1-1954. } காரியதரிசி

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீ குமார தாத தேசிகாய நம:

கழற்கோவை.

உயர்வற வுயர்நல முடையோ னன்பே
மயர்வற மதிநலம் பெற்ற பிரானே
அகணித குணவி த்யாவி பூஷண
இகபர பலஸா தனதா ரகனே. (1)

தாதைகு சிககுல வாரிய சூரியின்
தோதைம ணிவயிறு வாய்த்த தவனே
தந்திர னேஸர் வசுதந் திரனே
மந்திர மணங்க மழ்மா லையனே. (2)

புத்தக மொருகை முத்திரை யொருகை
வித்தக னேயருள் பொலியும் வதன
சத்துவ மேனிய உத்த மநேயா
பத்தர்வி னைதவிர் பதுமக் கழலோய். (3)

யதிரா ஜனருட் கலமே நலமே
கதியே கவிதார் க்கிககே ஸரியே
வானவர் வாழ்ச்சி தருங்கா வலனே
ஞானவை ராக்ய செழும ணியானே. (4)

தத்துவ மனித்த காரி மாறனே
புத்துயி ரளித்த நாத நாதனே
புருடனைப் போற்றிய யாமுன முனியோ
சுருதிபு கட்டிய யதிவா ரிதியோ. (5)

காரண மாகிய திருநா ரணனே
வாரண மலையுறை பேரரு ளாளனே
மாலிரு ஞ்சோலைச் சுந்தர வடிவோ
ஆலிணி லையுறை யமுதச் செல்வனே. (6)

செந்தமிழ் வடமொழி செழுமறை யாவும்
உன்றிறந் தால்நிறம் பெற்றது மிகையோ
விதவித மாயவை மெய்யொலி பரப்பி
உநவிய தூப்புல் குருமா மணியே. (7)

ஸாரச ந்தேச மடலு ரைகளும்
ஸாரத மமான கட்டு ரைகளும்
ஆரமு தமான தொகைமா லைகளும்
இரங்கி யபல கலைப்பா வலனே. (8)

உலக ளந்தகு றளான மாயனின்
அலங்க லானநா லாயிர மறையை
மன்னிய நானூற் றைந்தாய் நல்கிய
கன்னிச் சிரவண த்தூப்பு லய்யனே. (9)

யதிவர னின்தரி சனமே யோங்கிட
வாதிகளை வென்ற நீதிமொ ழிகளின்
வண்மைதிண் மைவரு ணிக்க லாகுமோ
அண்ண லேமெய் யநின்வி யப்பே! (10)

பனிக்க டலிலே துயிலும் நாதன்
தனிக்க டலென த்தாங்கு முலகம்
பவக்க டலிலே தவியா வண்ணம்
தவநெறி காட்டி யதகை மையோனே. (11)

கடலிப் பியிலே யொளிநித் திலமென
உடலி னுயிர்க் குயிரா மிறையைத்
திருமக ளுறையுந் திருமா லென்று
அருவுட னறிந் தருள்வா மனனே. (12)

வெள்ளைப் பரிமுகுதேசிக ருனது
உள்ளத் தெழுதிய சிறுவே தத்தை
ஒலையி லிட்டே னென்றே யுரைத்த
தலைவ னேமறை முடித்தே சிகனே. (13)

தாரக போஷக போக்கி யமான
 விரகென் றருளிய பழமொ ழிகளில்
 ஒன்றே யமையும் வீடுபெற் றுய்ய
 பொன்கழ லடியா யிரம்பா டியவா. (14)

உனையே யலதோர் பரமுண் டெனவே
 நினையார் கதியே நிகரில் புகழாய்
 பணமும் புகழும் மதியா மதியே
 குணமே வடிவாய் வந்தாய் சரணம். (15)

எந்தா யுமெனக் கருள்தந் தையுநீ
 நந்தா விளக்கே மறைநா யகனே
 திருமால் தகவே யவனீ யலையோ
 திருவின் பொருளின் மணியே சரணம். (16)

ஆரா வழதே யறிவா ரறிவே
 தீரா வினைதீர் திருவேங் கடவா
 கண்ணே மணியே கருணைக் கடலே
 தொண்டர் துணையே முகிலே சரணம். (17)

விண்ணோர் பதமும் வேண்டிற் றிலையான்
 மண்ணோர் புகழும் நாடுவ திலையே
 என்னே ரமுநின் னிருதாள் மலரை
 பொன்னே யெனயான் புனையப் பெறுமோ. (18)

வருமோ ருறவே வளரிள வரசே
 அருவிலை மணியே வனமத கரியே
 அருகணை யிறையே யறவுரு நிலையே
 அருமறை குருவே யடியா ருயிரே. (19)

உடைய வனேநீ கவரா வுடைமை
 அடைய திலாமை யாற்குறை யிலையே
 புத்தி யிலுறைப வநீக வராத
 புத்தி யிலாமை யாற்குறை விலமே. (20)

எட்டு யிரண்டு மறியா என் தன்
முட்ட திருவினை யறவே யிதமொடு
மன்னிய நற்றிரு மந்திரப் பொருளை
பொன்னரு ளாலரு ளாய்கந் பகமே. (21)

நின்பே ரறியார் மேயவ ராவரோ
உன்னை யறிந்து மறந்தி ளுவாரோ
நிந்தொண் டர்க்கே யன்பு செய்திட
என்னை யாக்கியே யருள் புரிவாயே. (22)

குருபுங் கவனே கருணா நிதிநின்
அருளா லநுபூ திபிறந் ததுவே
திரிகின் றமனந் திரியா துனையே
அறிவா லடியார் தொழுதே சிகனே. (23)

அமல னுமக்க ளித்தபெ யரொடும்
கமலை யுகந்த ளித்தவி ருதொடும்
நல்லா ருலகம் நற்பத மெய்திட
பல்லாண் டிருமென் றிசைபா ளுவனே ! (24)

வேங்கட நாதன டியார டிகளில்
வேங்க டேசன்ம யலாலி றைஞ்சிய
சேதுவா னகழற் காதல் மாலையை
ஒதுமன் பரெழிற் பதமே றுவரே. (25)

ஸ்ரீ:
கழற்கோவை.
குறிப்புரை.

உயர்வற வுயர்நல முடையோ னன்பே
மயர்வற மதிநலம் பெற்ற பிரானே
அகணித குணவித்யா விபூஷண
இகபரபல ஸாதன தாரகனே. (1)

[எல்லா நூற்கும் மங்கலமொழி முதலில் வகுத்துக் கூற வேண்டுமென்பது இலக்கணம். ஆதலால் 'உயர்' என்று ஆரம்பம். நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவாய் மொழியின் ஸங்க்ரஹம் முதல் திருவாய்மொழி. முதல் திருவாய்மொழியின் ஸங்க்ரஹம் முதல் மூன்று பாட்டு. இம்மூன்று பாட்டுக்களின் சுருக்கம் முதற்பாட்டு. முதற் பாட்டின் ஸங்க்ரஹம் முதலடி. இந்த ஸத்ஸம்ப்ரதாய உண்மையைக் கடைப்பிடித்து இக்கோவையின் முதற் பாட்டில் அம்முதலடியையே முதலாக அமைத்துள்ள பெற்றிகண்டு இன்புறத் தகும். பகவத் விஷயத்துக்குள்ள படிகளையெல்லாம் இங்கு நினைக. உயர்வற...அன்பே - ஸர்வஸ்மாத்த்பரணும், ஆநந்தம் முதலிய கல்யாண குணங்களை யுடையவனுமான ச்ரிய:பதியின் அன்பு கோலமலர்ப் பாவையின் அன்பின் அன்பு - அன்பன் தன்னையடைந்த வர்கட்கெல்லாம் அன்பன் - (கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு.) மயர்வற - அஜ்ஞானம், அந்ய தாஜ்ஞானம், விபரீதஜ்ஞானம் என்ற இவை வாஸனையோடே போகும்படி, மதிநலம் - பகவான் விஷயத்தில் அறிவையும், பக்தியாகிய நல்ல குணத்தையும். பிரான் - தலைவன், எப்பொருட்கு மிறைவன், ஸர்வோபகாரன். அகணித...விபூஷண - அநந்த கல்யாண குணகணமஹோததி. அகணிதம் - எண்ணிக்கையின்மை. வித்யா - வித்தை-கல்வி, ஞானம், தந்திரத்தொழில். விபூஷணம் - ஆபரணம். இகம் - இப்பிறப்பு, பரம் - உயர்வு-பர்ப்பரும்மாநுபவம். பலன் - பயன்.. ஸாதனம் - உபாயம். தாரகன் - நடத்துவோன், தரிப்பவன், கொடுப்பவன்.

உயர்வற...அன்பே - கலிகாலத்தில் விஷய போகங் களியெய மண்டித்தவித்தாக் கிடக்கும் சேதனர்களைக் காப்பதற்காகவே பகவானின் அநுகரஹமே வடிவாக வந்த வர். ஸ்ரீ கிராமாநுஜன் பகவானிடத்தில் செய்த அன்பே உலகமுடிய ஸ்ரீ தேசிகனாய் அவதரித்தது.

மயர்வற... 'தெருள் தரநின்ற தெய்வநாயக' என் நிவர் தாமே யருளிச்செய்தபடி, அடியவர்க்கு மெய்யனால் மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்றவர். பூதத்தாழ்வாரைப் போல ஞானத்தமிழ் புரிந்து ஞானச்சுடர் விளக்கேற்றிய பிரான். ஆதிசூலபதியான நம்மாழ்வாருக்குப் பகவான் கெவலம் தன் அஸாதாரண கிருபையினாலே அநுகரஹித் தான். தேசிகனே ஆசார்யகிருபா மூலமான பகவத் கிருபையினாலேயே மதிநலம் பெற்றார். அஜ்ஞானகந்த யில்லாமல் பகவானை நன்றாய் அறிந்து அவனிடத்தில் நிரவதிக பக்தியையுடையவர் - ஸ்ரீ ஹயக்ரீவனின் லாலாஸு நாபானலப்த ஸார்வக்ருன்.

வித்யா விபூஷண - வித்யைகளைப் பூஷணமாகக் கொண்டது ஜகத்தில் யதார்த்தஜ்ஞானம் பிரகாசமாவதற் காக. யதிராஜனைப்போல் இவரும் ஒரு " வித்யாவாஹினி " (உற்பத்தி ஸ்தானம்). இவர் அவ்வெதிபதியிடமிருந்து பெற்ற வித்யைகளைப் பூஷணமாகக் கொண்டார். யதிபதி யும் தன் பரிபூர்ண க்ருபா விசேஷத்திற்குப் பாத்திரமான தூப்புல் பிள்ளைக்கு இவ்வாபரணங்களைச் சாற்றி மகிழ்ந் தார். இது அடியார்களுக்குப் பரமபாக்கியத்தைக் கொடுத்தது - விசுத்தவித்யா விபூஷணன்.

அகணிதகுண...குணமே யொருவடிவாய் வந்து ஸர்வ குணநிதியாக வீறு பெற்றவர். இவர் கல்யாண குணங்கள் பூஷணங்கள் போல பிறர் கண்டு அநுபவிக்குமாறு சோபாவஹமாய் நின்றன. அக்குணங்கள் இவரை ஆச்ர யித்து நிறம்பெற்றுப் பெருமையடைந்தன. இவர் திருமுடி திருவடி ஸம்பந்தத்தால் ஆசார்ய பங்க்திக்கு ஏற்பட்ட உத்கர்ஷம் சொல்ல முடியாது.

இகபர...பக்தர்களையே தனக்குத் தாரகமாக உடைய வர். இகத்திலும் பரத்திலும் இவர் திருவடிகளே தஞ்ச மாவன. ஞானதானம் செய்து ஸகல புருஷார்த்தங்களையு மளிக்கும் ந்யாஸ வித்யாதானத்தையும் நல்கி ரக்ஷிப்பவர்.

பகவானே ரக்ஷயஸஜாதீயனாய் அவதரித்தபடியால் இது பொருத்தம். “திருவேங்கட நாதனெனும் குருவாய் நின்று நிகழ்ந்து மண்மேல் நின்ற நோய்கள் தவிர்ந்தனனே” என்கிற படியே ஸம்ஸாரி சேதனர்களைத் திருத்திப் பணிகொண்டு அவர்களை உஜ்ஜீவிக்கச் செய்தவர். மோஹனமாயா மதங்களை நிராகரித்துச் சாஸ்திர ஸம்மதமான ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தை அபிவிருத்தி செய்தவர். இவர் எல்லா வித்யைகளிலும் நிபுணராயிருந்தும், இவர் சொல்லிக் கொடுத்தவை யெல்லாம் பகவத் விஷயங்களே. உடையவரைப் போல், ஸம்ஸாரக் கடலிலுள்ள மஹாபயங்களினின்றும், அடியார்களைக் கரையேற்றுபவர்.

இம்மங்களப் பாட்டோடு, ஸ்ரீமத் கோபாலதேசிகன் அருளிய அழகான ச்லோகத்தை யநுஸந்தித்து மகிழ்வோமாக :—

அகில புவநரக்ஷா ஸாதநாயாவ தீர்ணே
குமதி கலி விலாஸத்வாந்த திக்மாம்ஸு ஜாலே
நிரவதி கருணாப்தௌ வேதசூடாகு ரௌமே
பவது பரம பக்தி: ஸ்ரீ நிதௌ வேங்கடேசே.]

தாதை குசிககுல வாரிய சூரியின்
தோதை மணிவயிறு வாய்த்தவனே
தந்திரனே ஸர்வ சுதந்திரனே
மந்திரமணங் கமழ் மாலையனே. (2)

[தாதை - தகப்பன். குசிககுலம் - கௌசிககுலம் - விச்வாமித்ர குலம். ஆரியஸூரி - அநந்தஸூரி - மாதவர் புகழும் வேதமா மூர்த்தி யென்ன விளங்குமவ்நந்தசூரி ஒதிடாதொழிந்த நூலிங்கொன்றுமில்லை யென்பராம். தோதை - தோதாரம்மையார். மணிவயிறு வாய்த்தவனே - மணியுபுகழ் கௌசலைதன் மணிவயிறு வாய்த்தவனே. —(பெருமாள் திருமொழி 8-1), தாயைக் குடல் விளக்கம் செய்த தாமோதரனைப் போல - (திருப்பாவை). ‘பிதாயஸ்ய நந்தஸூரி: புண்டரீகாக்ஷயஜ்வந: பௌத்ரோயஸ்தநயஸ்தோதாரம்பாயாஸ்தஸ்ய மங்களம். —(மங்களா சாஸனம்) தந்திரனே...ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரர் என்று பிருது

புத்தரவர் - அகடி நகடனா ஸாமர் ததியம் வாய்ந்தவர் . மந்திரம் - 'மறைமொழிதானே மந்திரமென்ப' —(தொல்காப்பியம்) வேதம் - ரகஸ்யம், உபதேசிக்கப்படுவது, உச்சரிக்கப்படுவது, மந்திரமணம் - எம்பாரே! சூழந்தை (பராசர பாட்டர்) யினிடம் த்வயம் பரிமளிக்கின்றதே. இங்ஙனமாகுமாறு என் செய்தீர்? என்று ஸீ பாஷ்யகாரர் வினாவ, எம்பார், சூழந்தைக்குக் காப்பாக த்வயாநுஸந்தாநம் செய்துகொண்டு வந்தேன் என்று சொன்ன ஐதிஹ்யத்தை இங்கு நினைக. மணங்கமழ் மாலையன் - நாட்கமழ் மகிழ் மாலை மார்பினன், மாறன் சடகோபனைப் போல. —(திருவாய்மொழி 4-10-11). மகிழ்ந்து பாடும் செய்ய நாயிழ் மாலைகள் —(அதிகாரஸங்க்ரஹம்) தவனே - இவ்வுலகத்திற்குப் பகவான் ப்ரத்யேகமாய் அளித்த பெறும் பேறே. த்ரிஜகத் புண்ய பலமே.

நாதை...நாதைக்குத் தகுந்த தோதை. கௌஸல்யையையப்போல் ஏற்றம் பெற்றவள். விசுவாமித்ர கோத்ரப்ரவர்த்தகர்கள் முதல் தன் திருத்தகப்பனார் அளவும், பரமைகாந்திகளாயிருந்து, தூப்புல் குலத்திற்கு ஓர் விளக்காய் தீப்ப்ரதீபமாய் வந்த ஜ்யோதிஸ். தீப்ப்ரகாசன் காட்டியதே-பன்னிரண்டு வருஷம் கௌஸல்யாதிகளைப் போல கர்ப்பம் தரித்து ஸ்வாமியைத் தன் சூழந்தையென பாவிக்கும்படி விசேஷாதிசயத்தைப் பெற்ற தோதை. பகவான் இவளிடத்தில் கர்ப்பவாஸம் செய்ய நினைப்பிடும் தாய்த் தூய்மையுள்ளவள்.

மணியவயிறு வாய்த்தவன் - "கண்டாகரேஸ்ஸமஜநிஷ்டயதாத்மநேதி" —(ஸங்கல்ப ஸூரியோதயம்) என்றிவர் தாமேயருளியபடி, "திவ்யகண்டையென்கிற வியாஜத்தையிட்டுப் பகவான் எந்தக் கவிருபமாயவதரித்தாரோ" என்று நிரூபகம். பகவானுடைய திருமணியாழ்வார் எவ்வாறு தம்முடைய சப்தத்தினால் பகவந்நிவேதிதமாகும் வஸ்துக்களை அஸூரர்கள் வந்து ஆக்ரமிக்காமல் தடுத்து, பகவானுக்கே உபயோகப்படும்படி செய்கிறாரோ, அவ்வாறே நம் ஸ்வாமியும் பகவானுடைய, "எல்லையில்லாத வீபூதி, யெல்லாந்தனதானமையும்" என்றபடி, இந்தச் சேதன சேதன வர்க்கங்களை அபஹாரம் செய்யும் ஆசுரப்ரகிருதிகளையும் துர்வாதிகளையும் நாவீறினால் வென்று, இவை

யாவும் பகவானுக்கே சேஷபூதங்களென்று நிலை நிறுத்தியவர்.

தவனே—அவதார வைலக்ஷண்யம். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் போலவும், பராசரபகவானைப் போலவும், தமக்கு லோகவைலக்ஷண்யம் தோற்றும்படி பன்னிரண்டு வருஷம் கர்ப்ப வாஸம் செய்து, “ தர்மத்ராணய யோபூத்ஸதிசது பகவாஸ் விஷ்ணு கண்டாவதார:,” என்றபடி, கலியுகம் 4370-க்கு மேல், சுக்ல வருஷம் புரட்டாசி மாதம் சுக்ல தசமி கூடிய திருவேணநாளில், திருவேங்கடமுடையானுடைய தீர்த்த தோத்ஸவ தினத்தில் ஸ்ரீ தூப்புலில் அவதரித்தார்—அருந்தவன் எங்கள் இராமாநுஜன் —(நூற்றந்தாதி) என்றபடி அநந்த ஸூரி புண்யபல பூதன்.

தந்திரனே—வேதாத்மகனான, பெரிய திருவடி நயினரால் உபதேசிக்கப்பட்டு ஸ்ரீஹயக்ரீவன் ப்ரஸாதத்தை யடைந்து எல்லா உபாயங்களிலும் நிபுணராயிருந்த வித்தகன். ஸ்ரீ ராமபிரானிடம் அகில அஸ்திர தேவதைகளும் அவர் முன் வந்து ப்ரணாமம் செய்து தங்களை நியமிக்கும்படி எவ்வாறு விண்ணப்பித்துக் கொண்டனவோ, அவ்விதமே, எல்லா வித்யாபிமானி தேவதைகளும், தங்களுடைய திவ்ய ரூபங்களுடன் மறைமுடி யண்ணலைச் சுற்றிக்கொண்டு தங்களை நியமிக்கும்படி பிரார்த்திக்க, ஸ்வாமியும் வேதாந்த வித்யையை மாத்திரம் தம்முடன் இருக்கும் படிக்கும், இதர வித்யைகளைத் தாம் நினைக்கும் போது வரும்படியாகவும் நியமித்தருளினார். இந்தப்ரபாவ விசேஷத்தைப் பின்வருமாறு ஸூசிப்பித்துள்ளார்.

“ மநோகதம் பச்யதி யஸ்ஸ தாத்வம்
மநீஷிணாம் மாநஸ ராஜ ஹம்ஸம்,
ஸ்வயம் புரோபாவ விவாத பாஜ:
கிம்குர்வதே தஸ்ய கிரோய தார்ஹம்.”

—(ஸ்ரீ ஹயக்ரீவஸ்தோத்ரம்)

[எவனொருவன் ஞானிகளின் மனத்தில் ஹம்ஸம்போல விளங்குகின்ற தேவரீரைத், தன் மனத்திலிருப்பவராகக் காண்கின்றானே, அவனுக்கு வாக்குகள், தாங்களே, ‘நான் முன்னே, நான் முன்னே’ என்று வந்து ஏவல் புரிகின்றன.]

அநுமுனிநுலகில் கமையான கல்விகள் சூழுவந்தாலும்
(புதிதாகமலை, அதிகாரஸங்கீரணம்) (பதினெட்டு வித்யா
ஸ்தானங்களாகிய கல்விகள்)

இவ்வாறு ஸர்வ வித்யைகளும் இவரிடம் வழக்காம்படி
பிருந்த விசேஷத்தைக் கடைக்கித்தே, பின் பொருஸமயத்
தில் ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரும் இவருக்கு “ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்
ர” என்ற பிருதைச் சாற்றியருளியது.

கிணறு கட்டியது, பாம்பாட்டியை யடக்கியது முத
லான இவருடைய அதிமாநுஷச் செயல்களும் இங்கநு
ஸந்தேயம்.

மந்திரமணங்கமழ் மாலையனே—மணம் - உபநிடத
மணம் தெய்வீக மணங்கமழும் அமுதச் சொற்கள் நிரம்பிய
பாகுரங்களில் தன் அநுபவத்தைச் சித்திரமாகத் தீட்டிப்
பின்புள்ளாருக்கு எல்லையில்லா ஆநந்தத்தையளிக்கும்
பெருமான். மந்திர ஸித்தி மகிமையுடையவர். “விமலா
சய” வேங்கடேசனாதலின் இவரது ஞான ஜன்மம் பிரகா
சித்தது, மந்திர மாமலர் கொண்டு வணங்கும் கண்ணனின்
அவதார புருஷர். “மந்திரங்கள் தம்மாலும் மற்றுமுள்ள
உரையாலும்”—(அடைக்கலப்பத்து) என்றிவர் தாமே
யருளியபடி, வேதமந்திரங்களைக் கொண்டும், மற்றுமுள்ள
பூர்வாசார்யர்கள் வாக்கியங்களைக் கொண்டும் மாலைகளைப்
பணித்தவர். இம்மாலைகள் மந்திரங்களை உட்கொண்டவை
யாதலின் மந்திரத்தை யறியாதவர் மந்திரம் கைவந்தார்
பெறும் பலனை அடையலாம்.

மாலை—சொல்லாலேனும், பூவாலேனும், பொன்னு
லேனும், மணியாலேனும் தொடுத்த தொடை—மஹரிஷி
களைப் போல் ‘மந்த்ரத்ரஷ்டா’ வான இவர் ஆம்நாயகந்தம்
வீசும் சப்தஜாலங்களைத் தொடுத்தவர். இவருடைய
பாமாலைகள் பூமாலைகளைப் போன்றவை. குணமென்னும்
நாரில் விசித்ரமாய்த் தொடுக்கப்பெற்ற புஷ்பமாலை போன்ற
சப்தகுணங்களாலும் அர்த்தகுணங்களாலும் வைசித்ரியம்
என்னுமலங்காரத்துடன் மாலைகளைத் தொடுத்தவர். “வேத
ஸாம் மௌலிஸேவ்ய” ஞான பகவான் கோதைப் பிராட்டி
யின் மாலைகளை யணிந்தது போல, இவர் மாலைகளையும்
அணிந்து கொண்டார், மந்திரமணம்—இவர் மந்த்ரோப

தேஷ்டாவான பெரிய திருவடி நாயனாரின் பிரஸாதம் பெற்றவர். தான் எழுதிய ஸ்தோத்திரங்களில் அந்தந்த தேவதா ஸம்யுக்தமான மந்திரங்களையோ மந்திராஷ்டிரங்களையோ அமைத்து உபகாரமாயிருக்கும்படி செய்திருக்கிறார். ரிஷிகளுக்கு ஸமானமான வைபவமுடையவர்.

மந்திரமணம்கமழ்மாலை—திரமிட வேதத்தில் ஒவ்வொரு திருவாய் மொழியிலும், நம்மாழ்வாரின் மகிழ்வு மணம் பரிமளிப்பதுபோல், இவர் மாலைகளில் பத்ம மந்திரமணம், தமிழ் வேதத்திற்கு மணம் தரும் இன்னிசைபாடி, அம்மறைக்கே ஏற்றம் கொடுத்த தமிழ் மறையோன். ஆழ்வார்கள் த்ரமிட வேதத்ரஷ்டாக்கள் என்று நிரூபித்தவர். இவர் அருளியதும் செந்தமிழ் உருக்கொண்ட மந்திரமறைத் தமிழ்மாலை.

மந்திர மணங்கமழ் மாலையன்—அதாவது வேத வெற்பிறையவனான வேங்கடவன் இவர்தான். (அவதார ரஹஸ்யம்) - “வானவரும், மண்ணவரும் ஒரு நீராய்க் கலந்து வணங்குமிடமான சேஷகிரியில், பெரிய பிராட்டியாரோடும் நித்யரோடும், முக்தரோடும், ஸர்வசேதனர்களும் கண்டு அநுபவிக்கும்படி ஸுலபனாய், ஸகல பலப்ரதனாய் அதர்ம நிரஸனமும் ஸாதாபரித்ராணமும் செய்து கொண்டு தன் முகத்தாலே வேதாந்த வேத்யன் என்பதை வெளியிட்டுக் கொண்டு ஸ்ரீநிவாஸன் எழுந்தருளியிருக்கிறார். ஆழ்வார்களும் மற்றுமுள்ள மஹான்களும் அவனை “நால்வேதப்பண்ணகத்தான்” என்றும், “அளவரிய வேதத்தான் வேங்கடத்தான்” என்றும், “வேதப்பொருளே வேங்கடவா” என்றும், அநுஸந்தித்திருக்கிறார்கள். இவ்வேங்கடவன் தனக்கு ப்ரியதமமான யதிராஜனின் தரிசனம் கலிவாதிகளினால் கெடாமல் தழைக்க வேண்டுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி “நாவீறுபடைத்த நம் திருமணியாழ்வானை நம்மிராமாநுஜ ஸித்தாந்த ஸ்தாபனார்த்தம் அனந்த ஸூரிக்குத் தந்தோ மென்று” ஆவேசமுகமாய் நியமித்தான். அத்திருமலைமால் திருமணியே வ்யாஜமாக பகவானே வேங்கடநாதனாயவதரித்து வேதவேதாங்க சதுரனாய் விளங்கினான். வேகாங்காசுரி...

புத்தகமொருகை முத்திரையொருகை
வித்தகனே யருள்பொலியும் வதனா
சத்துவமேனிய உத்தம நேயா
பத்தர் வினைதவிர் பதுமக்கழலோய்.

(3)

[புத்தகம்—புஸ்தகம் என்ற வடசொல் திரிந்துவந்தது, யருள் முத்திரையொரு கை - “வாழி வியாக்கியா முத்திரைக்கை”—(பிள்ளையந்தாதி) ‘உன்னித்ர பத்ம மொபா முபதேச முத்ரா’மென்று—(யதிராஜஸப்ததி) சிவரூபியபடி விகஸிதமான தாமரைப் புஷ்பம்போலே மலைகளுமான ஞானோபதேச முத்திரை. வாஸ்த்தவார்த்த தங்களை நன்றாய்ப் புகட்டக்கூடியதும், கேட்பவர்கள் பிள்ளையும் மறக்காமலிருக்கும்படி, அடியார்கள் போக்யமாக ஸேவிக்கும்படியான முத்திரை.

வித்தகனே—பேரறிஞர் - ஞானவித்தகன் - ‘வித்தகன் வேதியன் வேதாந்த தேசிகன்’—(பிள்ளையந்தாதி) எல்லாப் படியாலும் ஸமர்த்தன் - ‘வாதியர் மூலமற நாவினமுழக்கொடு விளங்கிய வித்தகன்’ - மொழியைக் கடக்கும் பெரும் புகழான். ஆச்சர்யமான குண சேஷ்டிதங்கனையுடையவன். அருள்பொலியும் வதனா - நின் தூமுறுவல் கொண்டமுகம் வாழி—(பிள்ளையந்தாதி) வதனம் - முகம்.

சத்துவமேனிய : ‘உருவ’—(பிள்ளையந்தாதி) - சுத்த ஸத்வமான திருமேனியுடையவர் - செம்பொன் மேனி மாறாத தூப்புல்மாலே—(பிள்ளையந்தாதி) அருள் பொலியும் - கருணை வெள்ளமிட்டோடும் - அருள் தருமாறண தேசிகன்—(பிள்ளையந்தாதி) பொலியும் - விளங்கும், செழிக்கும். பத்தர் - அன்பர் - உன்பக்த தாஸ்யர். பதுமம் - தாமரை. கழலோய் - திருவடியையுடையவனே. நேயா - அன்பா.

வித்தகனே...தொண்டர்களின் பிறவிநோய் அறுப்பதற்குப் பலவிதமான முறைகளைக் கையாண்டவர்.

புத்தகமொரு கை...திருவேங்கடமுடையான் பிறவி கொடுத்தும், தேவநாதன் ஸங்கற்பித்த உருவத்தோற்றம். அயிந்தை மாநகரி லமர்ந்த நாதன், தன்மகனை அவையில் முன்னிருக்கச் செய்து மகிழ்ந்தார். அடியார்கள் உள்ளத்தைக் கவரும் அழகுவாய்ந்த திருமேனியுடையவர். இப்பாட்டில் ஸ்ரீதேசிகன் அர்ச்சையில் ஸேவை ஸாதிக்கும்

வைலக்ஷணயத்தைப் பார்க்கிறோம். பகவான் தேவநாதன் நியமனத்தால் காலக்ஷேபம் ஸாதிக்கிற பிரகாரம், ஸ்ரீகோசஞான முத்திரையுடன் நிர்மாணம் செய்யப்பெற்ற விகீரஹத்தை ஆலிங்கனம்செய்து தன்திவ்ய சக்தியை ஆவேசம் செய்தருளி குமாரரான நயினூரிடத்தில் கொடுத்த மஹாப் பிரஸாதம்.

அருள்பொலியும்...ஸதா திருமந்திரத்தையும் த்வயத்தையும் உச்சரித்துக் கொண்டேயிருக்கும் திருப்பவளவாய், குளிரக் கடாஷிக்கும் திருக்கண்கள். தர்மவிக்ரஹம் - அருளே வடிவானவர். அவ்வருள் பொலிவடைந்தது எதிராஜனருளால். வேதாத்மகனும் ஹயக்ரீவனும் நேராக வுபதேசம் செய்ய, அருட்பொலிவு பெருகியது. அது உள்ளடங்காது வெள்ளமிட்டோடி அடியார்களைத் தேடி நிறைத்துத் ததும்பியது.

சத்துவமேனிய—சுத்த ஸத்வம் என்பது ஸ்ரீவைகுண்டத்திலுள்ள, முக்குணமுள்ள ப்ரகிருதியைக் காட்டிலும் வேறான தீர்வ்யம். பகவானுடைய திருமேனியும் அநந்த கருடவிஷ்வக்ஸேனர் முதலிய நித்யஸூரிகளின் சரீரங்களும் அவ்விதமே.

உத்தமநேயா—கண்ணன் கழல்தொழும் உற்றவரையே தனக்குற்றவராகக் கொள்ளும் உத்தமன். உயர்ந்த நேயன் - தன்பக்தர்கள் கட்டளையிட்டு நடத்தும்படி அவர்களுக்கு அடங்கியிருப்பவர். தன்னடியார்களுக்கு எது ஹிதமோ அதை நல்குமன்பர்.

மற்றொருபேறு மதியாது அரங்கன் மலரடிக்கு ஆள் உற்றவரே தனக்குற்றவராகக் கொள்ளும் உத்தமன். —(நூற்றந்தாதி)

நல்லவர் போற்றும் நந்தேசிகளை இந்நானிலத்தே பெற்ற பின் ஒரு பேதைமையையும் அறியாதாராய்ப் பிறவாமை பெற்றனர் அடியார்கள்.

பக்தர் வினைதவிர்...ஸரஸிஜஸத்ருச சரணயுகள முடையவர். பக்தர்களுடைய பாபங்களை யெல்லாம் ஒழிக்க வல்லவர். இவரைத் தஞ்சமாகவடைந்தவர் மீளாத பேரடிமைக்கு அன்பு பெற்றவராவர். “பறக்கும் இருவினை பற்றறவோடும்.” —(நூற்றந்தாதி) என்றபடி. இவர்

தீய கல்யாண குணங்களையும் திருநாமங்களையும் அநுஸந்தித்த உடனே பாபங்களனைத்தும் சென்றவிடந் தெரியாமல் மறைந்துபோம். “கைத்தவனென்றுரைத்தேன் கண்டிலன் என் கடுவியே” —(பிள்ளையந்தாதி)]

யதிராஜ னருட்கலமே நலமே
கதியே கவிதார்க்கிக கேஸரியே
வானவர் வாழ்ச்சிதருங் காவலனே
ஞான வைராக்ய செழுமணியானே. (4)

[யதிராஜன்—ஸ்ரீராமாநுஜன், எதிகட்கிறைவர். யதிராஜ னப்பததியில் இவரே வைத்த அழகான திருநாமம். யதிராஜ னருட்கலம்—‘ராமாநுஜதயாபாத்திரம்’, மெய்யவனெந் தையிராமாநுஜனருள் மேவிவாமும் ஐயனிலங்கு தூப் புந் பிள்ளை —(பிள்ளையந்தாதி). ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய கிருபையை ஆதாரமாகவுடைய ஸ்ரீதேசிகள். “காலக்ரமத் தில் காலக்ஷேபம் முடிந்து சாற்றுமுறை நடந்தகாலத்தில் செல்வப்பிள்ளையும் ஸ்ரீதேசிகனுக்கு ஸகல மரியாதை களையும் ப்ரஸாதித்து “நாம் இதுவரையில் “யதிராஜ வீக்ஷாபாத்ரம்” என்கிற பிருதை நமக்கு அஸாதாரண மென்று எண்ணி யிருந்தோம். எம்பெருமானருடைய திரு உள்ளத்தை உள்ளபடியே யறிந்தவர் நீர் ஒருவரே என்பது உம்முடைய காலக்ஷேபங்களிலிருந்து நன்கு அறிந்து கொண்டோம். ஆகையினால் அந்த பிருது உமக்கே பொருத்தமுடையது. அதை இன்றுமுதல் நீரே வைத்துக் கொள்ளு” மென்று அருளப் பாடிட்டருளினார். திருவ ரங்கன் இவருக்கு வேதாந்தாசாரியர் என்ற பிருதைச் சாற்றினார். அடியவர்க்குமெய்யன், இவரைக் கவிதார்க்கிக் கலிம்ஹம் என்று அழைத்தார். செல்வப்பிள்ளையும் தன் பங்காக இவருக்கு ‘யதிராஜ வீக்ஷாபாத்ரம்’ என்கிற திருநாமத்தைச் சூட்டியுந் தார். அதுவே இங்கு யதிராஜ னருட்கல மென்று வந்துள்ளது.

இவர்தாமே ஸ்ரீஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்தில், எம் பெருமானாரை விச்வாமித்ர ராகவும், தம்மைச் சக்ரவர்த்தித் திருமகனாகவும் நிரூபித்துக் கொண்டு பரமத பங்கம் செய்யப் புகுந்தார். “தேவரீருடைய நியமனத்திற்குத் தக்கபடி நானே எதிரிகளை ஜயிப்பதைச் செய்யாதவனாய்,

உம்மை முன்னிட்டு குத்ருஷ்டிகளையும், புறச் சமயத்தவர் களையும் நிராகரிக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன்” எனன்று அநுகாரம்.

யதிராஜனின் திருமுடி, திருவடி ஸம்பத்தமான எல்லா பூர்வாசார்யர்களின் தயாபாத்திரமும் இவரே. இவருக்கு முந்திய ஆழ்வாராசார்யர்களெல்லாம் ஒருங்கே திரண்டு அவதரித்த அருட்கலன். அதாவது, ச்ரிய: பதி தொடங்கி கிடாம்பி அப்புள்ளார் வரையில் அகில ஆசார்யர்களுடைய தயைக்குப் பாத்திரம். கலம் - மதுரத்தொனி.

நலமே—நமக்குக் கிடைத்த இந்நலம் ஞானங்களிந்த நலம். ஸீமத் ராமாநுஜ ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு யாதொரு அவத்யமும் வராதபடி ஸர்வப்ர காரத்தாலும் அதை ஸுரக்ஷணம் செய்து, அதுவே முழுக்ஷுக்களுக்கு, ச்ருதி, ஸம்ருதி ஸம்மதமான ஸநாதன தர்மமார்க்கமென்பதைப் பிரதிஷ்டிதமாகச் செய்து, அதன் ப்ரபாவத்தை ஸர்வத்ர ஜயகோஷபுரஸ்ஸரமாய் ப்ரகடனம் பண்ணுவதற்காகவே, பகவான் தன் திருமணியாழ்வாரைத் தேசிக ரூபியாய் அனுப்பினார். இதற்குக் காரணம் இராமாநுஜனே. இந்நலம், ஸீதேசிகனுக்குப் பிற்காலத்தவரான ஸீவைஷ்ணவர் களுக்கு, பகவான் ப்ரத்யேகமாகவளித்த நன்கொடை—நல்லார்க்கும் பொல்லார்க்கும் நலங்கொடுக்கும் நலம்—ஆனந்த ஸ்வரூபன்.

கதியே—ஒரு சேதனன் அடையவேண்டிய புருஷார்த்தம் “நாதத்வதந்யம் நவிபாவயாமி” என்று, அநந்யகதி. ரக்ஷகன். எங்கள் கதியே இராமாநுஜ முனியே —(பெரிய திருமொழித்தனியன்). யதிஸார்வபௌமனுக்குப் பிறகு இவர்தாம் கதி. ஸ்வாமி தேசிகன் ஸம்ப்ரதாயப்ரவசனம் செய்துகொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் போது ஸீ பாஷ்ய கரார் ஸ்வாமியினுடைய ஸ்வப்நத்தில் தோன்றி, “பிள்ளாய், நம்முடைய ஸீ பாஷ்யத்தை ப்ரவர்த்தித்துக் கொண்டு, பிரதிவாதிகளை நிரஸனம் செய்து நம் தரிசனத்தை நிலைநிறுத்தி இவைகளுக்கு அனுகுணங்களான க்ரந்தங்களைச் செய்யும்” என்று நியமிக்க, ஸ்வாமியும் அந்நியமனத்தைச் சிரஸாவஹித்து ஸீ தத்துவ முக்தா கலாபம் முதலிய கிரந்தங்களைச் செய்தருளினார்—உபாயம் பலம் இரண்டும் இவரே என்றபடி.

கவிதார்க்கிககேஸரியே—கவிகளுக்கும் வா திகளுக்கும் ஸிம்ஹம் போன்றவர், “ வருகவிதார்க்கிக சிங்கமே வா தியர் வாழ்வழத்தாய் ”—(பிள்ளையந்தாதி) பரசமயகவிவாதிகள் சிவநடைய சப்தசீரவண மாத்திரத்தால் ஓடி ஒளிந்து போவார்கள். வாரணமாய், வாதக்கதலிகள் மாய்த்தபிரான், ஏரணி கீர்த்தியிராமாநுஜ முனி—(அதிகாரஸங்க்ரஹம்) சிம்பிஷழமே, தேசிக ஸிம்ஹமாகிச் சததூஷணி முதலான சிந்தங்கள் மூலம் கர்ஜனை செய்தது. எதிர்த்துவந்த பதினாட்டு மதஸ்த்தர்க்களையும் நிரஸித்தருளின ஸ்வாமியின் ஸர்வசால்தீர நைபுண்யத்தைக் கடாஷித்த ஸ்ரீ தெய்வ நாயகன் அங்கிருந்த பாகவதர்கள் மூலமாகக் “ கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹம் ” என்ற பிருதை ப்ரஸாதித்தருளினார்.

கேஸரியே—கம்ஸனை நிரஸித்து ஸாதுஸம்ரக்ஷணம் செய்த யசோதையிளஞ் சிங்கமான திருப்பாவைச் சிங்கமே. ஹிரண்யகசிபுவை யொழித்துப் பால பக்தனைக் காப்பாற்றிய திரு நரஸிம்ஹம். இந்நரஸிம்ஹமே சேஷ கிரியில் வீற்றிருந்து ப்ரபந்நர்கள் வந்த கார்யமாராய்ந்தருளும் வேங்கட ஆரணச் சிங்கம். இச்சிங்கம்தான் வேங்கட நாதனான கவிவாதி சிங்கமாயிற்று.

வானவர் வாழ்ச்சி.....—தஞ்சப்பரகதியைத் தந்தருள்வோன். இவரே பரகதி தரவல்லவர். “ முத்தி தரும் எதிராஜர் பொன்னடி ”—(தேசிகமாலே—பிரபந்தஸாரம்) “ வான்தந்து மலரடியுந்தந்து வானோர் வாழ்ச்சிதர மன்னருளால் வரித்திட்டானே ”—(அம்ருதரஞ்சனி), என்று நித்யஸூரிகளின் வாழ்வைக் கொடுப்பவர்.

காவலனே—ஸர்வ ரக்ஷகன்—தூப்புற்காவலனே—காவல தூப்புல் குலத்தரசே.—(பிள்ளையந்தாதி) அகிஞ்ச னர்களான பக்தர்களை ரக்ஷிப்பதற்காக வல்லவா யிவர் அவதரித்தது—அடியார்களை அடைக்கலம் கொண்டு அஞ்சல் தந்து (அபயமளித்து)—‘ அழலாற நிழலார ’ அளிப்பவன்—ஸம்ஸார தாபமெல்லாம் தீரும்படி தன் திருவடி நிழலைக் கொடுப்பவர்.

ஞான வைராக்ய.....—ஸ்ரீமந் நாத முனிகள் ஞான வைராக்ய ராசியாய் நின்றார். வேதாந்தாசார்யத்வம் போலே ஞான வைராக்ய பூஷணத்வமும் ஸ்ரீ தேசிகனுக்கு அஸாதாரணமாயிற்று. இக்குணங்களிரண்டும் அப்ருதக்

ஸித்தங்களாய் இவை பூஷித்து நின்றன. மற்ற குணங்களெல்லாமிவ்விரண்டினுள் அடக்கம். ஸ்ரீ ஹயக்ரீவனின் கடாஷுத்தால் இந்த இரண்டு குணங்களையும் ஆச்ரிதர்களேக் காப்பாற்றுவதற்காகவே பூஷணமாகத் தரித்தார். வானவர் வாழ்ச்சிதர வல்லமைக்கு இக்குணங்களிரண்டுமே போதும். ஒரு ஸமயத்திலும் ஒரு விதத்தாலும் கலக்க முடியாத புத்தி விசேஷமுள்ள மஹா ப்ராஞ்ஞன். தன் ஸம்பந்தத்தாலே இக்குணங்களுக்குப் பெருமையையளித்தவர். இவர் விரக்தியில் ஸ்ரீ கூரேசனையும், வித்தையில் பராசர பட்டரையும், ஞானத்தில் ஆழ்வாரையும், க்ஷமையில் பூமிப் பிராட்டியையும் போலாவாரென்று பெரியோர் கூறுவர்.

செழுமணி—திருவுடன் வந்த செழுமணிபோல்—(அதி கார ஸங்கீரஹம்) பகவானின் ப்ரீதிக்கு விஷயமானவர்— பிராட்டியைப் போல் ஏற்றம் பெற்றவர். இவரே விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தம். இராமாநுஜன் ஆச்ரித ஸம்ரக்ஷணத்தில் ஸதாஜாகராகராயிருக்கும் பகவானுடைய பஞ்சாயுத அவதாரம். அவ்வைந்தும் சேர்ந்த 'மணி' அவதாரம் இவர். "வாமுமணி நிகமாந்தகுரு" என்று போற்றப் பெறும் குருமாமணி. பிராட்டியுடன் (கடலில்) அவதரித்த கௌஸ்தபரத்நம் போல் பகவத் ப்ரீதிக்கு உரிமையுள்ளவர்—விச்வாமித்ர பவித்ர குலசோத்தி கௌஸ்தபன் என்று அழைக்கப் பெறுமவர்.]

தத்துவ மளித்த காரி மாறனோ

புத்துயி ரளித்த நாத நாதனோ

புருடனைப் போற்றிய யாமுன முனியோ

சுருதி புகட்டிய யதிவா ரிதியோ

(5)

[தத்துவம்—தத்துவங்களெல்லாம் தகவாலறிவித்து முத்திவழி தந்தார்—(அம்ருதரஞ்சனி). சேதனம், அசேதனம் ஈசுவரன் என்ற மூன்று தத்வங்களின் ஸ்வரூபத்தை முழுதும் நம்மிடம் உள்ள கிருபையினால் உபதேசித்து மோக்ஷாபாயத்தைக் காட்டிக்கொடுத்த ஆசார்யர்கள். நாராயணன்பரன் நாமவனுக்கு நிலையடியோம்—சோரா தனைத்தும் அவனுடம் பென்னுஞ் சுருதிகள்—(அம்ருத ரஞ்சனி) என்றபடி, ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதெய்வம்.

சேதனராகிய நாம் அம்பெம்பெருமானுக்கு நித்யதாஸர்கள். ஹிதம் விடாமல் சேதனம் அசேதனமெல்லாம் அப்பக நானுக்குச் சரீரமாக உள்ளன என்று வெளியிடும் வேதங்களின் ஸாரம். மிக்கவேதியர் வேதத்தி னுட்பொருள் —(கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு.)

காரிமாறனே—வேதம் தமிழ் செய்த மாறன்— நம்மாழ்வார்—சடகோபன். எழிற்குருகை மாறன், பகவத் விஷயமான திருவாய் மொழியை அருளிய குலபதி, பக்தர்களுக்கு அமுதமாய் ஸகல வேதார்த்தங்களையும் அளிப்பதாய் ஆமிரமாகப் பணைத்த தமிழ் வேதம் செய்த சடகோபன். ஸ்ரீ தேசிகன் நம்மாழ்வாரைப் போல் ஆழ்வாராசார்யர் திரு பங்கீதியிலும் விளங்குபவர். 'ராமாநுஜ தயாபாத் திரம்' என்ற தேசிகன் தனியனில் 'ராமாநுஜ' என்கிற பதம் நம்மாழ்வாரைக் குறிக்கிறது. நம்மாழ்வாருக்குள்ள படிக்கெல்லாம் ஸ்ரீ தேசிகனுக்கு முண்டென்று ஸ்வாமியின், 'மும்மணிக்கோவை' முதலிய ப்ரபந்தங்களிலிருந்து நெரிந்துகொள்ளலாம். எம்பெருமான் திருவடிகளில் நாம் நலைவணங்கப் பெற்றது ஸ்ரீ சடகோபன் கிருபையால்தான்.

புத்துயிரளித்த நாதன்—ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள்—
நாதேந முனிநாதேந பவேயம் நாதவாந ஹம்
யஸ்யநைகமிகம் தத்வம் ஹஸ்தாமலகதாம்கதம்

—(யதிராஜஸப்ததி)

என்றிவரேயருளியபடி, ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளுக்கு வேத ப்ரதிபாத்யமான தத்வமானது உள்ளங்கை நெல்லிக் கணியாயிருந்தது. கலியுக ஆரம்பத்தில் நம்மாழ்வாரால் ப்ரவர்த்தனம் செய்யப்பெற்ற ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத ஸம்பிர தாயம் கால விபரீதத்தால் க்ஷோபமடைய ஸ்ரீமந் நாத முனிகள், கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்புப் பாசுரங்களை ஆழ்வாரின் அர்ச்சா விக்ரஹத்திற்கு முன்பே பலகால் ஆவ்ருத்தி செய்தருளி ஆழ்வாரை யோகதசையிலே ஸாக்ஷாத்கரித்து அவரிடமிருந்து த்ரமிட வேதங்களையும் மற்ற உபநிஷதங்களின் ஸாரமான அர்த்தங்களையும் உபதேசிக்கப்பெற்றார். ஆகலின் தமிழ் வேதத்தை நமக்குக் கொடுத்துப் புத்துயிரளித்த நாதன் இவரே.

ஆரப்பொழில் தென்குருகைப்பிரான் அமுதத்திருவாய்,
இசையுணர்ந்தோர்கட்கு இனியவர்தம், சீரைப்பயின்
றுய்யும் சீலங்கொள் நாதமுனி —(நூற்றந்தாதி)

காளம் வலம்புரியன்ன நற்கா தலடியவற்குத்
தாளம் வழங்கித் தமிழ்மறை யின்னிசை தந்தவள்ளல்
முளுந் தவநெறி மூட்டிய நாதமுனி.

—(அதிகாரஸங்க்ரஹம்)

என்று ஸ்ரீ தேசிகனே போற்றியுள்ளார்.

இந்த மஹான் வீரநாராயணபுரத்தில் ஈச்வர முனி
களுக்கு, 'மன்னாரர்' என்ற சீரிய:பதியின் கடாஷுத்
தால், குமாரனாகத் தோன்றியவர். பரம பாகவதனான யோக
நிஷ்டர். ஆழ்வாருக்குப் பிறகு லுப்தமாய்ப் போன ஸம்பீர
தாயத்தை நமக்குக் காணக்கொடுத்த அப்பன். இதனால்
தான் நம் தர்சனத்தை 'நாதோபக்ரமம்பீரவ்ருத்தம்'
என்று நம் தூப்புல்கோமான் அநுக்ரஹித்திருக்கிறார்.
இந்நாதன் அவதரித்திராவிடில் நமக்கு உஜ்ஜீவனம் கிடைத்
திருக்குமா? இவர் எப்படி தேசிகனுக்கு நாதனே அப்படி
தேசிகன் அடியார்களுக்கு நாதன். ஸ்ரீ தேசிகன் நமக்குச்
செவ்வனே காணக்கொடுத்தது சரணாகதியல்லவா?

நாதன்—எப்பொருட்கு மிறைவன். நம் தர்சனத்திற்கு
நாதன். தத்வஹிதங்களை உள்ளத்திலே கூடுபூரிக்குமவர்.
திவ்யப்ரபந்தங்களை தேவகானத்தோடே பிரவர்த்திப்பித்த
மறைநாயகன். முழுக்ஷுக்களால் தீவ்ரமாய் கைக்கொள்ளப்
படுகிற யோகமார்க்கத்தை உலகில் நடையாடச் செய்தவர்.

புருடனை—ஸர்வாத்மகனான புருஷோத்தமன். ஸ்ரீய:
பதி, புருஷஸூக்தத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட மாபுருஷன்.
இவனைத் தவிர இதர புருஷர்கள் ஸ்திரீபாவத்தை யடைந்த
வர்கள். அவ்விதமடைவது ஸ்வரூபலக்ஷணமாகவுடையவர்.
அதிகமாகக் கொடுப்பவர்களுக்குள் உயர்ந்தவரென்றும்
தன்னையாசீரயித்தவர்களுக்கு எல்லா விபூதிகளுடன் தன்
னையே கொடுப்பவரென்றும் 'புருஷ' சப்தப்பொருள்.

ஸ்ரீயமுனைத்துறைவர் ஸகலோபநிடதஸார ரஹஸ்ய
மான அர்த்தத்தை அனைவரும் அறியுமாறு ஸ்தோத்திர
மாக வெளியிட்டார். இப்புருடன் பரிச்சேதித்துப் பேச நில

மற்றும் தன்னாபிஷேகம் ஸ்துதிப்பரியளுகையால் 'ஸ்தோத்ர ரத்நம்' உண்டாயிற்று. ஸ்ரீயாமுன முனி பிரபத்தியையே உபயோகம் நிச்சயித்து ப்ராப்யப்ராபகங்களை ஸ்தோத்திர ரூபத்தால் பகவானை நோக்கிப் பிரார்த்திக்கிறார். இந்த ஸ்தோத்ர ரத்நம் "தவயாநு ஸந்தாந ஸிந்து பரிவாக மயி", ஐசத்திஸூடைய பாபங்களை யெல்லாம் போக்கடிக்கிறது.

யாமுனமுனி—யமுனைத்துறைவன். ஆளவந்தார் "வாநு ப்ருந்தாவனே ஸ்திதம்" —(யதிராஜஸப்ததி) என்று ஸாதுக்களை ரக்ஷிப்பதில் நிலையையுடையவர். ஸ்ரீ ஆளவந்தாருக்கு யாமுனசாரியரென்ற திருநாமமும் பகவதஸ்ம்பந்தமும், மந்திரோபதேசமும் பிரஸாதிக்கும்படி உபயக்கொண்டாருக்கு ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் நியமித்தருளினார். ஸ்ரீ உபயக்கொண்டாரும் மணக்கால் நம்பிக்கு அவ் விதமே நியமித்தருளினார். ஸ்ரீ மணக்கால் நம்பியும் நமக்கிது ஆசார்ய கைங்கர்யமென்று, ஸ்ரீ ஆளவந்தாருக்கு ருசி உண்டாக்கித் துரீயாச்ரமத்தையும் ஸமஸ்தவிசேஷார்த்தங்களையும் பிரஸாதித்தருளினார். —(திருமுடியடைவு). தூய் நெறியே எதிகட்கிறைவன் யமுனைத்துறைவன் —(நூற்றந்தாரதி). இவர் 'அஞ்சலி வைபவ'த்தை விளக்கிய மஹான். நம் ஸ்வாமி தேசிகனும் இதைக் கொண்டாடி 'அஞ்சலி வைபவம்' என்ற ரஹஸ்யத்தை யருளிச் செய்தார்.

கண்ணன் கழல்தொழக் கூப்பிய கையின் பெருமைதனை யெண்ணங் கடக்க வெமுனைத் துறைவரி யம்புதலால் நிண்ணமிதுவென்று தேறித் தெளிந்தபின் சின்மதியோர் பண்ணும் பணிதிகள் பாற்றிப் பழந்தொழில் பற்றினமே. —(அம்ருதாஸ்வாதினி)

கைகளைக் கூப்புவதற்கு 'அஞ்சலி' யென்று சொல்வார்கள். இதைக் கண்ட எம்பெருமான் எல்லையில்லா மகிழ்ச்சியடைவராம். பகவானிடம் பரஸமர்ப்பணம் செய்தவன் நிர்ப்பரனாய்த் தன்னைக் காத்துக்கொள்ள வேறென்றும் வேண்டாதபடி நிற்கும் நிலையைக் காட்டுவது அஞ்சலி. இந்த உபாயத்தின் ப்ரபாவம் நம் நினைவின் எல்லையை மீறியதே. இதுவே திடமான ஸித்தாந்தமென்று மாலுகந்தவாசிரியரான ஸ்ரீ ஆளவந்தார் சொல்லிக்கொடுத்தார்.

முனியோ—முனி - மனசீலர். நாதமுனி, யாமுனி முனி, லக்ஷ்மணமுனி என்றபடி ச்ருதிகளின் உண்மையர்த் தங்களை யறிந்து பகவத் ஸாக்ஷாத்காரம் பெற்றவர்.

சுருதி புகட்டிய யதிவாரிதியோ—ஸ்ரீ ராமாநுஜன் பகவானின் பஞ்சாயுதாவதாரமான முத்திதரு மெதிராஜன். எல்லா மதங்களைக் காட்டிலும் மேம்பட்டதும் ச்ரிய:பதிக்கு ப்ரியதமமானதுமான நம் விசிஷ்டாத்வைத ஸத்தர்சநத்தை நிலைநாட்டியருளிய எம்பெருமானார். இந்தத் தர்சநத்தை இவ்வேரணி கீர்த்தியிராமாநுஜ தர்சநமென்றே யழைக்கிறார்கள். ஸ்ரீ போதாயன ஸூக்திகளை யனுஸரித்துப் பிற மதங்களால் வஞ்சிக்கப்பட்ட உலகத்தைத் தமது ஸ்ரீ ஸூக்திகளால் காப்பாற்றிப் ப்ரும்மஸூத்ரபாஷ்யம் செய்த ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர். இவரிடத்தில் மிக ப்ரீதனான பகவானிடம் அவனுடைய உபய விபூதி ஐச்வர்யத்தையும் தனக்கும் தன் னடியார்க்கும் பெற்ற 'உடையவராவார்'. வ்யாஸாதிகளைப் போல் ஆசார்யநிலை யநுஷ்டானமுள்ள தத்வதர்சி. இவ் வெதிவரன் பகவத் பாகவத கைங்கர்யத்தில் ஸ்ரீ லக்ஷ்மணனைப்போல் பேரவாக் கொண்ட லக்ஷ்மணமுநி. கருணாமூர்த்தியான இவர் அரும்பாடுபட்டு நம் தர்சநத்தைப் போற்றி வளர்த்த அருமையையும், இவரின் ஞானம் முதலிய கல்யாண குணங்கள், ஸ்ரீ ஸூக்திகள் இவைகளின் பெருமையையும், உபய வேதாந்தங்களுக்குச் செய்திருக்கும் மஹோபகாரத்தையும் சொல்ல இயலாது. வேதத்தின் உட்பொருளை யுள்ளபடியுணர்ந்து உலகிற்கு உண்மையான தும் ஸாரதமுமான நல்லறிவைப் புகட்டிய பரமதயா நிதி.

ஐயதி ஸகல வித்யா வாஹினீ ஜந்மசைலோ
ஜநிபத பரிவ்ருத்திச்ராந்த விச்ராந்தி சாகீ,
நிசிலகுமதி மாயாசர்வரீ பாலஸூர்ய:
நிகமஜலதிவேலா பூர்ண சந்த்ரோயதீந்த்ர:

—(யதிராஜஸப்ததி)

நாட்டியநீ சச்சமயங்கள் மாண்டன நாரணனைக்
காட்டியவேதம் களிப்புற்றது தென்குருகை வள்ளல்
வாட்டமிலா வண்டமிழ் மறைவாழ்ந்தது மண்ணுலகில்
ஈட்டியசீலத்தி ராமாநுஜன்றன் இயல்வுகண்டே.

—(நூற்றந்தாதி)

என்று ஸமர் வறமதி நலம் பெற்ற பிரானைப், பகவான் பூவாழ்வார் புண்ணிய பலனாக நமக்கு அளித்தார். "ராமாநுஜாரிய தியாகஞா, வர்த்ததாமபிவர்த்ததா" என்று, "ஐயதியதி ராஜஸுக்தி: ஐயதி யதிராஜ பாதஸ்யுகள்," என்றும் நாமெல்லோரும் உத்கோஷித்து தத்தகலதாறு ஸந்தானம் செய்வதே நமது கடமை.

யதிராஜஸுப்தத்தில் ஸ்ரீதேசிகன் காட்டிய பரம பக்தியை "யதிராஜஸுப்ததி" யென்னும் கிரந்தத்தில் அநுபவிக் களாம். எம்பெருமானார் ஸ்ரீஸுக்திகளை யடியொற்றியே ஸ்ரீதேசிகன் பல கிரந்தங்களை அருளிச் செய்திருக்கிறார். யதிராஜஸுப்ததியின் பூர்ண கிருபைக்குப் பாத்திரமானவர் தம் தாப்பில் தூந்தரன். இவர் ஸ்ரீபாஷ்யத்தைத் தொடங்கி உபநயஸித்தருளும்போது வேதாந்தத்திலே இவருடைய ஸாஸ்திரயத்தைக் கண்டு எல்லோரும் விஸ்மிதர்களாய் இவர் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரின் அவதாரமோ என்று கொண்டாடி ஸர்க்களாம்.

யதிராஜஸுப்ததி—

தத்தமயேன தயாஸுதாம்புநிதினா

பீத்வா விசுத்தம் பய:,

காலேந: கரிசைல கிருஷ்ண ஜலத:

காங்க் கூபாதிகம் வர்ஷதி.

—(யதிராஜஸுப்ததி)

என்று, ஸ்ரீதேசிகன் போற்றியபடி, இக் "காரேய் கருணை பிராமாநுஜன்" சாலைக் கிணற்றிலிருந்து ஸமர்ப்பித்த நீர்த்தத்தைப் பானம் செய்து கரிகிரிமலைக் கருமேகமாம் பேரருளாளன் அருள்பெருகி,—ராமாநுஜ னடியாரெல் லார்க்கும் வேண்டியதற்கு மேல் அபீஷ்டங்களை வாரி வர்ஷித்துக் கொண்டிருக்கிறான். தயாவாரிதியே முகிலாக மாறி ஸர்வலோகயோகக் கோமத்தை வர்ஷித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. "பஜஸ்வயதிபூபதே"—(யதிராஜஸுப்ததி) என்று தொடங்கி ஸ்ரீதேசிகன் பின்வருமாறு உத்கோஷித் திருக்கிறார். "ஏமனனே, அனாதியான கெட்ட வாஸனை யுடன், இதர மார்க்கங்களில் ஸஞ்சரிப்பதாலுண்டான சாமத்திற்கு நிவர்த்தகமான, யதிராஜஸுப்ததின் ஸம்பர் தாயத்தை நீ யடைந்தால் பகவானுடைய அநுகூலத்தை

உடனே யடைந்து “பெறுவதெல்லாமிங்கே நீ பெற்று வாழ்ந்து, முடிவில் பரப்ரும்மாருபவத்தை யடைவாய்.”

வாரிதி—கடலெனக் கடவுள் எந்தையிராமாநுயு னெனத்வந்யார்த்தமாகலாம்.

ஸ்ரீதேசிகன் தன் பிரதான கீரந்தமாகிய ஸ்ரீமந் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில், பிரத்யேகமாய் ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள், ஸ்ரீ ஆளவந்தார், எம்பெருமானார் இம்மூவரும் நம் ஸிந்தாந்தத்திற்குச் செய்த விசேஷ உபகாரத்தைக் கூறியிருந்தலின், இந்த 5-ஆவது பாட்டில் இம்மூவரையும் காட்டி யிருப்பது ரஸமே. ஸ்ரீதேசிகனுக்கு முன் அவதரித்த ஆழ்வாராசார்யர்களுக்கு மிந்தப் பாட்டே அநுஸந்தானமாகத் தடையில்லை.

“நாதோபஜ்ஞம் ப்ரவ்ருத்தம் பஹுபிருபசிதம்
யாமு நேயப்ரபந்தை ஸ்த்ரா தும்ஸம்யக்
யதீந்த்ரை ரிதமகிலதம: கர்சனம் தர்சநம்ந:

—(ஸ்ரீ தத்வமுக்தாகலாபம்)]

காரணமாகிய திருநாரணனோ
வாரணமலையுறை பேரருளாளனோ
மாலிருஞ் சோலைச் சுந்தரவடிவோ
ஆலினிலையுறை யமுதச்செல்வனோ.

(6)

[ஐந்தாவது பாட்டில் ஸ்ரீதேசிகன் அவருக்கு முன் தோன்றிய ஆழ்வாராசார்யர்களெல்லாரும் திரண்டு வந்து அவதாரமா யிருக்கலாமென்று காட்டி, இப்பாட்டில் இவர் ஸாக்ஷாத் பகவதவதாரம்தா னென்றநுபவம்.

காரணமாகிய திருநாரணன் — “காரணத்து த்யேய:” என்ற ஸர்வ ஹேதுவான சீரிய:பதி. ஆரணக் கடலமுத மீதெழு காரணன். இக்காரணப் பொருளைப் “புருஷனென்று” புருஷஸூக்தம் பேசி, லக்ஷம்பதியென்று நாராயணநு வாகத்தில் சுட்டிக் குறிப்பிட்டது. “மூலமென வோலமிட வல்லார் வந்தார்” — (திருச்சின்னமாலை) என்று வாரணமழைக்க ஒடோடி வந்துயிரளித்த காரணன். ஸ்ரீமந் நாராயணனே காரணன் நீயே நாரணனாதலின்—(மும் மணிக் கோவை) நாரணனாயிருத்தலால் ஜகத் காரணமவன் தான். வேதங்களனைத்தும் அகில ஜகத் காரணமான அவன்

இப்படிப்பட்ட காரணமுடியாது தேடிநிற்க, அவன் இக்காம யுகிற் அடியார்களைக் காக்க நினைந்து அயிந்தை புகலில் வந்து அருள் பெருகும் அர்ச்சாவதாரம் உண்டாயி, அனைவருக்கும் காட்சியளிக்கின்றான். இவன் மகன் வெதசாஸ்திர இதிஹாஸ புராண, ஸ்ரீபாஷ்ய ப்ரதி பாதபண்ட ஸ்ரீமந்நாராயணன். வெள்ளத்தரவிற் றுயி லாதித்த வித்து.

ஸ்ரஷ்டா தேஹீஸ்வநிஷ்டோ நிரவதிமஹிமா
அபாஸ்தபாத ச்ரிதாப்த:

காத்மா தேரிந்த்ரியா தேருசிதஜநந க்ருத்
ஸம்ஸுருதௌ தந்த்ரவாஹீ,

நிர்நோஷத் வாதிரம் யோபஹு பஜந பதம்
ஸ்வார்க கர்மப்ரஸாத்ய:

பாபச்சித் ப்ரும்மநா டகதிக்ருத் அதிவஹன்
ஸாம்யத ச்சாத்ரவேத்ய:

—(அதிகரணஸாராவளி)

ஸ்ரீமந்நாராயணன் உலகத்தை உண்டுபண்ணு கிறவன். அதை உடம்பாக உடையவன். ஸர்வாதாரன். அளவில்லாத பெருமையை யுடையவன். ஒருவித பாநமும் சொல்ல முடியாதபடி உலகத்திற்கு எல்லா விதமான காரணமாயிருப்பவன், ஆச்ரிதர்களுக்கு வேண்டியவன். ஆத்மாக்களுக்கும், இந்த்ரியங்களுக்கும், ஆகா சம் ப்ராணன் முதலியவைகளுக்கும் தகுந்த பிறப்பைக் கொடுப்பவன். ஸம்ஸாரதந்த்ரத்தை நடத்துகிறவன்— தோஷமில்லாமை முதலியவைகளால் விரும்பக்கூடியவனா யிருப்பவன். பலவிதமான உபாஸநங்களுக்கு விஷய மானவன். அவரவருடைய வர்ணாச்ரமங்களுக்குத் தகுந்த கர்மங்களால் ஸந்தோஷப்படுத்தத் தகுந்தவன். உபாஸநம் பண்ணினவர்களின் பாபங்களைப் போக்குகிறவன். முக்தி யடையும் ஜீவனை ப்ரும்மநாடி வழியாய் ஆதிவாஹிகர் களால் வைகுண்டத்துக்குக் கொண்டுபோகிறவன். தன் னிடம் வந்த ஜீவனைத் தன்னைப்போல் செய்கிறவன்.

[ஸ்ரீ இராமாநுஜனருளிய மஹாக்ரந்தமான ஸ்ரீபாஷ்யத் தின் ஸாரத்தை ஸ்ரீதேசிகன் ஒரே சீலோகத்தில் அருளி யிருக்கும் விந்தையைப் பாருங்கள்.]

திருநாரணன்—பிராட்டியுடன் சேர்ந்த நாரணன்—
திருமகளுறையுந் திருமால்—கமலாஸஹாயன்—லக்ஷ்மி
நாதன்—ஸ்ரீ தரணை நாராயணன்—திவ்ய தம்பதி.

வாரண மலையுறை பேரருளாளன்—அத்திகிரியில்
நித்யவாஸம் செய்யும் வரதன்—கரிகிரியம்மான்—பேராத
அருள்பொழியும் பெருமாள்—உம்பர் தொழும் கழலுண்
யான், மலர்மகள் மருவிய மறுவுடை யிறையவன்.

“வாரணவெற்பின் மழைமுகில் போனின்ற மாயவனே”

—(பன்னிருநாமம்)

“உயர்விரத அருளாளப் பெருமாள்”

—(திருச்சின்னமாலை)

“பேரணிந்து உலகத்தவர் தொழுதேத்தும்

பேரருளாளன் எம்பிரான்.”

—(பெரிய திருமொழி. 4-3-1)

இவனும் காரணன்—

‘ஹஸ்தீசஸர்வ வசஸாமவஸான ஸீமாம்

த்வாம் ஸர்வகாரண முசந்தி அநபாய வாச:

—(வரதராஜ பஞ்சாசத்)

[ஹே, வரதா, சாச்வதமான வேதவாக்குகள், எல்லா
சப்தங்களுக்கும் முடிவான கருத்துப் பொருளான உம்மை
எல்லாவற்றுக்கும் காரணப் பொருளாகப் பேசுகின்றன.]

இக்கருணைக் கடலின் பெருமையைப் பற்றிச் சொல்ல
இயலாது. “எல்லையில்லாத தன் சீலத்துடன் கரிகிரிமேல்
கோயில்கொண்டு, திருமகளாகும் மின்னொளியால் துலங்கும்
திருமேனியைப் பெற்று, மரகதமணிபோல் கரும்புகை
நிறங்கொண்டு, கருணையாகும் குளிர்ந்த நீர் நிரம்பி
விளங்கும் இக்காளமேகத்தைப்பாட, நம் ஸ்வாமி அன்பர்
களை யழைக்கும் சீர்மையைப் படித்து அநுபவியுங்கள்.

“வம்மின் புலவீரருளாளப் பெருமாளென்றும் அருளாழி

யம்மானென்றுந் திருமகளைப்பெற்று மெனெஞ்சங்

கோயில்கொண்ட

பேரருளாளரென்றும் வியப்பா விருதாதும்படி கரைபுரண்ட
கருணைக்கடலை யிவ்வண்ணம் பேசுவீர்தென்னபாங்கே.”

—(மெய்விரதமான்மியம்)

உண்மையாகவும் தேசிகனாகவும் குலகீரமாகதமான திருமால்தான் புகழமால் பேரருளாளனின் திவ்ய மங்கள சிவநாமம் என்று பெரியோர் பணிப்பர்.

மாலிருஞ்சோலைக் சுந்தரவடிவோ—திருமாலிருஞ்சோலை மலமறையினர் - ஸர்வாங்கஸுந்தரன் - ஸாக்ஷாத் மகாத மநிமதர்.

திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேன் என்னத்
திருமால் வந்து என்னெஞ்சுநிறையப் புகுந்தான்
—(திருவாய்மொழி : 10-8-1)

அழகனின் அழகைக்காட்டும் சோலை - சுருதியினிறுதியைக் காட்டும் சோலைமலை - மலமறுமதிசேர் மாலிருஞ்சோலை - வாலுசெய்யும் வானோர்மாலிருஞ்சோலை. - வருமழை தவழும் மாலிருஞ்சோலை —(திருவாய்மொழி : 2-10)

கற்பகக்காவன நற்பல தோளற்குப்
பொற் சுடர்க்குன்றன்ன பூந்தண்முடியற்குந்
நற்பல தாமரை நாண்மலர் கையற்கென்
விற்பருவக்கொடி தோற்ற துமெய்யே.
—(திருவாய்மொழி : 6-6-6)

என்றபடி, ஸுந்தரத் தோள நெம்பெருமான் தன் அழகைக்காட்டித் தன்னையடைந்தவர்களுக்குள்ள, மமகாரம், தைரியம், சாதூர்யம் முதலியவைகளை யபகரித்து வசீகரப்படுத்துகிறான். 'மன்னனை மாலிருஞ்சோலை மறையினர்' என்பது திருமங்கை மன்னனின் திருமடல் வாக்கு. ஸ்ரீதேசிகனும்,

நிந்யாவாஸம் வருஷபமசலம் ஸுந்தராக்யஸ்ய விஷ்ணோ:,
பரத்யாஸீதந் ஸபதிவிநமத்பாகதேயம் நதஸ்யா :

—(ஸ்ரீஹம்ஸஸந்தேசம்)

(ஸுந்தரபாஹுவென்னும் பரஞ்சோதியை எப்பொழுதும் வீற்றிருக்கப்பெற்றதும் வணங்கிய வழிபாடுசெய்பவரின் உருவெடுத்த பாக்கியமெனத் தகுந்ததுமான, வருஷபாத்ரி என்னும் கோத்திரத்தை வணங்குவாய்) என்றநுபவித்திருக்கிறார்.

“வடிவழகார்ந்த வண்தூப்புல் வள்ளல்”

—(பிள்ளையந்தாள்)

நம் ஸ்வாமியும் இவ்வழகனையொத்த பேரழகு பூண்டவர்.

ஆலினிலையுறை யமுதச்செல்வனே—ஆலிலையில்
கண்வளர்ந்த ஸ்ரீரங்க மங்களநிதி - எங்கும் ஸேவித்
திவ்வரங்கனைச் சேவிக்கவேண்டும். இச்சுடராழிச் செல்
வன் நாகத்தனை விட்டு வையமுண்டு ஆலிலையில் ஓர்
பாலகனாய்த் துயின்ற மாயம் என்னே—

‘ஆலினிலையே முலகமுண்டன்று

நீகிடந்தாயுன் மாயங்கள் - மேலவான வருமறியா

ரினியெம் பரமே’

—(திருவாய்மொழி : 6-2-4)

‘மாலே மணிவண்ணா.....ஆலினிலையாயருள்.’

—(திருப்பாவை)

“ஆலமாமரத்தினிலமேல் ஒருபாலகனாய்

ஞாலமேழு முண்டான் அரங்கத்தரவினணையான்

கோலமாமணி யாரமும் முத்துத்தாமமும் முடிவில்ல

தோரெழில்

நீலமேனி ஐயோ நிறைகெண்டது என்னெஞ்சினையே.”

—(அமலனாதிபிரான் : 9)

என்ற பாசுரத்தை யடியொற்றிய திவ்வடி - ஸர்வலோகங்
களையும் திருவயிற்றிலே வைத்துக்கொண்டு ஓர் அவாந்தரப்
ரளயத்தில் ஆச்சர்யமான தனிக்குழுவியாய் ஆலிலையில்
தோன்றினான் - நம் அமுதச் செல்வன் - “பொங்கோதம்
சூழ்ந்த புவனியும், விண்ணுலகும். அங்காதும் சோராமே
யாள்கின்ற வெம்பெருமான் - செங்கோலுடைய திருவரங்
கச் செல்வனார் - தேசுடையதேயர் திருவரங்கச்செல்வனார்.”

—(நாச்சியார் திருமொழி)

அணியரங்கன் என்னமுதினைக்கண்டகண்கள், மற்

றொன்றினைக் காணவே.

—(அமலனாதிபிரான்)

பூலோகத்தையே வைகுண்டமாக்கிக்கொண்டு, ‘கடலெனக்
கடவுளெந்தை அரவணைத்துயிலும் பரமபதநாதன்.

தெளிவான திருமுகம் செர்மார்பன், நிலமகள் கேள்வன், ஆயர்
 மடமகன் பன், ஸ்ரீரங்கபர்த்தா'. ப்ரும்மஸூத்ரம், ஸ்ரீபாக
 ஸூத்ரம் முதலியவைகளைச் செய்தவ்யாஸபகவானுக்கு
 'வேதாந்தாசார்யர்' என்ற பெயரையளித்தார். 'அதிகரண
 ஸூத்ரம்' முதலிய க்ரந்தங்களைச் செய்த தேசிகனுக்கு
 'வேதாந்தாசார்யர்' என்ற தன் திருநாமத்தையே
 ஸூத்ரம் எனும். நம் குருமாமணி அரங்கநகரப்பனைப் போற்றிய
 பாடல்களினின்றும் பின்வருமாறு:—“ சுத்தஸத்வகுணமய
 மான நம் ப்ரணவஸ்வரூபமான துமான ஸ்ரீரங்கதிவ்ய விமா
 னத்திக் கயமாய் உதித்து விளங்கும் ஜோதியைப்பற்றி
 ஸ்ரீமத்யுக்திகால் பெட்டியுள் வைத்தமரகதமணிபோல் அவ்
 ன்மனத்தின் ஒங்கி ப்ரகாசிப்பவனும், சேஷசயனத்தில்
 புலகத்தைத் தலையணையாய் அமர்த்தியவாறு பள்ளி
 யில்லாடிருப்பவனும், நீண்டு நேர்த்தியாயுள்ள நேத்திரங்
 களைப் பெற்றவனும், பாற்கடல் புதல்வியின் ஆருயிர்க்
 காதலனுமான அவ்வாதி தேவனான வாஸுதேவனிடமே
 என் மனம் தாவி யோடுகிறது.” —(ஹம்ஸஸந்தேசம்)]

செந்தமிழ் வடமொழி செழுமறை யாவும்
 உன் திறத்தால் நிறம் பெற்றது மிகையோ
 விதவிதமாயவை மெய்யொலிபரப்பி
 உதவிய தூப்புல் குரு மாமணியே. (7)

[செந்தமிழ் வடமொழி.....—உபய வேதாந்தங்கள் -
 நாவலரும் தென் வடமொழி நற்பொருள் பெற்ற நம்பி,
 காவல, தூப்புல் குலத்தரசே. —(பிள்ளையந்தாதி)]

(வாக் கை மலரச்செய்யும் தமிழ்வேதம், ஸம்ஸ்கிருத
 வேதம் இவற்றின் சிறந்த ஸாரார்த்தங்களைப்பெற்ற
 பூரணனே - அனைவரையும் காப்பவனே - தூப்புல் குலத்
 திற்கு ஸ்வாமியே.)

செவிக்கினிய தமிழ், ஆரியம் இவ்விரண்டு வேதங்
 களும் பகவானே ப்ரதிபாதிப்பதால் - ஆரிய பாஷையான
 ஸம்ஸ்கிருதபாஷையை முன்னேசொல்லி, தமிழ்ப்பாஷை
 யைப் பின்னே சொல்ல ப்ராப்தமாயிருக்க, தமிழ் வேதத்தை
 முன்னே சொன்னது 'மங்கையர்க்கோனென்றிவர்கள்
 மகிழ்ந்துபாடுஞ் செய்ய தமிழ்மலை கணுந்தெளிய வோதித்
 தெளியாத மறைநிலங்கள் தெளிகின்றோமே' —(அதிகார

ஸங்க்ரஹம்) என்று மறைமுடித் தேசிகனாரே விளக்கியிருக்கிறார். தமிழ் வேதத்தின் ஏற்றம் கூறியபடி - வாட மொழிபோலல்லாமல் ஸர்வாதிகாரமாகவும், தெளிவுப் பொருள்களை விளக்குவதாலும், இதை, ஈரத்தமிழ், பகந் தமிழ், செவிக்கினிய செஞ்சொல் என்று, மாலுகந்தவாசிரியர் மகிழ்ந்து போற்றுதலைக்காண்க. வேதத்தின் முன் செல்லும் ஆழ்வார்களருளிச் செயல்களுக்குப் பெருமையை யளித்தவர் பெருமாள் தான்.

விதவிதமாய்—வேதங்களின் உட்கருத்துக்களை நிதும் இவர் திவ்யஸூக்திகளில் தெளிவாகவும், கம்பீரமாகவும் பொதிந்துகிடக்கின்றன - இவர்செய்த கீரந்தங்கள் அதிகாரிகளுக்குத்தகுந்தபடி, ஸுலபமாகவும், கடினமாகவும், விவரமாகவும், சுருக்கமாகவும் பலவிதமாய் அமைந்திருக்கின்றன.

மெய்யொலி பரப்பி—இவர் நிகமஸத்தர்ம தர்சனர். பொய்யைச் சுரக்கும் பொருளைத்தரந்து, இந்தப் பூதலத்தே, மெய்யைப்புரக்கும் இராமாநுஜனைப்போல், —(நூற்றந்தாதி), இவர் அருளியவையெல்லாம் ஸத்ய வாக்குக்கள்.

உதவிய—வேதாத்மாவான திருமணியாழ்வானாகையால் இவரால்தான் மெய்யொலிபரப்பி வேதாந்தத்தைப் பல்வேறு வழியாகச் சொல்ல இயன்றது. இவர் ஆற்றிய பெருநல்லுதவிக்கு நிகருண்டோ? “பூர்வாசார்யஸூரக்ஷித” மான இவ்வுதவியிருவிதம். அந்தந்தக்காலங்களில் ஸம்பீரதாயப்ரவசன பரம்பரையின் விச்சேதமில்லாமல் ப்ரவசன ரூபமான உபதேசமாத்திரத்தால் ரக்ஷிப்பதொன்று. காலாந்தரத்திலும் தம்முடைய வேதாந்தப் பொருளுரை உபயோகப்படும்படி சாச்வதகீரந்த ரூபமாய் ரக்ஷிப்பது மற்றொன்று.

குருமாமணியே :—ஆசார்ய குணபூர்த்தியுடையவர். பகவான் ப்ரதமாசார்யனான ஸர்வாசார்யன். அவன் திருமணியாழ்வார் ஆசார்யகத்தில் நிபுணர். வேதநாதம் செய்து பகவானுக்கு மானமிலாவடிமை செய்யும் அன்பர். நம்மாழ்வார்—ஆசார்யதத்வம். யதிராஜன்—ஆசார்யரஹஸ்யம். வேங்கடநாதன் ஆசார்யரத்னமென்று பெரியோர் பணிக்கும்படி.

இப்படிப்பட்ட உட்பொருளை நன்குணர, அடியேன் வந்ததுள்ள 'ஆசார்யரத்னம்' என்ற கட்டுரை [ஸ்ரீ திருவிழாப்பிரியா—ஆசார்யஜயந்திமலர்—ஸம்புடம். 11-வாக்கை 10—நந்தன. ஐப்பசி. பக்கங்கள். 265—266] பக்கம் உதவுமா தலான் அதனை அப்படியே இங்கு தருகின் றேன்.

ஆசார்யரத்னம்.

மறைவிளக்கி மறைபுகட்டி மறையின் நீதியோதினாய்
மறைவிளக்கும் மெய்ப்பொருளை வாரமாக நல்கினாய்
மறைகடைந்தெழில் மணம்மிசைத் தமிழியற்றினாய்
மறைமுடிப்பெயர் புனைந்துதவ நெறியுணர்த்தினாய்.

ஸ்ரீமந்திகமாந்த மஹாதேசிகனென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவ அடியார்கள் போற்றும் ஆசார்ய ரத்னத்தின் அவதார தின மான புரட்டாசித் திருவோண நாளில் ஸகல பக்தர்களும் ஒன்றுகூடி "போதயந்த: பரஸ்பரம்" என்று ஸ்ரீ தூப்புல் வள்ளலை விசேஷமாகக் கொண்டாடி க்ருதார்த்தர்களாக வேண்டும். 'இகபரபல ஸாதனதாரகனான' இம்மறை முடியண்ணலை நானிலத்தே பெற்ற நல்லடியார்கள் பரம் பரையாக 'இன்னுமொரு நூற்றாண்டிரு'மென்று மங்களா சாஸனம் செய்து வருகிறார்கள்.

“ ஜயதிவேத சூடார்ய ஸகீக்திர்
ஜயதிவேங்கடேச பாதுகாயுகளி ”

என்று உத்கோஷித்துக்கொண்டு, போற்றியுகந்தும் புந்தி யிற் கொண்டும், புகழ்சாற்றி வளர்த்தும் குணநுபவம் செய்து ஆநந்தித்தார்கள்.

ஸ்ரீதேசிகன், கீதாசார்யனான பகவான் முதல் அஸ் மதாசார்ய பர்யந்தமாக ஆசார்ய பரம்பரைக்கே ஏற்றத் தைக் கொடுத்த பரமாசார்யன். "மஹதீ குருபக்குதி ஹாரயிஷ்டி:" "விபுதாநாம் ஹ்ருதயங்கமாவிபாதி" என்று ஆசார்ய பங்கீதியிலே முடிசூடிய இம்மன்னனை அநுஸந்தா னம் செய்தல், தனக்கொரு ஆசார்யனில்லாத பரமாத்மா விற்கு வழவிலா வடிமை செய்வதுமாகும்.

இவர் அருளிய ஸ்தோத்திரங்களும் இதரக்ரந்தங்களும் "ப்ரூம்மண: கோசோஸி" என்பதான வேத பொக்கி

ஷங்கள். ஒவ்வொன்றும் ஒரு தனி க்ரந்தமான அத்யாதிம சாஸ்த்ரம். விஷயங்களை மறைத்துக்கொண்டிருக்கும் மறைகளின் தெளியா நிலங்களைத் தெளிவாகப் போதித்து, வெகு அழகாகவும், கம்பீரமாகவும், அதிரஞ்சகமாகவும், அதிகாரிகளுக்குத் தகுந்தபடி விவரமாகவும், சுருக்கமாகவும், ரஹஸ்யமாகவும், ஸதஸ்யமாகவும், இவர் அருளியிருக்கும் க்ரந்தங்களின் அருமையும் பெருமையும் வாசாமகோசரம். இவர் தார்க்கிகளும்ஹமாயிருந்தும் ப்ரமாண சரணராய் வெகு ஆர்வத்துடன் தத்வநிருபணம் செய்திருப்பதை, இவர் கிரந்தங்களை ஸேவித்தமஹான்கள், “எத்திறம், எத்திறம்” என்றுதான் அநுபவிக்க முடியும். வியாஸர், வால்மீகி இவர்களைத் தவிர மற்றவர்களைக் கவிகளாக ஒப்புக்கொள்ளாத இவர் கவித் திறமையையும், உபநிடதபதங்கள், வாக்கியங்கள் இவைகளை க்ரந்தங்களில் அமைத்திருக்குமழகையும், பல ஸம்ஸ்கிருத க்ரந்தங்களை அருளிச் செய்தும், எழிலிசைத் தமிழ் ப்ரபந்தங்களைப் பாடியும், சரணாகதி சாஸ்த்ரத்தைப் போதித்திருக்கும் படிகளையும் எவ்விதம் சொல்வது?

இவ்வாகம சூடார்யர், ஆசார்ய தத்வரஹஸ்யங்களையும் ஆசார்ய பக்தியையும் அடியார்களுக்குச் செவ்வனே புலப்படுத்தித் தானே யநுஷ்டித்துக் காட்டிய ஸார்வபௌமன். இவருடைய ஸ்ரீஸூக்தியில் “ஆசார்யாதிஹதேவதாம், ஸமதிகாமந்யாம் நமந்யாமஹே” என்று ஆசார்யனுடைய ஏற்றம் பேசப்பட்டிருத்தலால், இக்காலத்தில் இவரையே தெய்வமாகக் கொண்டு ஆசார்ய பக்தியையும், அதின் பலத்தையும் நாம் அடையவேண்டும். தண்டதரண பகவான் அடியார்களின் அபசாரங்களினால் சீற்றமடையாது க்ருபை செய்யவேண்டுமானால் ஆசார்யன்தான் துணையாகவேண்டும். ஸ்ரீதேசிகனே, “சிட்டரானதே சுயர்ந்த தேசிகர்க்குயர்ந்துமேல், எட்டு மூன்று மூடறுத்த தெந்தை மாலிரக்கமே.” என்று அருளியபடியே, பகவானின் தயை நமக்கு ஆசார்ய பக்தியினால் நிச்சயமாகக் கிடைக்கும்.

மற்றொருபேறு மதியா தரங்கன் கழற்பரவும்

உற்றவரேதனக் குற்றவராக் கொள்ளு முத்தமனை

கற்றவர்போற்றும் மறைமுடி யண்ணலை நானிலத்தே

செற்றனம் பெற்றபின் மற்றறியோ மொருபேதைமையே.

நத்தாயுழிமனக்கருள் நந்தையும் நீ
 நத்தாளிளக்கிக் ! மறைநாயகனே !
 த்துமாத்தகவே ! யவனீயலையோ ?
 த்துளிய்பொருளின் மணியே ! சரணம்.”

சூறியாமணியே :—நம் தூப்புல் கோமான் ஆசார்ய
 சூறியுத்தியோடு, சிஷ்ய சூறியுத்தியையும் உடையவர்.
 உபய வேதாந்தங்களில் இவர் சூறியும், ப்ரவசன சக்தி
 உள் அளவு கடந்தவை. பற்பல சாஸ்த்ரங்களைக் கற்கப்
 ப்பாடிய அறிவும் அவகாசமுமில்லாத நமக்கு அவற்றின்
 மையத்தங்களை ஸ்ரீதேசிகள் எடுத்துக் காட்டி மஹோப
 தைச் செய்திருக்கிறார். இவ்வர்த்தங்களை எல்லாரும்
 மதித்துக்கொள்ள வேணுமென்று அவர் நமக்கு அளித்த
 ஸ்ரீ அழகான வார்த்தை பின்வருமாறு :

“ ஆசார்யர்கள் புகட்டிய கல்வி ஸமுத்திரத்திலிருந்து
 உள்எடங்காமல் வெளிவந்த வார்த்தைகளை எழுதியிருக்கி
 றேன். உபநிஷத்தென்னும் அமுதக் கடலைப் பாராசர்யர்
 ஸமுத்திரங்களால் கடைந்து ஸாரத்தைத் திரட்டினார். அவ
 ரால் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்ட அர்த்தம் யதிராஜன் ஹ்ருதயத்
 தில் ஆருடமாயிற்று. அதை வெள்ளைப் பரிமுகர் கருடா
 ஸூராய் எம் தேசிகரான அப்புள்ளாரையும் கூட்டிக்
 கொண்ட இப்படி வெளிப்படுத்தினார்.” “ அம்ருதஸ்யதா
 ரணோப்யாஸம் ” என்றபடி ஆசிரியரும் சீடரும் இதைத்
 தரிக்கவேண்டும்.”

இவ்வார்த்தை நமக்குக் கிடைக்கும்படி என்ன பாக்யம்
 செய்தோமோ ?]

ஸாரசந்தேச மடலுரைகளும்
 ஸாரதமமான கட்டுரைகளும்
 ஆரமுதமான தொகை மாலைகளும்
 இரங்கிய பல கலைப்பாவலனே. (8)

[ஸாரஸந்தேச...ஸ்ரீ தேசிகனருளிய க்ரந்தங்கள் பல
 வகை. வேதாந்த க்ரந்தங்கள், வ்யாக்யாந க்கிரந்தங்கள்,
 ஸ்தோத்திரங்கள், காவ்ய நாடகங்கள், அனுஷ்டான க்ரந்
 தங்கள், ரஹஸ்ய க்ரந்தங்கள், தமிழ் ப்ரபந்தங்கள்

முதலியன. இவையெல்லாம் சுத்தா ஸ்வாதமாயிருப்பவை. இவர் தானே படநம்பண்ணி ஆநந்தாநுபவம் பண்ணிக் கொண்டு அந்த ஆநந்த பரீவாஹமாக ப்ரவசநம் பண்ணும் போது, அநுஸந்திப்பவர்களுக்கு ஆநந்தாநுபவமாயும் பாபவ்யாதிக்கு ஔஷதமாயுமிருப்பவை. இவர் அருளிய ஸ்ரீ ஸலக்திகளுக்கு ப்ரேமையுடன் இவர் பெயரிட்டு வைத்ததே ஒரு ஆச்சரியம். ஒன்று 'தயாசதகம்', ஒன்று 'ஹம்ஸ ஸந்தேசம்', ஒன்று 'யதிராஜஸப்ததி', ஒன்று 'ரஹஸ்யபதவீ', ஒன்று 'தத்வ மாத்ருகை', ஒன்று 'அபயப்ரதாந ஸாரம்'. இம்மாதிரி பேரழகு உடையவை. ஸ்தோத்திரங்களில், சில ஸ்துதிக் கப்படும் பகவானின் திருநாமம் பெற்றவை, வரதராஜ பஞ்சாசத், ரகுவீரகத்யம்..., சில ஸ்தோத்திரத்தின் விஷயத்தின் பெயருடையவை. தயாசதகம், ந்யாஸதிலகம், சரணுகதிதீபிகை... சில, ஸ்தோத்திர பல விசேஷத்தின் பெயர் பெற்றவை. அபீதிஸ்தவம், பரமார்த்தஸ்துதி.....வேதத்தையும் வேதத்தின் சுவையையும் அச்சுவைப் பயனையும் விரித்தும் தெளிவாகவும் உரைத்த வித்யாகலாநிதி, ஸர்வகலா ஸ்வதந்த்ரர், கவீந்த்ரசிகாமணி இவரே.

மடலுரைகள் — ரஹஸ்யங்கள் அதிகாரிகளுக்குத் தக்கபடி உபதேசம் போன்றவை—தென் வடமொழியிரண்டும் கலந்த தேன்மொழிகள் மணிப்ரவாள நடையிலருளிச் செய்யப் பெற்ற காதைகள்—இந்த ஔஷதங்கள் காதால் கேட்டாலே ஸர்வஸம்ஸார வ்யாதியை நிவர்த்திப்பவை. ஸாதாரண ஔஷதங்களை வ்யாதி போவதற்கு வாயால் சாப்பிடவேண்டும். ஸுகாவஹமான மடலுரைகள் திவ்ய ஔஷதமாய்க் கேட்ட மாத்திரத்தில் பரமபாவ நத்தைக் கொடுப்பவை—பல மலர்களினின்றும் பொறுக்கிப் பொறுக்கி எடுக்கப்பட்ட தேனைப்போல, அநேக மறைமுது மொழிகளின் ஸாரமாக இருக்கின்றன.

ஸராதமமான கட்டுரைகளும்.....ஸ்ரீ தேசிகனின் தார்க்கிக வல்லமையையும், சாஸ்த்ர பாண்டித்யத்தையும் காட்டக்கூடியவை, சததூஷணி, தத்வமுத்தாகலாபம், ஸர்வார்த்த ஸித்தி, ந்யாய ஸித்தாஞ்சநம், மீமாம்ஸாபாதுகை முதலிய அரும்பெரு நூல்கள். ஸ்ரீ ஸ்தோத்ரபாஷ்யம், கீதார்த்த ஸங்க்ரஹரகை, தத்வஉகை முதலியவை இவருடைய அத்தியற்புதமான வியாக்கியானங்கள். ஆதி

முதலாளிகளிடம் போல் சாலச் சிறந்த காவ்ய நாடகங்களை இயற்றியதில் இவருடைய நிகரற்ற நைபுண்யத்தைக் காட்டிப் பண்டிதர், பாதுகாப்புநயம் ஹம்ஸ ஸந்தேசம், ஸங்கல்ப துரிதநயம் ஸுபாஷிதநீவி, பாதுகாஸ ஹஸ்ரம் முதலிய நூல்கள் அபர கருணாநிதியான அச்சுதனின் அபிநவதசா வகாசம் எனக் கொண்டாடப் பெற்றுவரும் ஆழ்வார் நூல்கள் செயல்களில் அளவிலாக்காதலோடு உருகிநின்ற திருவள்ளூர் திரமிடோபநிஷத் தாத்தபர்ய ரத்நாவளி, திரமிடோபநிஷத் ஸாரம், என்ற மஹாக்ரந்தங்களை இயற்றி யுள்ளார். அபிநிதினுமினிய தமிழ் இலக்கண இலக்கியங் களிலும் அனைவரும் போற்றியுக்கத்தக்க ஆச்சரியமான நூல்கள் பெற்று சீரிய நற்கவிகளை இயற்றும் பெற்றி 'பிரகாசபிரபந்தம்' என்ற செந்தமிழ்ச் செல்வமான இரு பத்தாநான்கு பிரபந்தங்களில் பிரகாசிக்கிறது. அநுஷ்டான விஷயங்களில் ஆழ்ந்து சிறந்து தேறிய ஆராய்ச்சிகளைச் செய்து நிகரற்ற நிர்ணயங்களை வெளியிடும் வல்லமை ஸீபாஸ்சராத்திரகைடி, ஸச்சரித்திரகைடி, முதலியவற்றால் தனக்கு உணர்த்தப் பெறும். கூரிய சீரிய ரஹஸ்யார்த்தங் களையும் வெளியிட்டு ஸம்ஸாரிகளை உய்விப்பதிலுண்டாகிய இவரின் பரம கருணை ஸம்ப்ரதாய பரிசுத்தி முதலியவை களால் நன்கு விளங்கும். சேதநர்கள் தாமஸ உணவை விலக்கி பகவத் பக்தியை வளர்க்கவல்ல ஸாத்விகமான ஆஹாரத்தை உட்கொண்டு உஜ்ஜீவிப்பதற்காக ஆஹாரநிய மம் என்ற தீவ்யஸூக்தியை அருளியிருக்கிறார். மேலும் ஆழ்வாராசார்யர்களின் பரம்பரையில் ஸுரகூடிதமாகக் கிடைத்த அர்த்தங்களை அறிவதில் இவர் ஸமாநமில்லா தவர். இவரருளிய பாமாலைகளெல்லாம் ஆராவமுதமாய்ப் பகவானையும் அவன் கல்யாண குணங்களையும் கண்ணாடி போல் தெளிவாய்க் காட்டுபவை. ஸ்வாமி அருளியிருக்கும் "ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தினசரி" என்ற பிரபந்தத்தின் அழகைக் கவிகளாலும் வர்ணிக்க முடியாது. இச்சிறிய கிரந்தத்தை யாவது நாமெல்லோரும் படிக்கவேண்டும்.

பலகலை பாவலனே :—

பற்பல்கலை வல்ல பாவலனே. —(பிள்ளையந்தாதி)

உலகிலுள்ள ஸகல வித்யைகளையும் கற்று பாவலர் என்று அனைவராலும் புகழ்ப் பெற்றவர். இவர் கவித்

திறமைக்குச் சான்று “ஹம்ஸஸந்தேச” மொன்றே போதும். வ்யாஸர், வால்மீகீ, இருவருக்குப் பிறகு இவர் தான் கவிச் சக்கரவர்த்தி—தசாவதார ஸ்தோத்திரத்தில் இவர் தாமேயருளியபடி, இவர் “வித்யோதந்வதி வேங்க டேசுவரகவி”. கவித்வத்திற்கு உபயுக்தமான ஸர்வலக்ஷணங்களுடன் கூடிய ஸ்ரீஸூக்திகளையே அருளிச் செய்திருக்கிறார். அனேக கவிகள் அத்யத்புதமான சித்திரவர்ண நங்களோடு கூடியவை. இவர் ஒவ்வொரு கவிக்கு எடுத்துக் கொள்ளும் விஷயமும், அதை அருளிச் செய்யும் வருத்தங்கள் முதலான ரீதிகளும் மிகவும் உத்க்ருஷ்டமானவை. ஆழ்வாராசார்யர்களின் தமிழ்ப் பாசுரங்களைக் கொஞ்சமேனும் உரு, ரஸம் இவை மாறாமல், இவர் ஸம்ஸ்க்ருதச்லோகங்களாகச் செய்திருப்பதும், அவ்விதமே அனேக ஸம்ஸ்க்ருதச்லோகங்களைத் தமிழ் மொழி பெயர்த்துக் காட்டியிருப்பதும் அந்யாத்ருசமானவை.]

உலகளந்த குறளான மாயனின்
அலங்கலான நாலாயிர மறையை
மன்னிய நானூற்றைந் தாய் நல்கிய
கன்னிச் சிரவணத் தூப்புலய்யனே. (9)

[உலகளந்த குறளான மாயனின்.....ஸர்வலோக சரண்யான பரவாஸுதேவனே, இந்த்ராதிகளுடைய ஆர்த்தத்வனியைக் கேட்டு வாமனனாய் அவதரித்தார். மஹாபலிச் சக்கரவர்த்தியை சிஷிக்கவேண்டி ஒங்கி உலகளந்தார். இப்புருஷோத்தமனே உலகளந்தது வியாஜமாக ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் உஜ்ஜீவனமான தன் திருவடி ஸ்பர்சத்தை உண்டாக்கி ரக்ஷித்தார். இந்த அவதாரத்தில் பகவானின் ஸர்வஸ்மாத் பரத்வமும், பரமகாருணிகத்வமும், பரம ஒளதார்யஸௌசீல்யாதி குணங்களும் வெளிப்படையாக நின்றன.

“ஒரு குறளாய் இருநிலம் மூவடிமண் வேண்டி உலகனைத்தும் ஈரடியாலொடுக்கிய”-(பெரிய திருமொழி 3-4-1), மாயன் - “இரக்கமண் கொடுத்தவர்க்கு இரக்கமொன்று மின்றியே பரக்கவைத் தளந்து கொண்ட பற்ப பாதன்”-(திருச்சந்த விருத்தம்.) மாயன் மைவண்ணத்தண்ணல்,- “வேதமாகி வேள்வியாகி விண்ணினோடு மண்ணுமாய்,

ஆதியாகியாயனாயமாயமென்ன மாயமே” —(திருச்சந்த
திருத்தம்.) என்றது போல் உலகளந்ததே மாயம்—உலக
முழுவதையும் மூன்று அடிகளால் அளக்கக்கூடிய திரு
மணியைப் படைத்த திருமால்—“ இதம் விஷ்ணுர் விசக்
மே, தீரேதாநிததேபதம் ” என்று ச்ருதி சொல்லிய விதம்.

ஒங்கி உலகளந்த உத்தமன் தன்னையடையாதவர்களை
யும் காப்பாற்ற பரம கிருபையினால், திருவடியைப் பெருக்
கச் செய்தாரா, அல்லது வாணேர் குறளாகவே நின்று
அளக்கும் போது உலகெலாம் ஓடி அவர் திருவடி நிழலை
படைந்தனவா—என்பதே மாயம். நாலாயிரப்ரபந்தமானது
உலகளந்த உம்பர் கோமானே குறளாய் நின்றபடி. தேசிக
ப்ரபந்தமாய் வடிவெடுத்தது.

அலங்கலான நாலாயிரமறை—ஸர்வோப நிஷத்
தின் ஸாரமான பாமாலைகள். ஆழ்வார்களருளிச் செய்த
தமிழ் வேதத்தைச் சிலாகித்து “ வேதஸாம் மௌலி ஸேவ்ய
ஸான ” பகவான், மாலையாக அணிந்து கொண்டாராம்.
‘பரவு மறைகளெல்லாம் பதஞ் சேர்ந்தொன்ற நின்ற
பிரான்’—(அம்ருதாஸ்வாதினி) (தோத்திரம் செய்யும்
தன்மையுள்ள வேதங்கள் முழுதும் தன் திருவடிகளில்
ஊடுபட்டுப் பேசிநிற்க அதனால் உயர்ந்து நிற்கும் ஸ்வாமி)
—ஆழ்வார்கள் பாடியது ‘செய்ய தமிழ் மாலைகள்’. தேசி
கனருளிய ப்ரபந்தங்கள் உலகளந்த குறளின் திருவடியி
லிருந்து வந்தவை. அலங்கலான நாலாயிரமறை தன்
ஸ்தானமான பகவான் திருவடியையடைந்தவுடன் தேசிக
ப்ரபந்தமாக மாறியது. திருமங்கை மன்னன் எப்படி
குறளான, மாயனை ‘ஒரு குறளாய் இருநிலம்’—(பெரிய
திருமொழி 3-4-1) என்று பாடி நாலுகவிப் பெருமானென்று
பிரிந்து பெற்றாரோ, அப்படியே, கலியனூரை குடிகொண்ட
நம் தேசிகனும், நாலாயிர மறையை நானூற்றைந்தாய்
நல்கிப் பிரிந்துகள் பெற்றார்.

மறை :—மறையென்ற பெயருக்கேற்ப அர்த்தங்களை
மறைபொருளாகச் சொல்லும்.

மன்னிய :—மறையைத் தெளிவாக்கவேண்டிய இடங்
களில் விவரமாகச் செய்து என்றபடி. மறையின் குருத்தின்
பொருளையும் செந்தமிழையும் கூட்டி ஒன்றத்திரித்ததே
‘தேசிகப்ரபந்தம்’. இது நாலாயிரத் திவ்யப்ரபந்தத்திற்கு

அநுபந்தம் போல் மறைப்பொருளனைத்தையும் அடக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. உதாரணமாக, திருவாய் மொழி பத்துப் பத்துக்களிலும் ப்ரதிபாதிதங்களான பத்து அர்த்தங்களும், ஸ்ரீ தேசிகனருளிய 'மும்மணிக்கோவையில்' 'பயின்மதி நீயே, வெளியும் நீயே' 'தாயுந்தந்தையும் நீயே' 'உறவு உற்றது நீயே, ஆறு அறமும் நீயே, துணைவன் துய்யனும் நீயே காரண கற்பகம் நீயே, இறைவன் இன்பனும் நீயே, யானுமெனது நீயே, நல்லதாய் வல்லாய் நீயே, என்று குணதசகவடி(டை)வு பெற்றுப் பிரகாசிப்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். ஸ்ரீ பகவத் கீதையின் ஸாராம்சங்களைக் கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம் என்ற அற்புதமான ப்ரபந்தத்திலிருந்து எல்லாரும் வெகு சுலபமாய்த் தெரிந்து கொள்ளலாம். பக்திப்ரவாஹமான இப்பிரபந்தத்தில் ஸ்ரீ தேசிகன் தன் அளவு கடந்த பக்தியின் ஸுகரத்தை யநுபவித்துக் காட்டியிருக்கிறார்.

ஸ்ரீ தேசிகப்ரபந்தம் 405 பாசுரங்களையுடையது. நம் தர்சனத்தின் அஸாதாரணமான தத்வங்களையும் தர்மங்களையும் தெளிவாகக் காட்டி உலகத்திற்கு ஷேமத்தை யுண்டாக்கவேண்டுமென்ற பேரவாவுடன் நம் ஆசார்ய ஸார்வ பௌமன் இதை இயற்றினார். ஆழ்வார்களருளிச் செயல்களைப்போல் எல்லா விருத்தங்களிலும் அழகாயமைக்கப்பெற்ற தமிழ்வேதம். இதின் ப்ரபாவத்தைச் சொல்லி முடியாது. நாலாயிர மறையைப்போல் மஹா ப்ரஸாதகுணமுடைய இப்பிரபந்தத்தை ஸேவித்தவர் பரமபத மெய்துவர். பகவத் பாகவத, ஆசார்ய குணநுபவங்கள் பொதிந்து கிடக்கும் இம்மாமறையில் விளக்கிய விஷயங்களைத் தவிர நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது வேறு விஷயம் கிடையவே கிடையாது. ஒவ்வொரு பாசுரத்தையும் ஆராய்ந்து ஆராய்ந்து, உணர்ந்து அவ்வுணவினிற் சென்ற பெரியோர், பேராநந்த மடைந்து அஹோபாக்கிய மஹோபாக்கியமென்று உத்கோஷித்திருக்கிறார்கள்.

கண்ணிச்சிரவணத்தூப்புல் அய்யனே :—திருவேங்கடவன் திருநகூத்திரமான கண்ணித் திருவோணத்தில் அவநரித்த வேங்கடநாதன். கல்யாண திருமான கண்ணித் திருவோணத்தன்று கண்ணித் தமிழை வளர்க்க

வந்த தூப்புல் வள்ளல். இது இவரே ப்ரபந்தஸாரத்தில் காட்டிய விதம்.

பகவான் விபவாவதாரஞ் செய்தருளின காலத்து இருந்த நகூத்திரத்தையிட்டு, ஸ்ரீ ராகவன் நகூத்திரம் புனர்பூசமென்றும், கண்ணனின் நகூத்திரம் ரோஹிணி என்றும், திருநரசிங்கமூர்த்தியின் நகூத்திரம் ஸ்வாதி யென்றும் வழங்கி வருகின்றோம். பகவான் கோயில் கொண்ட அர்ச்சாவதாரத் திருப்பதிகளில் ஒவ்வொரு திரு நகூத்திரத்தை எம்பெருமானுடையதாகக் கொண்டாடக் காண்கின்றோம். திருவேங்கடமுடையானுக்குத் திருவோணம் என்றும், திருவரங்கநாதனுக்கு 'ரேவதி' யென்றும், அத்திகிரி அருளாளனுக்கு 'ஹஸ்தம்' என்றும், வழங்கி வருவது ஸுப்ரஸித்தம். பொதுவாக நம் பெருமானுடைய திரு நகூத்திரம் திருவோணமென்று தனிப்ரஸித்தி உள்ளது. சிங்கப்பிரான்ஸ்வாதியில் அவதரித்தாரென் றிருக்கச் செய்தேயும் "திருவோணத்திருவிழவில் அந்தியம் போதிலரியுருவாகி"—(பெரியாழ்வார் திருமொழி 1-1-6) என்று வில்லிபுத்தூர் விஷ்ணுசித்தன் விளம்புகிறார். ரோஹிணியிலவதரித்த கண்ணனை 'நீ பிறந்த திருவோண' மென்றழைக்கிறார்—(பெரியாழ்வார் திருமொழி 2-4-2) திருவோணம் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவைத் தேவதையாகக் கொண்ட நகூத்திரம் என்று வேதத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. ஸ்ரீ தேசிகனும் பூர்வாசார்யர்களும் "விஷ்ணு வான முதல் திருவவதாரம் திருவோண நகூத்திரத்தி லாயிற்று" என்றருளிச் செய்திருக்கிறார்கள். திருமாலே திருவோணத்தான். அவனே ஸ்ரீ தேசிகனையவதரித்து நம்மை ஆள்கின்றான் அன்று தொட்டு இன்றும்.

தூப்புல் அய்யனே :—

அடைபவர் தீவினைமாற்றி அருள்தரும் தூப்புலய்யா
—(பிள்ளையந்தாதி)

காஞ்சியில் தீபப்ரகாசன் திருவடிவாரத்திலுள்ள 'தூப்புல்' அடியார்களுக்குப் பெருஞ்செல்வத்தைக் கொடுத்தப்ரபு. தமிழிலும், வடமொழியிலும் இரண்டும் கலந்த தேன் மொழியிலும் நமக்கு அறிவையும் ஆநந்தத்தையும் ஊட்டிய பெருமான்.

இந்த ஐயன் ஆழ்வார்களின் திவ்யப்ரபந்தத்தைச் சுருக்கித் தானே தனிப்ரபந்தமருளிய கருணையைப் போற்றுவதா? அல்லது அந்நாலாயிரப்ரபந்தத்தின் ஸாரமாக 'பிரபந்தஸாரம்' என்று ஒரு திவ்யப்ரபந்தத்தை யருளிச்செய்த கிருபையைப் போற்றுவதா? ஆழ்வார்கள் நாலு வேதங்களின் கருத்தை ஆராய்ந்தெடுத்தார்கள். இவர் அக்கருத்தைச் "செந்தமிழாலருள் செய்த வகை தொகையும், சிந்தாமலுலகங்கள் வாழாவென்று", முடிச்சுக்கட்டி முத்திரை போட்டு நமக்குக் காப்பாற்றிக் கொடுத்த தயை என்னே !!

இப்பாட்டில் பகவானுடைய இரண்டு அவதாரங்கள் பேசப்படுகின்றன. இவைகளைப்போல் பகவான் அனேக அவதாரங்களைச் செய்கிறார். ஸாதுக்களான ஸம்ஸாரிகளை இக்கர்ம பூமியில் மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து அல்லற்படாதவாறு செய்ய ஸங்கல்பித்துத் தானே பல அவதாரங்களைச் செய்து, கர்ம பூமியில் வந்து ஸாதுக்களை உஜ்ஜீவிக்கச் செய்கிறார். "நமக்குப் பிறவாமை தந்திட பகவானே பிறக்கும்" பெருமையான அவதார ரஹஸ்யத்தை அறிபவர் மறுபிறவியில்லாது மோகூத்தைப் பெறுவர்.]

யதிவரனின் தரிசனமே யோங்கிட
வாதிகளை வென்ற நீதிமொழிகளின்
வண்மை திண்மை வருணிக்கலாகுமோ
அண்ணலே ! மெய்ய ! நின் வியப்பே ! (10)

[யதிவரனின் தரிசனம் :—நம் விசிஷ்டாத்வைத தர்சனம், எம்பெருமானார் தர்சனம் என்றும், ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்தமென்றும் வழங்கப்பெற்று வருகிறது. ஆயினும் உண்மையாக ஸ்ரீ வ்யாஸர் காலத்திற்கு முன்னிருந்து வழங்கி வரும் ஸித்தாந்தமாகவே சொல்லக்கூடும். ஆழ்வார்களாலும் இந்த ஸித்தாந்தமே ஆதரிக்கப்பட்டிருப்பதால் இதை மிகப்ராசீனமென்றே ஒத்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும். ஸ்ரீ பாஷ்யத்தின் உபக்ரமத்தில் "போதாயந மஹரிஷி யினால் செய்யப்பெற்ற விரிவான ப்ரும்மஸூத்ரவ்ருத்தி க்ரந்தத்தைப் பூர்வர்கள் சுருக்கியருளிணர்கள். அவர்களது கொள்கையைப் பின்பற்றி ப்ரும்மஸூத்ர வியாக்யானம்

செய்யப் புகுவோம் என்று அருளிச் செய்திருக்கிறார் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர். “ஸர்வலோக ஹிதமான அத்யாத்ம சாஸ்த்ர ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு ப்ரதமப்ரவர்த்தகன் ஸர்வேச் வரன். மற்றும்ள்ளாரெல்லாரும் அவன் தன்னாலேயாதல், சேதநாந்தர முகத்தாலே யாதல், மயர்வறமதி நலமருளப் பெற்று ப்ரவர்த்திப்பிக்கிறவர்கள். இந்த யுகாரம்பத்திலே ப்ரும்மநந்த்யாதிகளுக்குப் பின்பு நம்மாழ்வார் ப்ரவர்த்தக ரானார்”—(ஸம்ப்ரதாயபரிசுத்தி) என்று ஸ்ரீ தேசிகன் அருளியிருக்கிறார். யதிராஜ ஸப்ததியில், இவரே “டங்கத்ர மிடகுகதேவ ப்ரப்ருதய:” என்று நம் தர்சநத்தை ப்ரவர்த்த னம் செய்தவர்கள் இதர மதப்ரவர்த்தகர்களிற் காட்டிலும் மிகவும் முற்பட்டவர்கள் என்று தெரிவிக்கிறார்.

ஆனால் நாம் ஏன் ‘இராமநுஜ ஸிந்தாந்தம்’ என்று சொல்லி, ராமாநுஜார்யதிவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாமபி வர்த்ததா மென்று நித்யாநுஸந்தாநம் செய்கிறோமென்றால், யதி ராஜன், நம் தர்சநத்திற்குக் குத்ருஷ்டிகளால் வந்தமாலிந் யத்தை நிவர்த்தி செய்து “த்ராதம் ஸம்யக்யதீந்தரை:” —(ஸங்கல்ப சூரியோதயம்) என்றபடி, ரக்ஷித்துக் கொடுத்ததற்காக. உபநிஷத்தின் உண்மையான அர்த்தங் களை வெகு திறமையுடன் கண்டுபிடித்து அவைகளைத் தெளி வாக வெளியிட்டு, ஆக்ரகமற்ற சுத்தமான ஆவலுடன் பர மத சங்கைகளை நிவர்த்தி செய்து எம்பெருமானுக்கு அத் யந்தப் பிரியமான நம் தர்சந ஸ்தாபநம் செய்திருக்கிறார்.

ஆகர்ஷணாநி நிகமாந்த ஸரஸ்வதீநாம்
உச்சாடநாநி பஹிரந்தருபப்லவாநாம்,
பத்யாநிகோ ரபவஸம் ஜ்வர பீடிதாநாம்
ஹ்ருத்யா நிபாந்தி யதிராஜ முநேர்வசாம்ஸி.

—(யதிராஜஸப்ததி)

என்று, உடையவருடைய வாக்குகள் வேதாந்த வாக்குக் களுக்கு ஆகர்ஷங்களாயும் (ஸகலவேதாந்தார்த்தங்களும் க்லேசமில்லாமல்—தாமாகவே வெளிப்புறப்படுகின்றன), வெளியிலுமுள்ளுமிருக்கிற உபத்ரவங்களுக்கு நிரஸநம் பண்ணுகிறதும் தீவ்ரமான ஸம்ஸாரமாகிற மஹாஜ்வரத் தாலே பீடிக்கப்பட்டவர்களுக்கு பத்யங்களாயும், மனோக் ளங்களாயும், விளங்குகின்றன)

ஒங்கிட — “ஜயதி யதிராஜ ஸுகீதி:” என்று
தழைத்து முழங்கும்படி,

வாதிகளை வென்ற :— இவர் தார்க்கிக ஸிம்ஹமாதலின்
பிறமதங்களில் துராசையால் கெட்டலைந்த குத்ருஷ்டிகளையும்
மாயாவாதிகளையும் ‘சததூஷணி’ யினால் அடக்கி அவர்
களுக்கு உடையவர்திருவடியில் ஆசை உண்டாக்கினார்—

முன்னாட்புணராத பரமதப்போர் பூரித்தோமே.

—(பரமதபங்கம்)

நீதிமொழிகளின் — ஸத்யமொழிகள். நீதிநெறி வழ
வாத நன்மொழிகள். ந்யாய விஸ்தரம்—வேதார்த்தத்தை
மனத்தில் ஸம்சய விபர்யயமில்லாமல் நன்கு நிலைக்கச்
செய்ய ந்யாய சாஸ்த்திரத்தைக் கைக்கொண்டு, முழுக்ஷுபக்
கள் வேதவிருத்தமான மார்க்கத்தில் செல்லவொட்டாமல்
தடுத்து, ந்யாயபரிசுத்தி, ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநம் என்ற
கிரண்டு கிரந்தங்களைச் செய்து ந்யாய விஸ்தரமான
வித்யாஸ்தாநத்தை வஹித்தார். வாதங்களில் பிறர்மீது
குற்றம் கூறுவதொன்றுமில்லாமல், ஸாமாந்யமான அதிகாரி
கள் பிற மதஸ்தரின் வஞ்சனைக்குட்பட்டுக் கெடாதவாறு
அம்மதங்களின் தோஷத்தை எடுத்துக்காட்டினார்.

வண்மைதிண்மை — வண்மைக்கொரு கிரந்தம்,
திண்மைக்கொரு கிரந்தம் இயற்றிய வள்ளல். இவ்வவதார
புருஷனின் வேதமார்க்காநுஸாரித்வமும், ந்யாய சாஸ்திர
ப்ரவீணதையும், வாதங்களின் விஷயத்தையும். வாதங்
களின் விஷயத்தை நிஷ்பக்ஷபாதமாக விசாரிக்கும் நீதியும்,
இவ்விரண்டு கிரந்தங்களிலும் நன்கு புலப்படும்—ராமா
நுஜப் பிள்ளான்மாதகவால் உண்டான வண்மை—இவ
ருடைய உண்மை ஞானத்தின் திண்மை.—தர்க்க பாண்டித்
யத்தாலே நினைத்ததெல்லாம் ஸாதிக்கும் சக்தியிருந்தும்
அவர் ப்ரமாண சரணராகவேயிருந்தார். ப்ரமாணங்
களுக்கு மீறி ஈஷத்தம் நிரூபிக்கவில்லை. மேலும், பரவாதி
களை அன்புடன் ஏற்றுக்கொண்டு, ‘சாஸ்திரத்தின்
உட்கருத்தை யறிய ஸுகீதமபுத்தியில்லாதவர்களே! ஸதா
சார்யர்களுடைய உபதேசத்தைச் சொல்லுகிறேன்
கேளுங்கள்’ என்று மன்றாடியிருக்கினார்.

அண்ணலே—மெய்யநின்வியப்பே — மெய்யனைப் போற்றிய மெய்யன். உண்மைப் பொருளை யுண்மையாகவே காட்டிக்கொடுத்த ஸத்யவாதி—ப்ரபத்தி ரூபமான ஸ்வாநு பவ ரூபஸம்ருத்தியைத் தந்து கல்யாணகுணங்களால் தன்னடியார்க்கு ஸ்வாத்ம ப்ரதனான பரமோதாரன்— மொழியைக் கடக்கும் பெரும் புகழான். தன் கழலன் பர்க்கு நல்லவன். பகவான் திருவடிகளில் மெய்யன்பு கொண்ட மெய்யன்—பரமைகாந்தி—மெய்யனான தேவநாத னின் செல்வப்பிள்ளை.

“ உலகோர்க்கெல்லாம் அண்ணலி ராமாநுஜன் வந்து தோன்றிய அப்பொழுதே ” —(நூற்றந்தாதி)

மெய்யநின்வியப்பே—இவர் வாதிகளை வென்ற விதத்தினுடைய வியப்பின் ஆழ்மையை அநுபவிக்க வல்லார் யார்?

“ எங்ஙனமாக மெய்ய நின்வியப்பே ”

—(மும்மணிக்கோவை, 7)

அடியவர்க்கு மெய்யனே! உன் ஆச்சர்யஸ்வபாவம் எவ்வாறிருக்கின்றதோ—இவ்வாறு அதிசயிக்க உன்பெருமையைப் பேச வேதங்களே ஒருவாறு முற்படும் எங்களால் முடியாது—என்றபடி,

அடியவர்க்கு மெய்யன் விஷயமாக ஆசார்ய வள்ளல் பாடியது, அம்மறை முடித்தேசிகனார்க்கு ஆகின்றது காண்க.]

பனிக்கடலிலே துயிலும்நாதன்
தனிக்கடலெனத் தாங்குமுலகம்
பவக்கடலிலே தவியாவண்ணம்
தவநெறிகாட்டிய தகைமையோனே. (11)

[பனிக்கடலிலே—அழகான சப்தசித்ரம்—கடலெனக் கடவுளெந்தை அரவணைத் துயில்கலைந்து தனிப்பெருங் கடலாகப் பூமிப் பிராட்டியுடன் எழுந்தார்—திரைகள் கையெடுத்தாடின.—பாலாழியில் அவன் கிடந்த பண்பு அப்புதம்—தனிக்கடலான கேழலாய்த்தாயை முன்னே காட்டி நின்ற அழகு அத்யப்புதம்.

பாலாழி நீகிடக்கும் பண்பையாம் கேட்டேயும்
காலாமும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்—நீலாழிச்
சோதியாய்! ஆதியாய்! தொல்வினையெம் பால்கடியும்
நீதியாய்! நிற்சார்ந்து நின்று.

—(இயற்பா, பெரியதிருவந்தாதி)

பனிக்கடலில் பள்ளிகோளைப்
பழகவிட்டு ஓடிவந்துஎன்
மனக்கடலில் வாழுவல்ல
மாய மனாநம்பி!
தனிக்கடலே தனிச்சுடரே
தனியுலகே என்றென்று
உனக்கிடமாயிருக்க என்னை
உனக்கு உரித்தாக்கினையே.

—(பெரியாழ்வார் திருமொழி)

துயிலும்நாதன் —ஞானப்பிரான். நம்மாழ்வார், திருமங்கை மன்னன் இவரிருவரையும் அடியொற்றிய நம் தேசிகனுக்கு வராஹாவதாரத்தில் விசேஷ ஈடுபாடு. வராஹரான ஞானப்பிரான் மூக்கினால் 'குருகுரு' என்று சப்தித்து குருவானார் (குருபி : கோணர வைர்க்குர்குரை :- தசாவதார ஸ்தோத்ரம்) என்றநுபவிக்கிறார். கலியன் திருவயிந்திரபுரத்தை மங்களா சாஸனம் செய்கையில், 'இருந்தண்மா நிலம் ஏனமதாய், வளைமருப்பினில் அகத் தடக்கி, கருந்தண்மா கடல்கண் துயின்றவனிடம், திரு வயிந்திர புரமே'.—(பெரியதிருமொழி 3-1-1). என்றார். இதனை யடியொற்றியே, இப்பாட்டில் "பனிக்கடலிலே துயிலும் நாதன்" என்கிறது, அயிந்தையில் வராஹாவதாரம் செய்த தெய்வ நாயகனை. திருமங்கை மன்னனைப் பின்பற்றிய ஸ்ரீ தேசிகனும், 'மாசுடம்பில் நீர் வாராமானமிலாப் பன்றியாய்ப் பூமியைக் காத்து அடியவர்க்கு எளியவனாயமர்ந்த தெய்வநாயகனைப் போற்று கிறார். 'ரஹஸ்யசிகாமணி' என்ற தன் கிரந்தத்தில் வராஹாவதாரத்தின் ஏற்றத்தையும், இரண்டுரையாத நம் ஏன முரைத்த இரண்டின் (சரம சுலோகமிரண்டின்) —(அம்ரு நாஸ்வதானி) விசேஷ பலத்தையும்—வெகு அழகாக

ஸ்ரீ தேசிகன் ஸாதித்திருக்கிறார்.—இந்தப் பதினொன்றாம் பாடலும் இவ்விரஹஸ்ய சிகாமணி பங்க்திகளை அநுஸரித்ததே.

தனிக்கடலென—தனிமுதல், தனித்தருமம், தனி உலகம், தனிச்சுடர், தனி நாயகன்—என்றவாறு. நம் மனக்கடலில் வாழ்வல்லதோர் தனிக்கடல். இத்தனிக் கடலுறைவதும் துயில்வதும் நீலக்கடலிலேதான். இதன் திருமார்பை உறைவிடமாகக் கொண்ட பிராட்டி அவ தரித்ததும் பாற்கடலிலே. பூமகள் கிடந்ததும் பனிக் கடலிலே.

பவக்கடலிலே - ஸம்ஸாரக்கடல் - பகவான் ஜீவராசி களைப் படைத்து சாஸ்திரங்களைக் கொடுத்துக் காத்த உலகத்தை அரக்கன் ஒளித்துக் கெட்ட நன்மை செய்தான். அவர் வெகுண்டு அரக்கனை யொழித்துத் தன் ஸங்கற் பத்தைக் காப்பாற்றிக்கொண்டார். ஆயினும் நம்மை மறுபடி பவத்தில் விட்டார்—கிடைத்த சாஸ்திரமும் நமக்குக் கரையேறப் போதவில்லை. ஆசார்யனோ அந்த பவக்கடலி லிருந்து நம்மைக் காப்பாற்றியவர். தவநெறி கொடுத்துத் தகைமை செய்ததால் பகவானைவிட ஏற்றம் பெற்றார்.

எம்பெருமானே ஆசார்யனாய் வந்து உபதேசித்துச் சேதனை உபாயத்தில் மூட்டி ஸம்ஸாரபந்தத்தைத் தீர்க்கிறான்.

தவநெறி காட்டிய தகைமை—பவக்கடலில் மூழ்கி யிருக்கும் உலகத்தைப் பகவான் “காருண்யாச் சாஸ்த் ரபாணிநா” என்று கைகொடுத்துக் காப்பாற்றுவது ஸ்ரீ தேசிகன் விஷயத்தில் தான் பூர்ணத்வமடைந்தது. இவர் பகவானுதலின் ஏராளமான சாஸ்த்ரங்களைக் கொடுத்து காருண்ய மூர்த்தியாய் விளங்குகின்றார். இக்கலி யுகத்தில் ஜனங்கள் வரவர ஞானம், சக்தி, ச்ரத்தை இவை களின் குறைவை அடையப் போகிறார்கள் என்று ஸர்வக்ரு ரான தேசிகன் விஷய்கரித்தே இவ்வாறு பஹுவிதமாக உபகரித்துள்ளார். இதில் முக்கியமாய் ப்ரபத்தியின் ப்ரபாவத்தைப் பூர்வாசார்யர்கள் பூரணமாய் அறிந் திருந்தும் அதற்குத் தகுந்த அதிகாரிகள் கிடைப்பது அரிது, கிடையா, என்பது முதலான காரணங்களை முன்னிட்டு, அது ஸ்வதந்த்ரமான மோஷோபாயமாய் அநுஷ்டிக்கத்தகும் என்பதை ஸுஸ்பஷ்டமாய் வெளி

யிடாமல் ஆபத்தனம் போல் சேமித்து யுக்தாதிகாரிகள் மட்டும் அநுஷ்டித்து வந்தார்கள். இக்கலியுகத்தில் வரவர ஜனங்களுக்கு ஸர்வப்ரகாரத்திலும் சக்திக் குறைவு ஏற்படுவதால் பக்தியோகத்திற்கு அதிகாரியே ஸித்திக்காம லிருப்பதைக் கணிசித்து இனி ஸர்வோபஜீவ்யமான இவ்வபிதாநத்தை மறைத்து வைப்பது யுக்தமல்லவென்று நம் ஆசாரியன் திருவுள்ளம் பற்றி 'சரணாகதியை' யதாவத்தாகப் பிரகாசிப்பிக்கவேணுமென்கிற அபிப் பிராயத்துடன் அந்தரங்க சிஷ்யவர்க்கங்களுக்கு ந்யாஸ வித்யையின் தத்துவத்தையும், அதை யநுஷ்டிக்கவேண்டிய ப்ரகாரங்களையும் ஸாங்கோபாங்கமாய் வெளியிட்டருளினார். இப்படிக் காட்டியது மல்லாமல் இந்த வித்யையைப் பரமை காந்திகளுக்கு அஸாதாரணமானது என்றும், இது மற்று முள்ள பக்தியோக பரபேதங்களான ஸர்வவித்யைகளைக் காட்டிலும் பலமடங்கு ச்லாக்யமானதென்றும் இவரருளிய க்ரந்தங்களில் பரக்கப் பேசியிருக்கிறார். ச்ரிய:பதிக்கும் யதிபதிக்கும் நடந்த ஸம்வாதமான சரணாகதி மந்த்ர ஸாரத்தை மிகத் தெளிவாய்ப் புலப்படுத்தியிருக்கிறார். இவர் அநுக்ரஹ விசேஷங்களைப் பராமர்சித்துப் பார்த் தால் இவ்வவதாரத்தின் முக்கிய ப்ரயோஜனம் ப்ரபத்தி ப்ரதிஷ்டாபந மென்றே தோன்றும்.

தவநெறி காட்டிய தகைமையோன்—சுருதியின் இறுதியின் இதயமிதென இந்தப் பரமார்த்த உபாயத்தை உபதேசித்து அநுஷ்டித்துக் காட்டியவர். தஞ்சப்பரகதி யைத் தந்த தயாநிதி. மந்திரமும் மந்திரத்தின் வழியுங் காட்டி ந்யாஸ விம்சதி முதலியவற்றை யருளிச்செய்த 'ப்ரபதந கலாஜந்மஜலதி' தூநெறி காட்டு மிராமாநுஜ முனி, தோத்திரம் செய்—(பிள்ளையந்தாதி) என்று உடைய வரைப்போற்றிய மஹான்

'முளுந்தவநெறி மூட்டிய நாதமுனி'

—(அதிகாரஸங்க்ரஹம்)

(முமுஷூக்களால் தீவ்ரமாய்க் கைக்கொள்ளப்படு கின்ற யோகமார்க்கத்தை உலகில் நடையாடச் செய்தவர் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள்.) என்பது மறைமுடித் தேசிகனார் வாக்கு. இதை அநுஸரித்ததே 'தவநெறி காட்டிய தகைமையோனே' என்பது.

‘தவநெறி’ என்பது ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம், ப்ராதி கூல்யவர்ஜநம், கார்ப்பண்யம், மஹாவிச்வாஸம் கோப்த்ருத்வ வரணம், என்று ஐந்து அங்கங்களோடே கூடின தாய், சரணாகதி என்றும், நிக்ஷேபம் என்றும், த்யாகம் என்றும், ப்ரபத்தி என்றும், பரஸமர்ப்பணமென்றும் சொல்லப்பெறுகிற ஸர்வாதி காரமானதும் ஒரே தடவை செய்யவேண்டியதாயுமுள்ள ஓர் உபாஸநம். இதின் விபரங்களை எல்லாரும் தெரிந்துகொண்டு உடனே அநுஷ்டிப்பது முறையாகும். இதின் ஸுகரத்தையும் பெருமையையும், நம் தேசிகள்,

எல்லார்க்கு மெளிதான வேற்றத் தாலு
மினியுரைக்கை மிகையான விரக்கத் தாலுஞ்
சொல்லார்க்கு மளவாலு மமைத லாலுந்
துணிவரிதாய்த் துணைதுறக்குஞ் சுகரத் தாலுங்
கல்லார்க்குங் கற்றூர்சொற் கவர்த லாலுங்
கண்ணனுரை முடிசூடி முடித்த லாலு
நல்லார்க்குந் தீயார்க்கு மிதுவே நன்று
நாரணற்கே யடைக்கலமாய் நணுகு வீரே.

[ப்ரபத்தி ஸகல சேதனர்க்கும் வெகு ஸுலபமாக அநுஷ்டிக்கக் கூடியது. ப்ரும்மாஸ்த்ரம் பிரயோகிக்கப் பெற்ற பின்பு வேறு அஸ்த்ரத்தை அது பொறுக்காதது போல், ஒருக்கால் ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்த பிறகு அதே பலனுக்காக மறுபடி செய்ய வேண்டாதபடி எம்பெருமானுக்குக் கருணையை உண்டாக்குகின்றது. இதன் அங்கங்களில் தெளிவான ஞானம் இல்லாவிடினும் ஆசாரியன் உபதேசித்த ப்ரபத்தி வாக்யத்தாலே பலன் அளிக்கின்றது. சிறிய உபாயமாகிய இதனால் பெரிய பலனைப் பெறுவதில் நிச்சயமாகிய மஹாவிச்வாஸம் என்னும் அங்கம் ஸித்திப்பது மிகவரிதாயிருப்பினும், பக்தியோகத்தைப்போல் ஞானயோகம், கர்மயோகம் முதலிய அங்கங்களை அநுஷ்டிக்கவேண்டிய அளவு சிரமம் இதில் இல்லை. மேலும் ஞானமில்லாதவர்களுக்கும் ஆசார்யன் செய்த ப்ரபத்தியே போதியதாய்ப் பலனைத் தருகின்றது. இதுவன்றி பகவத்கீதையின் இறுதியில் சரமசலோகத்தில் ப்ரபத்தியே பேசுத்தலைக் கட்டப்பெற்ற

தாகும். “பாவநீம் கதிம்” என்ற இவ்வுபாயம் பரிசுத்தியை யளிக்கும். ப்ரபந்நர்கள் முக்தர்களைப்போல் பரிசுத்தி யடைந்து ஒழுக்கமுடையவர்களாவார்கள். இவ்வாறு புண்யசாலி, பாபி என்ற பேதமின்றி அனைவருக்கும் செய்யக்கூடியதாய் பக்தி யோகத்தைக் காட்டிலும் மிகப் பெருமைபெற்று விளங்கும் ப்ரபத்தியின் மேன்மையை நன்கு அறிந்து நீங்கள் ஸ்ரீமந்நாராயணனையே சரண மாக அடையுங்கள்.] என்று வெகு அழகாகவும் தெளிவாகவும் விளக்கியிருப்பதைப் பாருங்கள். ஸ்வாமி அருளிய ‘ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரய ஸாரம்’ என்னும் மஹாக்ரந்தத்தில் சரணாகதி சாஸ்த்திரத்தைப் பற்றி நன்றாய்த் தெரிந்துகொள்ளலாம். மேலும், பகவானே ஸ்வாதீனப்படுத்தச் சக்தியுள்ளதும், எல்லாரும் அநுஷ்டிக் கத்தக்கதுமான சிறந்த உபாயமாகிற சரணாகதி தர்மத்தின் தாற்பர்யங்களை, எல்லா அம்சங்களிலும் தெளிவாக விளக்கி ‘அபயப்ரதாநஸாரம்’ (இராமாயணஸாரம்) என்னுமொரு ஆச்சர்யமான சிறிய கிரந்தத்தை யருளி யிருக்கிறார் நம் தேசிகோத்தமன்.

ஒருக்காலே சரணாக வடைகின்றார்க்கும்
உனக்கடிமை யாகின்றேன் என்கின்றார்க்கும்
அருக்காதே அனைவர்க்கும் அனைவராலும்
அஞ்செலென்றருள் கொடுப்பன்இது தானேதும்
இருக்காலும் எழில்முனிவர் நினைவினாலும்
இவையறிவார் செயலுடன் என்னிசைவினாலும்
நெருக்காத நீள்விரதமெனக் கொன்றென்று
நெறியுரைத்தார் நிலையுணர்ந்து நிலைபெற்றேமே.

—(அபயப்ரதாநஸாரம்)

[ஸ்ரீ ராமபிரான் சரணாகதனுக்கு அபயப்ரதாநம் செய் வதாய்ச் செய்த ப்ரதிஜ்ஞையை நினைத்தால் நாம் உஜ்ஜீ விக்கலாம். இது வேதத்திலும் ரிஷிகளுடைய ஸ்மிருதி களிலும் சொல்லப்பட்டு, ஸத்துக்களின் அநுஷ்டானத்தா லும், பகவானுடைய அங்கீகாரத்தினாலும், எந்த வழியாலு மழிக்க முடியாத ‘தீர்க்கவ்ரதம்’ என்று ஸ்தாபிக்கப்பட் டிருக்கிறது. பகவானே ‘சரணாகத ரக்ஷணம்’ என்றதன்

ஸத்ய விரதத்தை உபதேசித்தான்.] சரணுகதி என்னும் உபாயத்தை விளக்குவதற்காகவே பகவான் ஸ்ரீராமனாய் அவதாரம் செய்தார்.

ஸ்ரீதேசிகன் 5-ஆவது, 6-ஆவது பாட்டுக்களில், ஸ்ரீசடகோபனாகவும் பகவானாகவும்

நின்பதந்தன்னிலும் நேரேஎனக்கில்லை யன்புகண்டாய்
நின்பதமொன்றியவன் பரிலுந்நேசமில்லை யந்தோ.

—(பிள்ளையந்தாதி)

என்று இப்பாசுரத்தில் ஸ்ரீதேசிகன் ஸித்தஸாத்யோபாயமாக அமைந்திருப்பது காண்க.

[இப்பாட்டின் ஸ்தூலமான யோஜனையில், ஸ்ரீதேசிகனை விலக்கிப் பார்த்தால், திருப்பாற் கடலில் பள்ளி கொண்டவனே ஆதிசேஷனாகிய படுக்கையை விட்டு விட்டு வடமதுரைக்கு வந்து ஸ்ரீகண்ணனாக யவதரித்து, கீதாஸாரமான சரணுகதியை உபதேசம் செய்தானென்று அர்த்தமாகும்.]

கடலிப்பியிலே யொளி நித்திலமென
உடலி னுயிர்க்குயிரா மிறையைத்
திருமக னுறையுந் திருமாலென்று
அருவுடனறிந் தருள்வா மனனே.

(12)

[கடலிப்பியிலே—கடலில் இருக்கும் முத்துச் சிப்பியிலே, ஒளிநித்திலம் - ஒளி வீசும் நன்முத்துப் போல்— பகவான் முத்தைப் போல், பரஞ்சோதி : அவன் சிப்பியைப் போலுள்ள ஜீவாத்மாக்களில் அந்தராத்மாவாய் நிற்கிறான். அவனைப் பார்க்க முடியாமல் ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறான் என்றபடி—அன்றிக்கே அவன் அமலன். ஜீவனுக்குள் அநுப்ரவேசித்திருந்தும், 'குணமாயா ஸமாவ்ருதா : '—(ஜிதந்தேஸ்தோத்ரம்) என்று நிர்ந்தோஷன். சேதநா சேதநங்களின் தோஷம் அவனை ஸ்பர்சிக்காது— 'தாரேகுணா : ' என்றபடி, ப்ருகிருதியின் முக்குணங்கள் அவனிடம் கிட்டியே போகா.

கடலிப்பியிலே... ..இப்பாட்டின் முதலிரண்டடிகள்,
குடன் மிசையொன்றியுங் கூடியுநின்ற கொடுந்துயரு
முடன் மிசைதோன்று முயிருமுயிர்க்கு யிராமிறையுங் [ல்
கடன் மிசைகண்டவை தானத்திரளவை போர்த்தபொன்னூ
மடன்மிசை வார்த்தையதன் பொருளென்ன வகுத்தனமே.
—(ஸ்ரீமத்தத்வத்ரய சுளகம்)

என்ற ஸ்ரீதேசிகன் அருளிய பாசுரத்தைத் தழுவியது. இங்கு 'பொன்' என்றது அயலாரால் ஆசைப்படக்கூடிய வஸ்துக்களைக் குறிக்கிறது.—ப்ருகிருதி தத்வங்கள் ஸமுத்திரம் போலவும், அதில் மறைந்து நிற்கும் ஜீவாத்மாக்கள் சிப்பிகளைப் போலவும், அவற்றில் இருக்கும் முத்துக்கள் ஜீவாத்மாவிற்ரு அந்தர்யாமியான பரமாத்மாவைப் போலவும் இருக்கின்றன என்றபடி.

(சில நவீனப் பதிப்புக்களில், இப் பாசுரத்தின் மூன்றாவது வரியில் பாட பேதமும்—அசேதநம் கடலாகவும், சேதநம் முத்தாகவும், அதைத் தாங்கும் பகவான் கோக்கும் நூலாகவும் இருப்பதுதான் ஆசார்யோபதேசத்தின் ஸாரம், என்ற அர்த்தமும்—காணப்படுகின்றன. வஸ்து ஸ்திதியில், கடலில் இருக்கும் முத்து நூலோடு சேராது. சித்து, அசித்து என்ற இரண்டு சரீர வகுப்பைப் பற்றிப் பேசுவதால் உற்பத்தியிலேயே ஒன்றோடொன்று சேர்ந்த உபமானங்கள் மூன்று வேண்டியிருப்பதால், மேலே காட்டிய பூர்வாசார்யர்களுடைய வ்யாக்யாநமே ரஸமுள்ளதாகத் தோன்றுகிறது.)

இப்பன்னிரண்டாம் பாட்டின் விஷயம், “ப்ரதாந ப்ரதி தந்த்ரமும், பகவானின் ச்ரிய:பதித்வமும்.” “ப்ரதாந ப்ரதி தந்த்ரம்”—அதாவது நம் தர்சநத்திற்கு ப்ரத்யேகமானதும் இதர ஸித்தாந்திகள் ஒருவரும் இசையாததுமான அர்த்தம். ஸ்ரீராமாநுஜ தேசிகதர்சநத்திற்கு அஸாதாரணமாயும், ப்ரதாநமாயும், பேதா பேதகடக ச்ருதிகளுக்கெல்லாம் ஸமந்வயமான அர்த்தமாயு மிருப்பது.

நிலைதந்த தாரகனாய் நியமிக்கு மிறைவனுமா [மாய்த்
யில்தொன்றென வகையெல்லாந் தனதெனு மெந்தையு

குலையொன்றிலே யெனநின்றதுழாய் முடியானுடம்பாய்
விலையின்றி நாமடியாமெனும் வேதியர் மெய்ப்பொருளே.
—(அதிகாரஸங்க்ரஹம்)

பகவான் ஸ்ரீமந் நாராயணன் ஸகல வஸ்துக்களுக்கும்
ஸ்வரூபத்தையும் வாழ்வையும் கொடுத்துத் தாங்குவதால்
தாரகனாயிருக்கிறான். தன் ஸங்கல்பத்தால் சேதநனைக்
கார்யங்களில் ப்ரவர்த்திக்கச் செய்கிறான். இது அவ
னுடைய 'நியந்த்ருத்வம்' எனப்படும். மேலும் அவ்
வெம்பெருமான், தன் ப்ரயோஜநத்தையே சேதநா
சேதநங்கள் தம்முடைய ப்ரயோஜநமாய்க் கொண்டு
நிற்கும்படி செய்து அதனால் பெருமையை யடைகிறான்.
இது சேஷித்வம் எனப்படும். இந்த மூன்று ஸம்பந்தங்
களும் தன்னிடமிருந்தால்தான் மற்றொன்றைத் தனக்குச்
சரீரமாகக் கொள்ள முடியும். இவை பகவானிடம் நிலை
பெற்றிருப்பதால் அசேதநமும் நாமும் அவனுக்குச் சரீர
மாய் நிற்கின்றோம். அவனுக்கும் நமக்குமுள்ள சரீராத்ம
பாவமென்னும் இந்தப் பிரிக்க முடியாத ஸம்பந்தமே
'ப்ரதாநப்ரதிதந்த்ரம்' எனப்படும். இதைத் தெரிந்து
கொண்ட ஒவ்வொரு சேதநனும் தன் ஸ்வரூப ஞானத்தைப்
பெறுகிறான்.—அதாவது, பகவானைத் தவிர தனக்கு
வேறொரு ஆதாரமே கிடையாதென்றும், பகவானுடைய
ப்ரயோஜநத்தைத் தவிர தனக்கு வேறு பிரயோஜநமில்லை
யென்றும், அப்பகவானைத் தவிர நற்கதியடைய வேறு
உபாயமுமில்லை யென்றும் தெரிந்து கொள்ளுகிறான்.

இந்த ஞானம்தான் ஸர்வ வேதாந்த ஸாரார்த்தம்.
நன்மையால் மிக்க நான்மறையாளர்களான நம்பூர்வாசார்
யர்கள் இதையே ஸர்வ வேத தாட்பர்யமாகநிஷ்கர்ஷித்து,
தாயதனம் போல் வெகு சிரமப்பட்டுக் காப்பாற்றி நமக்கு
அளித்திருக்கிறார்கள். ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான இவ்விஷ
யத்தை யறிந்தவன் தத்வவித்தாவதால் பரவாழிகளை
ஸுலபமாய் ஐயிக்க சக்தியுடையவனாவான்.

உடலினுயிர்க் குயிரா மிறையை—அசேதநமான
தேகத்திற்கு ஜீவாத்மா உயிர். ஜீவர்களும் ப்ரஹ்மத்தை
உயிராக உடையவர்கள். பகவான் பரமசரீரி. ஜீவாத்மா
வோடு அநுப்ரவேசித்து உலகத்திற்கு உயிராயிருக்கிறார்.
'ஐகத் ஸர்வம் சரீரம்தே' என்றபடி, பகவான் ஐகத்திற்கும்

ஜீவன்களுக்கும் உயிராய் ஆத்மாவாக உள்ளே யிருந்து தாங்குகிறார். சித சித்துக்கள் அவருக்கு உடலாக இருக்கின்றன. பகவான் சாரீரகனான ஆத்மா. உயிரை விட்டுப் பிரித்தால் சித சித்துக்கள் இல்லாமல் போகவேண்டி வரும். பிரிந்த நிலையே அஸாத்யம். பகவான் நம் உயிர்க்கும் முயிர்.

தன் இச்சையினால் பகவான் அப்ராக்ருத திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை எடுத்துக் கொள்ளுகிறார். விச்வாத்மாவாயும் அநந்த பூமாவாயும், முக்தர்களால் அநுபவிக்கப் படுபவராயும், உலகத்தை யெல்லாம் தன்னுள்ளே அடக்கினவராயும், பூதபவ்யங்களுக்கு ஈசனாகவும், தேவாதிகளால் உபாஸ்யராயும், நாம ரூபங்களுக்கு ஏக கர்த்தாவாயு மிருக்கிறார்.

பகவானுக்கு ஸ்ருஷ்டி ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமான லீலை. ஜீவன் அணு. அவன் உத்பத்தியாவதில்லை. அவன் நித்யன். தேக ஸம்பந்தம் கிடைப்பதுதான் அவனுக்குப் பிறப்பென வழங்கப்படுகிறது. ப்ரம்மத்திற்கு அவன் அம்சம். ஆனால் துக்க ஸமுத்திரம். பகவான் ஆனந்த ஸமுத்திரம். தன் குழந்தைகளான ஜீவர்களுக்குப் பிதா. அநாதி கர்மத்தால் திண்டாடும் ஜீவனுக்குக் கருணையோடு சரீர மென்னும் ஓடத்தைக் கொடுக்கிறான். சாஸ்திரத்தைக் கை விளக்காகக் கொண்டு, ஸுலபமான சரணாகதி உபாயத்தைக் கைப்பற்றி, ஜீவன் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து தப்பி மறு பிறவி யில்லாத மோக்ஷத்தை யடையலாம்.

இவ் விறைதான், ஸ்ரீமந்நாராயணன், பரம பந்து, பரம காருணிகன், பரமோதாரன், போக மோக்ஷ ஸகல பலப்ரதன், ஸர்வ சரீரி, ஸர்வ கர்ம ஸமாராத்யன், ஸர்வ சேஷி, ஸர்வ லோக நியந்தா, ஸமஸ்த கல்யாண குண பரிபூர்ணன், ஈபாச்ரய திவ்ய மங்கள விக்ரஹன், நிகில தோஷ ரஹிதன், ஸர்வ லோக ஸமாச்ரயணீயன்.

திருமகளுறையுந் திருமால்—பிரியாத திருமகளுடன் இலங்கும் சீரிய: பதி,—போதமரும் திருமாதூடனின்ற புராணன்—ஏக தத்வமாகப் பிணைக்கப்பட்டிருக்கும் ஸர்வ ஸேவ்யமான திவ்ய மிதுநம். 'ஸ்ரீநிவாஸன், ஸ்ரீதரன், ஸ்ரீ விபாவனன், ஸ்ரீ நிதி, ஸ்ரீமான், ஸ்ரீசன்' என்றபடி. "இப்பர வ்யூஹாதி ஸர்வாவஸ்தையிலும், ஸர்வ சரண்யனான ஸர்வேச்வரன், "நித்ய ஸ்ரீ:" "சாந்தா நந்த",

“நித்யாநபாயிநீம்”, இத்யாதிகளிற்படியே, ஸ்வாபிமதாநு ரூப ஸஹதர்ம சாரிணீ ஸம்சலிஷ்டனாயிருக்கும்” — (ஸ்ரீமத் தத்வத்ரய சுளகம்).

“ரமா ஸம்பந்தீதிராம:” — பகவான் பெருமை பெற்று ஸர்வலோக சரண்யனாயிருப்பது அவனிடம் பிராட்டி வஸிப் பதினால். “தாமே வத்வாமுசித சயநாம் பாஹு மத்யே மதியே” — (ஹம்ஸஸந்தேசம்) என்றபடி, பகவான் திரு மார்பில் வீற்றிருந்து, “எல்லாந் தனக் குருவாயிலங்கும்” — (கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்), ஸர்வலோக சரண்யனிவர்தா னென்று காட்டுகிறாள். பிராட்டியைப் பிரித்துவிட்டால் பகவானுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹம் நிர் விசேஷ சூந்யமாகும். பிராட்டியை ஜீவகோடியிலிருந்து விலக்கி, பகவானைப் போலவே பரதேவதையாகவும், உபய விபூதி களுக்கும் ஈச்வரியாகவும் ஸர்வாந்தர்யாமிநி யாகவும், பகவானிடம் நம்மைச் சேர்க்கும் புருஷகார பூதையாகவும், அவனுக்கடுத்தபடி, ஆசார்யனாகவும், ஸர்வ மங்கள நிதி வாச்ய மாகவுமிருக்கிறு னென்று நிர்ணயமாகக் காட்டி, இத் திவ்ய தம்பதிகளே ப்ராப்யரும் சரண்யருமென்ற மெய் யறிவு புகட்டியவர் ஸ்ரீ தேசிகளே.

பிராட்டியின் பரத்வத்தைப் பற்றியும், வைபவத்தைப் பற்றியும் நாம் கொஞ்சமாவது தெரிந்துகொள்வது அவசியமாகும்.

“அஸ்யே சாநாஜகதோ விஷ்ணு பத்நீ” — ஈச்வரீம் ஸர்வ பூதாநாம்” என்றபடி, பகவானைப் போலவே பிராட்டியும் பரதேவதை. பகவானுக்கு மட்டும் சேஷமாய், அவனைப் போலவே எல்லையில்லாத மஹிமையுடன், உபய விபூதித்வம், விபுத்வம், திவ்ய மங்கள விக்ரஹம், திவ்ய அவதாரங்கள் இவைகளை யுடையவளாய் விளங்கும் போக மோக்ஷ ப்ரதாயிநி. இந்தத் திவ்ய தம்பதிகளுக்கு ஸ்வரூபம் வேறாக இருந்தாலும், ஸங்கல்பம், ரஸம் முதலியவைகளில் பரமமான ஒற்றுமையே. உபய விபூதிகளுக்கும் இருவருமே சேஷிகள். பகவான் சேதனனுக்கு மோக்ஷ மளிப்பது பிராட்டியுடன் சேர்த்தியிலே யாதலின், இம் மிதுநமே நமக்கு உபாய தசையிலும் பல தசையிலும் உத்தேசிய மாகும். ‘விஷ்ணு வல்லபை’ ‘விச்வ ரூபிணி’, ‘பகவதீம் ச்ரியம்’, ‘காருண்ய ஸீமா’, ‘கமலா நிரபாய தர்மபத்நீ’, ‘ஸரஸிஜநிலயா’, ‘பத்மா’, என்று ஆசார்யர்களெல்லாம்

நமக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தபடி, ஸகல கல்யாண குணங்களோடு கூடிய லோக மாதா. பகவானைப் போல் ஸர்வக்ருத்வமும் கல்யாண குணங்களும் இவளுக்கு உண்டு. ஆயினும், நம் மாதா பிதாக்களைப் போல் புருஷகாரத்வமும், தண்ட தரத்வமும் பிராட்டிக்கும் எம்பெருமானுக்கும் லோக ஸம்ரக்ஷணமாகக் கூறாக விபஜித்த வ்யாபாரங்கள். பகவான் தன் நித்யேச்சையால் லக்ஷ்மி விசிஷ்டனாகவே ஜகத்தின் நிர்வாஹத்தைச் செய்கிறார்.

ஸஹதர்ம சரீம் சௌரே: ஸம் மந்த்ரித ஜகத்திதாம்,
அநுக்ரஹ மயீம் வந்தே நித்ய மக்ஞாத நிக்ரஹாம்.

—(யதிராஜஸப்ததி)

[நிக்ரஹ ஸங்கல்பமே இல்லாதவளும், அநுக்ரஹமே வடிவு கொண்டு வந்தாப் போலே யிருக்கிறவளும், பகவானோடு மந்த்ராலோசனை செய்யப்பட்ட ஜகத்தினுடைய கேடிமத்தை யுடையவளும், பகவானுக்கு ஸஹதர்மிணியுமான பிராட்டியை ஸேவிக்கிறேன்.] என்றபடி, கருணைக்கே எல்லை நிலமான பிராட்டியின் கிருபையினால்தான் நாம் பகவானை யடைய முடியும். பிராட்டி யில்லாவிட்டால் பாப ஸமுத்ரத்தில் மூழ்கி யிருக்கும் நாம், ப்ரதமஸுஜனரூப புருஷான பகவான் முன்னிலையில் நெருங்கி ப்ரார்த்திக்கவும் முடியாது. பிராட்டிதான் தன்னைச் சரணமடைந்தவர்க்கு ஆத்ம குண உபாய பூர்த்திகளை உண்டாக்கி மோக்ஷ விரோதியான ஸகல பாபங்களையும் தன் தையால் போக்கி பகவான் திருவடிகளில் சேர்க்கிறான். தாயைப் போல் புருஷகார பூதையாய் நின்று எந்த அபராதிகளையும் பகவான் காப்பாற்றும்படி சிபார்சு செய்கிறான். மேலும், பகவானுக் கடுத்தபடி நமக்கு ஆசார்யனாகி ஞானத்தை யளிக்கிறான். இவள் பரதேவதையாகையால், இவ்விதம் ஆசார்யத்வம் செய்வது லோக ஸம்ரக்ஷணத்திற்கு இச்சாஸித்தமாக இவள் கொடுக்கும் தைய. தவிர ஸர்வ ஐச்வர்யத்தையும், ஸர்வ மங்களங்களையும், லோகத்திற் களிப்பது பிராட்டிதான். “நின் திருதனக்கு நீ திருவாகி” “துய்யனும் நீயே செய்யா னுறைதலின்” (மும்மணிக் கோவை) என்றபடி, பகவானுக்குப் பெருமையையும், சரண்யத்வத்தையும் கொடுப்பவள் பிராட்டிதான்.

அருவுடன் அறிந்தருள்—மிகவும் ஸக்ஷிமமான

அர்த்தங்களை சாஸ்த்திரங்களினின்றும் கண்டறிந்து உலகத்திற்கு நல்கியவர். மறையின் கருத்தை முப்பது வாக்கியங்களில் வகை செய்து வியாகரித்தவர்—“தனி மறையின் கருத்தை வாக்கிய முப்பதினால் வகை செய்து வியாகரித்தோந் தேக்கி மனத்துளிதனைத் திணியிரு ணீங்குமினே” —(அம்ருதரஞ்சனி) என்றிவர், தாமே ‘ரஹஸ்ய ரத்னாவளியையும்’, ஸுக்ஷ்மார்த்தங்களைப் பிறர் நன்கு அறிய “ரஹஸ்ய ரத்னாவளி ஹ்ருதயம்” என்ற வியாக்யானமும் அருளியவர். எம்பெருமானான ஆயன் வேதமாகிய பசுவைக் கறந்து, அதன் ஸாரமான பாலமுதத்தை எடுத்து, பாஞ்சராத்ர சாஸ்திரமாக அளித்ததுபோல், இவரிடம் உரை பெற்று பெருமை யடைவதற்காகவே சாஸ்திரங்களெல்லாம் ஶீவரை நாடி வந்ததினால், அவைகளின் ஸாராம்சமான ஸுக்ஷ்ம ரஹஸ்யார்த்தங்களை ஸ்ரீ தேசிகன் கண்டு பிடித்து நம் தரிசுநத்திற்குப் பேருபகாரம் செய்தார்.

வாமனனே :—மஹாபலியால் அபஹ்ருதமான லோகத்தை மீட்டுக்கொடுத்த பகவானைப்போல்—இளஞ்சூரியனாய்த் தன்னைச் சரணமடைந்தவர்க்குத் தன் தேஜஸ்ஸினால் அந்தகாரத்தை விலக்கி, பரவாதி ஜயமடைந்து, மூடப்பட்டிருந்த சரணுகதி சாஸ்த்திரத்தைக் கொடுத்தவர். முக்கியமாக ஈசா வாஸ்யோபநிஷத்தில் ஸகலவேதாந்தார்த்தங்களும் நிரூபிக்கப் பெற்றிருப்பதைக் கடைக்கித்து, இதில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள பகவானுடைய ஸர்வ சரீரித்வமே எல்லா வேதங்களினுடைய ஸாரமான அர்த்தமென்று தெரிவித்தவர்.

தத்வ ரஹஸ்யங்களை விசதமாகத் தெளிவித்தவர். வாமனன்போல் அகடிதகடனா ஸாமர்த்திய முள்ளவர். ரூபத்தால் அடியார்களை வசப்படுத்தி அவர் மனத்தைத் தன் திருவடிகளில் லயிக்கும்படி செய்தவர்—இழந்த பொருளைத் தேடிக் கொடுத்தவர்போல், தெளியாத மறை நிலங்களைத் தெளிவித்தவர். ‘ஆயுதாநாமஹம் வஜ்ரம்’ என்று வாமனனேந்தும் வஜ்ராயுதம்போல் நாவீறு படைத்தவாதி ஸிம்ஹம்.

கண்ணனுக்கே யாமது காமம்—“அறம் பொருள் வீடிதற்கென்று உரைத்தான் வாமனன் சீலனிராமாநுஜன்” —(நூற்றந்தாதி) என்பதுபோல் பரோபகாரமாக அவதரித்தவர்—திருமங்கை மன்னன் திருமடலிரண்டிலும் பகவா

னிடம் காமம் கொண்டதுபோல், அறம் பொருள் வீடு எல்லாம் பகவானே அநுபவிப்பதற்கே என்று வற்புறுத்தியவர்.]

வெள்ளைப் பரிமுக தேசிகருனது
உள்ளத்தெழுதிய சிறுவேதத்தை
ஓலையிலிட்டே நென்றே யுரைத்த
தலைவனே மறைமுடித் தேசிகனே.

(13)

[வெள்ளைப் பரிமுக :—வெண்மை நிறமானதோர் ஆச்சர்யமான துரக (குதிரை) வதன தேஜஸ்வரூபி—ஸ்ரீஹயக்ரீவன்—வாஜீ (குதிரை) வடிவமான பரமன். பரபும்மமான ஸ்ரீமந் நாராயணனே வேதாருடனாய் ருக்யஜுஸ்ஸாம வேதங்களின் சப்த ராசியான ஹேஷா ஹலத்துடன், ஞானிஸ்வரூபியாகவும் ஸத்யஸ்ய ஸத்யரூகவும் அவதரித்தான். இந்த ஹயக்ரீவன் 'ஏகோபஹநாம விததாதி காமாந்' என்று ஒருவனாய் அனேக ஜீவாத்மாக்களுக்கு இஷ்டங்களைக் கொடுப்பவனாய், "ஹயமுகமுகை : உபதிசதி" என்றபடி வேதங்களின் வாஸ்த்த வார்த்தத்தைப் பெரியோர்களுக்கு ஆசார்யனாய் நின்று உபதேசித்தான். இவன் மயர்வற மதிநலமருளும் திருவருட்பரமன். இப்பரிமுகப் பரஞ்சடரின் எழிலைக் காட்டுவது அவ்வெழிலான வேதமே. இவன் அவ்வேதத்தின் மூலமான ப்ரணவஸ்வரூபி, ஆசார்யர்களின் ஹ்ருதயத்திலும் நாவிலுமே அவன் தன் சீரிய சிங்காதனம் கொள்வது. "ஆம்நாய மூலமக்ஷராம் அக்ஷரமாத்ருகாம்"—(ஸ்ரீஹயக்ரீவஸ்தோத்திரம்)—(வேதங்களின் மூலகாரணமும் நித்யமுமான ப்ரணவமென்று) என்றே மஹான்கள் அவனை யறிகிறார்கள். இவன் "சுருதியும் நினைவுமில்லகிய (ஸம்ருதி) தர்மஸக்ஷமம்"—.

முன்னிவுல கேமுமிருண் மண்டியுண்ண
முனிவரொடு தானவர்கள் திசைப்பவந்து
பன்னுகலை நால்வேதப் பொருளையெல்லாம்
பரிமுகமாயருளிய நம் பரமன் காண்மின்.

—(பெரிய திருமொழி-7-8-2)

என்றபடி, மந்திர சரீரகனான ஸ்ரீஹயக்ரீவனே, வேத மந்திரங்

களைக் கொடுத்து, ஆசாரியனாகவும் அவைகளை உபதேசித் தவன். வேத மந்திரங்களெல்லாம் அவனுடைய மூச்சுக் காற்றாக வெளி வந்தவை. இவ்வாகதீசன் பரம கிருபையுடன், திருக் கைகளில் உபதேச முத்தரையையும், புஸ்தகத்தையும் சங்கு சக்ரமிவைகளையும் தரித்துக்கொண்டு தன்னிரு விபூதியிலுள்ளவர்க்கு ஞானத்தையளிக்கிறான்.

தேசிகருனது—உன்னுடைய ஆசார்யனான ஸ்ரீஹயக்ரீவன். ப்ரும்மாவுக்கு வேதத்தை உபதேசித்த ஸ்ரீஹயவ தநனே உமக்கும் ஆசார்யனாய் விசேஷ கடாக்ஷம் பண்ணினார். நீர் பகவதவதாரமாகையால் உமக்கு ஆசார்யனாக ஸ்ரீஹயக்ரீவனே வரும்படியாயிற்று. (மேலும், பகவானிடம் நேரே உபதேசம் பெற்றவரும் வய்யமெலாம் மறை விளங்கச் செய்தவருமான திருமங்கை மன்னன் திருத்தண்காவில் விளக்கொளியம்மாளை மங்களாசாஸநம் செய்து, பிற்காலத்தில் அத்தலத்தில் தோன்றப்போகும் உம்முடைய அவதாரமான பகவதநுகர்ஹ விசேஷத்தைத் தன் திருநெடுந் தாண்டகத்தில் காட்டினாரல்லவா?). அவ்வுபதேசமும் உமக்கு ஸ்ரீதெய்வ நாயகனிடத்தில் பெருங் காதலாக மாறி, நீரும் கலியனைப்போல் “அருள் மெய்யன் அனங்கர்தம் பூங்கரும்புந்திய பூமழையே”—(மும்மணிக் கோவை) என்றபடி மடலூரவில்லையா?

வெள்ளைப் பரிமுகர் தேசிகராய் விரகாலடியோ முள்ளத்தெழுதிய தோலையிலிட்டனம்.

—(அதிகாரஸங்க்ரஹம்)

என்றிவர் தாமேயருளியபடி, நம் ஸ்வாமியின் மாதுலரான கடாம்பிக் குலபதி அப்புள்ளார், ஸ்வாமிக்கு ஸ்ரீவைநதேய மந்திரத்தையும், தனக்கு அஸாதாரணமாய்க் கிடைத்த யதிவரனார் மடைப்பள்ளி வந்த மணத்தையு (கடாம்பியாச்சாணுக்கு உபதேசித்த விஷயங்கள்) முபதேசித்தருளினார். ஸ்வாமியும் திருவஹீந்திரபுரத்தையடைந்து, ஸ்ரீகருட மந்திரத்தை ஆவ்ருத்தி செய்ய, ஸ்ரீவைநதேயன் உடனே ப்ரத்யக்ஷமாகி, இந்த ஸம்ப்ரதாயம் இவர் மூலமாகத் தழைக்க வேண்டுமென்பதை யறிந்து, ஸ்ரீஹயக்ரீவனுடைய மூர்த்தி யொன்றை இவரிடம் கொடுத்து அப்பரமனின் மந்திரத்தையும் உபதேசித்தார். நம் ஸ்வாமியும் ஸ்ரீஹயக்ரீவ மந்திரத்தை அங்கேயே ஆவ்ருத்தி செய்ய ஸ்ரீஹயக்ரீவனும் ப்ரத

யக்ஷமாகி தம்முடைய திவ்யலாலாம்ருதத்தை (நாஊறும முதத்தை)ப் பானம் பண்ணும்படி நியமிக்க, ஸ்வாமியும்ப் படியே செய்தருள, ஸ்ரீஹயக்ரீவனும், “நம்மிராமாநுஜ ஸித்தாந்த ப்ரவசநம் செய்யும்” என்று நியமித்து மறைந்து விட்டார். அர்ச்சுநனுக்குபதேசித்த கீதாசார்யனே, திரு மங்கை மன்னனுக்குபதேசித்த வயலாலி மணவாளன். இம்மணாளனே ஸ்ரீதேசிகனுக்குபதேசம் செய்த லக்ஷ்மி ஹயக்ரீவன்.

இப்பதின்மூன்றும் பாட்டு, மேற்காட்டிய ஸ்ரீதேசிகள் பாசுரத்தைத் தழுவியது. ஸ்ரீஹயக்ரீவனிடத்தில் மஹா ப்ரஸாதம் பெற்று, பகவான் முதல் அப்புள்ளார் வரையிலு முள்ள ஒவ்வொரு ஆசார்யரின் பூர்ண கிருபைக்குப் பாத் திரமாய், ஸகல கலா வல்லபராய் விளங்கிய இப்பிரானின் தகைமையையும், பெருந் தன்மையையும் இப்பாட்டி லநுபவிக்கலாம்.

(ஸ்ரீ ஹயக்ரீவன் ஆசார்யனாயிருந்து உபதேசமென்னும் ஸாதனத்தால் (எழுதுகோலால்) அடியோங்களுடைய மனத்தில் எழுதிய விஷயத்தை நாம் ஏட்டில் எழுதினோம். இவ்விஷயங்களை அனைவரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிப் பதற்காகவே காலாந்தரத்திலும் உபயோகமாகும்படி க்ரந்த ரூபமான ஸுரக்ஷணம் செய்தோம். இவைகளெல்லாம் ஸத்யமான ஹிதமொழிகளாகையால் யாதொரு தோஷமும் கிடையாது). உலகில் ஒலையிலிட்டதை உள்ளத்தில் எழுதிக்கொள்வார்கள். இவர் பரிமுகன் தன் உள்ளத்தில் எழுதியதை ஒலையிலிட்டதாகச் சொல்லும் அழகு ஒதி உணர்ந்து இன்புறத்தரும். இவரே வேறு ஒரு இடத்தில், “தேசிகர் வாசகமே யோலைப் புறத்தி லெழுதுகின்றோ முள்ளெழுதுமினே”—(பரமதபங்கம்) (ஆசார்யர் உப தேசத்தின் ஸாரத்தையே இவ்வோலையின் மேல் எழுது கின்றோம். இதை உங்கள் மனத்துள் பதிவித்துக் கொள்வீர்களாக) என்று, நல்லறிவு புகட்டுகிறார். உடையவர் விஷயத்தில் நம் ஸ்வாமி அநுபவத்தையும் படித்து மகிழ்வோம். யதிராஜ ஸப்ததியில், நம் ஸ்வாமி,

படியேம லக்ஷ்மணமுநே: ப்ரதிபந்ந ஹஸ்தாம்

உந்நிதிர பத்ம ஸுபகாம் உபதேசமுத்ராம்.

(உடையவருடைய மலர்ந்த தாமரைபோல் மனோக்ருமான

திருக்கையில் உபதேச முத்திரையை அநுபவிக்கிறோம்). இத்திருக்கையால், 'விஞ்ஞான சித்ரமநகம் லிகதீவசித்தே, வ்யாக்யாந கேளி ரஸிகேந கராம்புஜேந'—தோஷமில்லாத நான நல்ல ஞானமாகிற சித்திரத்தை வ்யாக்யானம் செய்வதாகிற லீலையில் ரஸிகமான தாமரைபோன்ற திருக்கையால் அடியேனுடைய மனத்தில் எழுதிக்கொண்டே என் கண் முன்னே ஸேவை ஸாதிக்கிறார் என்று தன்னுடைய சித்தத்தில் விஞ்ஞானமாகிற சித்திரமெழுதுகிறவர்போல் உடையவர் ஸேவை ஸாதித்ததை அநுபவிக்கிறார்.

உள்ளத் தெழுதிய—பகவான் ஆசார்யர்களுடைய ஹ்ருதயங்களிலும், வாக்கிலும் வீற்றிருந்து வாஸ்த்தவார்த்தங்களைக் கொடுக்கிறார். இவரே பரமாசார்யராதலின், இவர் அருளியவையெல்லாம் உத்கிருஷ்டமான சாஸ்திரங்களின் ஸாரதமாயிருக்கின்றன.

சிறு வேதத்தை:—ப்ரணவம் - வேதக்குறள் - வேத முழுதும் ப்ரணவத்திலடங்கியிருப்பதால் - ஆரணப் பொருளெல்லாமகத்தடக்கிய நாரணன் பகட்டையே சொல்லும் மூவெழுத்தாகிய ப்ரணவம் - "ப்ரம் மணக்கோசோஸி" - (பரப்ரமத்தை அவன் ஸ்வரூப குண விபூதிகளோடு வைத்துக்கொண்டிருக்கும் பெட்டி) என்றபடி - சிறிய வேதமாகிய ப்ரணவம்.

சீரணிந்த சுடர்போலத் திகழ்ந்து நின்றேன்
சிலைவிசயன் தேரனைய சிறு வேதத்தே.

—(அம்ருதாஸ்வாதிநி)

சிறந்த வில்லையுடைய அர்ச்சுனனுடைய தேரைப் போன்ற சிறிய வேதமாகிய ப்ரணவத்தில் சிறப்புப் பொருந்திய தேஜஸ்போல் பிரகாசித்து நின்றேன்.)— "ப்ரணவே பார்த்தரதேச பாவயந்த:"—(பரமார்த்தஸ்துதி) என்றபடி, தலைவனான கண்ணபிரான் முன்பும், அடியானான அர்ச்சுனன் பின்பும் வீற்றிருந்ததுபோல, பிரணவத்தில், பகவானைச் சொல்லும், 'அ' காரம் முன்பும், ஜீவனைக் காட்டும் 'ம' காரம் பின்பும் இருப்பதால் ப்ரணவத்திற்கு அர்ச்சுனன் தேரை ஒப்பிடுவது ஸம்ப்ரதாயம். ப்ரணவத்தின் பொருளை யறிந்தால் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தையும் ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்தையும் அறியலாம். ஸ்ரீ ஹயக்ரீவனே ப்ரணவ ஸ்வரூபியாதலால், அவர்

ஸ்ரீ தேசிகன் உள்ளத்தில் விஞ்ஞான சித்ரமாக, வேதத்தையும் வேதத்தின் வாஸ்த்தவார்த்தங்களையும் சுருக்கமாய் எழுதினார். ப்ரணவத்தின் அர்த்தத்தை யறிந்தவன் சரீரமே ஆத்மா என்ற மயக்கம் நீங்கி, ஜீவாத்மா ஸ்வதந்திரன் என்ற அவிவேகமும் ஒழிந்து எம்பெருமானுக்கே சேஷமென்று அநுஸந்தித்து உஜ்ஜீவிக்கலாம். 'அ' காரம் : பகவான், 'உ' காரம் : பிராட்டி, 'ம' காரம் : ஜீவாத்மா.

தலைவனே, எம்பெருமான் போல் மேன்மைக் குணமுடைய நாதன். ஆசார்யர்த்னம். தமிழ்த் தலைவன். மறைத்தலைவன் - வேதாந்த ராஜ்யத்திலும் ஆசார்ய பங்க்தியிலும் முடிசூடிய மன்னன். ச்ருதிசேகரார்யன். ஸர்வேச்வரனுக்கும் பிராட்டிக்கும் உரிய ஐச்வர்யம் நிலைநின்றது இவர் புரிந்த மஹோபகாரத்தின் பயனே.

மன்னிய பேரிருள் மாண்டபின் கோவலுள் மாமலராள் தன்னொடு மாயனைக் கண்டமை காட்டும் தமிழ்த் தலைவன் பொன்னடி போற்றும் இராமாநுஜற்கு அன்புபூண்டவர் [தாள் சென்னியில் சூடும் திருவுடையார் என்றும் சீரியரே.

—(இராமாநுஜ நூற்றந்தாதி)

பேயாழ்வாரைத் தமிழ்த் தலைவன் என்று போற்றிய அமுதனார், அவ்வாழ்வாரின் பொன்னடியான இராமாநுஜனையும் தமிழ்த் தலைவன் என்றே குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆழ்வார்களுக்கெல்லாம் அவயவியான நம்மாழ்வாரையும் தமிழ்த் தலைவனென்றே சொல்வது வழக்கம். பாமன்னு மாறன் துணையடிக் கீழ் வாழ்வையுட்க்கும் இராமாநுஜமுனி வண்மை போற்றும் சீர்மையன் தூப்புற் காவலன்—இவரே தமிழ்க் கடவுள். செந்தமிழ் தூப்புல் திருவேங்கடவன்.

இந்தப் பாட்டில் நான்காவது அடியிலுள்ள 'மறை' என்றும் பதத்தை முன்னிருக்கும் 'தலைவனே' என்ற பதத்தோடும் சேர்த்துப் படிக்கலாம்—அப்போது, இவர் மறைத் தலைவன்—மறை நாயகனென்றே புலப்படும்—இம் மறைத் தலைவனே, மறைமுடித் தேசிகன். "துய்ய தமிழ் இருபத்து நான்கு" ப்ரபந்தங்களின் ஸாரத்தைத் திரட்டிக் கொடுத்த வேதாந்த வாரியன்.

மறைமுடித் தேசிகனே—பகவான் அளித்த 'வேதாந் தாசார்யர்' என்ற திருநாமம் பெற்றவரே. இவர் நற்பதம் தரும் கற்பகம், அடியார்க்கு இணையிலாத துணைவன், குறையொன்றுமில்லாக் கோவலன், அடியார் துன்பந் துடைக்கு மின்பன். விசுத்த வித்யா விபூஷணன், விபுத ஜநநாதன், நிகமஸத் தர்ம தர்சநன், மந்த்ர த்ரஷ்டா. ஆகலின் இப்பெயர் இவரிடம் பொருந்தி நின்றது. இவரிட மன்பு கொண்டவர் இம்மையிலும் மறுமையிலும் பகவானின் பேரன்பு பெற்று, நித்திய ஸூரிகளோடு இடம் பெறுவர். மந்திர மணங்கமழ் மாலையனாய் அவதாரம் செய்து, மந்திர மொழிகளை உபதேசம் செய்து, மந்திரப் பொருளை விளக்கிக் காட்டி, மந்திரமிரண்டின் (சரணுகதி) ப்ரபாவத்தை உணர்த்தியதால், மறைமுடித் தேசிகனார்.

நின்னாலன்றி மன்னரின்பம்
பெறுவது நின்னை யுறுவது கொள்வார்
நின்பாலன்றி யன்பாலுய்யார்
நின்தனக்கு நிகர் நின்னடியடைவார்.

—(மும்மணிக்கோவை)

[மோக்ஷ புருஷார்த்தத்தை யடைய நீரே உபாயம்— உம்மை யடைவதே புருஷார்த்தம்—உம்மிடம் பக்தியா லன்றி உஜ்ஜீவிக்கமுடியாது. உம் திருவடிகளையடைபவர் உமக்கு ஸமமாவர்), என்று இவர் பகவானிடம், சரணுகதி ஸாரமான ஸம்வாதம் செய்தபடி, அடியார்கள் இவரைப் போற்றி யுகப்பதே கடமையாகும்.]

தாரக போஷக போக்கியமான
விரகென் றருளிய பழமொழிகளில்
ஒன்றே யமையும் வீடுபெற்றுய்ய
பொன்கழலடி யாயிரம் பாடியவா.

(14)

[தாரக போஷக போக்கியமான—ஸ்வாமி அருளிய கிரந்தங்கள் ஒவ்வொன்றும் வேத பொக்கிஷம் போல், சேதநனுக்குத் தாரக போஷக போக்கியமான உபாயமா யிருக்கும். தாரகம் என்பது—உயிரளிப்பது—ஸ்வரூபத்தை யும் வாழ்வையும் கொடுத்து சரீரதாரணர்த்தமாக நிற்பது. போஷகமாவது—தாப சமனமாய் உடம்பு திடத்தையும்

புஷ்பியையும் கொடுத்து வளர்ப்பது. போக்கியமாவது—
ஸுகாநுபவத்தைக் கொடுத்து ஸுகமான அநுபவமா
யிருப்பது—“ உண்ணுஞ் சோறு பருகு நீர் தின்னும் வெற்
றிலையுமெல்லாம் கண்ணனெம்பெருமான் ”—(திருவாய்
மொழி, 6-7-1.) என்றபடி ஒவ்வொரு கிரந்தமும் பக
வானைப் போல் இம் மூன்று வித வாழ்வையுமளக்கும். ஒவ்
வொரு கிரந்தமும் ஸ்வரூப உபாய பலன்களைக் காட்டிப்
பகவான் திருவடியில் சேர்த்து, இம்மையில் குணநுபவ
வாழ்வாகவும் பிறகு ப்ரும்மாநுபவ வாழ்வாகவும் அமையும்.
ஸ்ரீ தேசிகனின் திவ்ய ஸூக்திகளைக் கேட்ட ஒவ்வொரு
வரும் ஆத்மோஜ்ஜீவனம் அடைவர். விரகு - ஸாதநம்.

பழமொழிகளில்—இப் பழமொழிகள், ஆச்ரிதர்
களுக்குத் தாரண போஷண நிதாந தவகுண ச்ரேஷ்டரான
ஸ்ரீ தேசிகன் ‘பார் ஒன்றிச் சொன்ன’ பழமொழிகள்—
உலகத்தோர் ஈடுபடும்படி அருளிச் செய்த ப்ராசீந திவ்ய
ஸூக்திகள்—அதாவது அனைவரும் ஸ்வாதிகாராநு குண
மான ரஹஸ்யாதி கிரந்தத்தில் தெளிவுடையராய் ஒக்கத்
தொழ ஒன்றுகைக்காக அருளிச் செய்யப்பட்ட முன்னோர்
மொழிகள்—இவை ஸகலார்த்த ப்ரதிபாதகங்களாகவும், பூர்
வாசார்யர்களுடைய திருவுள்ளக் கருத்தின் உண்மையான
விவரணங்களாயுமுள்ளன (10, 11, 12-ஆம் பாட்டுக்கள்)
இப் பழமொழிகள் பழமை பெற்றது வெள்ளைப் பரிமுக
தேசிகரான பகவானிடமிருந்தே வந்தபடியால்—ஸ்வாமி
யருளியபடி, ஸ்ரீ ஹயகீர்வன் அவர் உள்ளத்தில் எழுதியவை
களை (13-ஆம் பாட்டு) அவர் ஒலையிலிட்டதால்—மேலும்
ஸ்ரீ தெய்வநாயகன் ப்ராசீநமான வேதங்கள் கூறும் அர்த்
தங்களை ஸ்தோத்திர ரூபமாய்ப் பாடும்படி, இவரை நிய
மித்தான்—(முந்தை மறைமொழிய வழிமொழி நீயென்று—
நவமணிமாலை)—ஆயினும் இப் பழமொழிகள் ஸ்வாமியின்
மதர வாக்குகளாக வெளி வந்தபடியால் புகளுட்டின
மாணிக்கம் போல் புதுமைப் பேரொளி பெற்று ப்ரகாசிக்
கின்றன—(13-ஆம் பாட்டு).

ஒன்றே அமையும்—ஸ்ரீ தேசிகனருளிய அனைக க்ரந்
தங்களில் ஒவ்வொரு ஸ்ரீ ஸூக்தியும் தனி முழு க்ரந்தமான
அத்தியாத்ம சாஸ்திரமாதலால் ஒன்றே போதும்—இவை
களில் ‘ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸார’மென்ற வேத ஸாரம்ச
மான ‘சட்ட புத்தகம்’ ஒன்றே போதும். இதின் பெரு

மையைச் சொல்வது இதை பரப்ரும்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஒப் பிடுவதுதான். இதைமட்டும் ஒருவர் காலக்ஷேபம் செய் தால் அவருக்கு மோக்ஷம் நிச்சயமாகக் கையில் வந்து சேரும்.

வீடுபெற்றுய்ய—லோகத்தில் பூமியையும் அதிலுள்ள கிருஹத்தையும் வீடாக நினைக்கிறோம்—இவைகளை நாம் விட்டு மோக்ஷ வீட்டைப் பெற்று வாஸுதேவனிடம் போய் பேரடிமை புரியவேண்டும். ஸம்ஸாரத்தை அடியோடு தொலைத்து வீடுபெற்றுய்ய உபாயமான 'சரணாகதி'யை அநுஷ்டிக்கவேண்டும். 'வீடுமின் முற்றவும், வீடுசெய்தும் முயிர், வீடுடையானிடை, வீடிசைமினே.'—(திருவாய் மொழி 1-2-1) என்றபடி,

நன்றாய் ஞானம் கடந்துபோய்
நல்லிந்திரிய மெல்லா மீர்த்து,
ஒன்றாய்க் கிடந்தவரும் பாழ்
உலப்பிலதனை உணர்ந் துணர்ந்து,
சென்றாங்கின் பதுன்பங்கள் செற்றுக்
களைந்து பசையற்றால்,
அன்றே அப்போதே வீடு
அதுவேவீடு வீடாமே. —(திருவாய்மொழி 8-8-6.)

[நம் ஸ்வரூபத்தை மறைக்கும் ப்ரகிருதியின் ஸம்பந்தத்தை விலக்கி இந்திரியங்களை ஜெயித்து விஷயங்களோடு உள்ள ஸம்பந்தத்தையும் அதின் ருசி வாஸனைகளையும் விட்டால் ஆத்மாவின் மறைந்த ஸ்வரூபம் தோன்றும். அதுவே மோக்ஷம்—மோக்ஷத்தின் ஆநந்தமும்—எம்பெருமானைத் தவிர எல்லாவற்றிலும் பற்றைவிட்டு நம் ஆத்மாவை அவனுக்குச் சேஷமென்று அவனிடமே ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும்.]

இக்கழற்கோவையை ஊன்றி ப்பராமர்சித்தால் ஒன்று முதல் ஆறு வரையுள்ள பாக்கள் "ஸ்ரீமாந் தனியனுக்கும்", ஏழு முதல் பதின்மூன்று வரையுள்ள செய்யுட்கள் "ராமா நுஜ தனியனுக்கும்", பதினான்கு முதல் இருபத்தொன்று வரையுள்ள கவிகள் "சீரொன்று தனியனுக்கும்" வியாக்யாநங்களாய் அமைந்துள்ளமை காணலாம். ஸ்ரீ தேசிகனுடைய ஸ்ரீ ஸூக்திகளில் சிலவற்றிற்கு அஸாதாரண

மான சில தனியன்களிருந்தபோதிலும், ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம் பெற்றவை 'மூன்று'. ரஹஸ்யத்ரய ஸத்ருசங்களான அவை மூன்றும் அவைகளால் மகுடம் பெற்ற ஸ்ரீஸூக்திகளும் தாரகபோஷக போக்யங்களாகவே அருளிச்செய்யப்பெற்றிருக்கின்றன.

அவையாவன :

(1) ஸ்ரீமாந்வேங்கடநாதார்ய: , கவிதார்க்கிககேஸரீ, [தி. வேதாந்தாசார்ய வர்யோமே, ஸந்நிதத்தாம்ஸதாஹ்ரு

[இது தாரகம்—திருமந்திரத்தைப்போல்—ஞான மளிப்பது—இவருடைய ஸம்ஸ்கிருத கிரந்தங்கள் அடைவு பெற்ற படி—அவதாரவைலக்ஷணயத்தின் பெருமையைக் காட்டும். ஸம்ஸ்கிருத கிரந்தங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் மகுடமாய் விளங்கும்.]

—(7-ஆவது பாட்டு)

(2) ராமாநுஜதயாபாத்ரம், ஞானவைராக்ய பூஷணம் ஸ்ரீமத் வேங்கடநாதார்யம், வந்தே வேதாந்த தேசிகம்.

[இது போக்யம்—தவயத்தைப்போல்—பலத்தைக் கொடுப்பது—இவருடைய திவ்ய ப்ரபந்தங்களெல்லாம் அமைந்தபடி—எம்பெருமான் தொடக்கமான ஆசார்யர்களின் அநுக்ரஹ விசேஷத்தின் மஹிமையை வெளியிடுகின்றது—ஒவ்வொரு திவ்ய ப்ரபந்தத்திற்கும் முன்பு அநுஸந்திக்கப்பெற்று ஸர்வமங்களத்தையும் கொடுக்கவல்லது.]

—(9-ஆவது பாட்டு)

(3) சீரொன்று தூப்புல் திருவேங்கட முடையான் பாரொன்றச் சொன்ன பழமொழியுள்—ஒரொன்று தானே அமையாதோ தாரணியில் வாழ்வார்க்கு வானேறப் போமளவும் வாழ்வு.

[இது போஷகம்—சரமச்சலோகத்தைப்போல்—அநுஷ்டான நிதானமாயிருப்பது—இவருடைய த்ராவிடமணிப்ரவாள ஸ்ரீஸூக்திகளெல்லாம் அமைந்தபடி—அந்த ஸ்ரீஸூக்திகளின் பெருமையைக் காட்டும்—ஒவ்வொரு ஸ்ரீஸூக்திக்கும் ப்ரணவம்போல் பூர்வாங்கமாய்த் திகழ்வது.]

—(8-ஆவது பாட்டு)

இம்மூன்று ரத்நங்களின் ஏற்றத்தைப்பற்றிச் சொல்ல இயலாது. ஒவ்வொருவரும் அவைகளைப் ப்ரீதியுடன் அநுஸந்தாநம் செய்து பரப்ரும்மாநுபவ துல்யமான உணர்ச்சியைப் பெறுவது முதற் கடமை. இவை தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை நிரூபிப்பதில் ப்ரதாந நோக்கையுடைய வையாயிருப்பதால், ஸ்ரீ தேசிக பக்தனானவன், ஸ்ரீமாந் வேங்கடநாதார்ய: என்னும் தனியனில் பிறந்து, அத்தால் ஸ்வரூபக்ஞாநம் பெற்று, சீர் ஒன்று தூப்புல் என்னும் தனியனில் வளர்ந்து ஸுக்திகளைப் படிப்பதினால் உண்டாகும் உபாய விஷயமான நிஷ்கர்ஷமும், பகவத் விஷய ரூசியை யடைந்து 'ராமாநுஜதயாபாத்திர' மென்ற தனியனில் அநுபவ ப்ரீவாஹமான நிஷ்டையுடையவனாயிருக்க வேண்டுமென்று பெரியோர்கள் அநுக்ரஹித்திருக்கிறார்கள். இம்மூன்றிலும் 'ராமாநுஜதயாபாத்ர' மென்கிற தனியன், ஆசார்யனுடைய கடாஷுத்தையே நாடவேண்டுமென்று போதிப்பதால், இது மற்றவைகளைக் காட்டிலும் ஏற்றம் பெற்றது என்றே தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

இத்தனியன்களின் தாத்பர்யத்தையும் மற்ற வரலாறுகளையும் அவரவர்கள் ஆசார்யர்களிடமிருந்து விவரமாய்க் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

பொன்கழல் அடிஆயிரம் பாடியவா—பொன் கழலடியாயிரமென்பது நம் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த, "ஸ்ரீபாதுகா ஸஹஸ்ரம்." திருவரங்கநகரப்பனுடைய திவ்ய பாதுகைகளின் விஷயமாக ஆயிரத்தெட்டுச் சுலோகங்களடங்கிய ஞாநப்பால் ராசி. இதில் ராமாயணத்தின் அர்த்த விசேஷங்களும், பாதுகையின் ப்ரபாவமும், த்ரவிட வேதாந்தத்தின் உத்கர்ஷமும் நிரூபிக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. ஸ்ரீபரதாழ்வானைப் போல ஸ்ரீய:பதியின் பாதுகையையே தமக்கு ஆராத்ய தேவதையாகப் பரிக்ரஹித்து, ஸ்ரீசடகோபனைப் பாதுகைகளாக அத்யவஸித்துப் பாடியிருக்கிறார். இவரது கவித்வத்தின் உத்க்ருஷ்டத்தை இதிலிருந்து தெரிந்துகொள்ளலாம். ஸகலார்த்த ப்ரதிபாதகமாயும் ஒரு தனி வேதம்போலும் அமைந்த இம்மஹாக்ரந்தம் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய நியமநத்தால் அருளிச் செய்யப்பெற்றது.

இவரது பரத்வஸ்தாபந க்ரந்தங்களுக்கெல்லாம் இது நடுநாயகம். "பரதாய பரம்நமோஸ்து தஸ்மை ப்ரதமோ

தாஹாரணய பக்திபாஜாம்” என்று சரண்யனுடைய திருவடிகளின் பரத்வத்தை, பரதாழ்வானைப் போல நன்கு ஸ்தாபித்து அத்திருவடியான ஆசார்யத்வத்தைத் தெளிவாகப் புகட்டியிருக்கிறார். மற்ற கிரந்தங்களிலெல்லாம் ஆசாரியனைப் பற்றிப் பரக்கப் பேசியிருந்தும் போதாமல், ஆசார்யனைப்பற்றி ஒரு பெரிய குனி க்ரந்தம் அருளிய அருமையையும் அழகையும் சொல்லமுடியாது. வேதமுடிமீது பாதுகையாயிரம் விளக்கு ஏற்றி, பகவான் ஆசார்யன், ஆசார்யனே பகவான், என்று விளக்கினார். பகவான் பாதங்களிலிருந்து வேதங்களும், பாதுகையிலிருந்து ப்ரபந்தங்களும் வருவதாக ஸம்ப்ரதாயம் அறிந்த பகவர் கூறுவர். பாதுகையிலிருந்து வந்த இவர் ‘பழமொழிகள்’ ஆசார்யத்வத்தை நன்றாய் விளக்குகின்றன.

பொன்கழலடி—அழகிய பொன்போன்ற திருவடி நிலை. “செம்பொற்கழலிணை”—(அம்ருதரஞ்சனி). “பூவலருந்திருவந்திப் புனிதன் வையம் பொன்னடியால்”—(பரமதபங்கம்) இப்பொன் கழல் தாரகம். பிரியாத பேராயிரமென்ற பகவானின் ஆயிரந் திருநாமங்களான ‘ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம்,’ இக்கழலுக்குத் தாரகத்வ ஸபலத்வம் சொல்லிநின்றது. ஸ்ரீசடகோபன் ஆயிரந் திருவாய்மொழிபாடி, தாரகத்வத்தையும், போஷகத்வத்தையும் இதற்குக் கொடுத்தார். ஸ்ரீதேசிகன் ஸ்ரீசடகோபனை ஆயிரமொழிகளால் பாடி, இப்பொன் கழலுக்குத், தாரகத்வ, போஷகத்வ போக்யத்வங்களையும் கொடுத்தார்.

ஆசார்யர்கள் பகவானைவிட குணங்களால் ஏற்றம் பெற்றவர். பகவான் தாரகத்தில் மேம்பட்டவர். ஆழ்வார் போஷகத்தில் மேலானவர். ஆசாரியர் போக்யத்தில் மிஞ்சினவர். பொன் கழல் வேத மௌலியுகளம்—அக் கழலைத் தாங்கியவர் வேதம் தமிழ் செய்த ஸ்ரீசடகோபன். வேதமௌலி தேசிகன் ஸ்ரீசடகோபனைக் காதலோடு கசிந்துருகிப் பாடிபகவத் கைங்கர்யத்திற்கு எல்லை நிலமான பாகவத கைங்கர்யத்தை அருஷ்டித்துக் காட்டியிருக்கிறார்.)

உணையே யலதோர் பரமுண்டெனவே
நிணையார் கதியே நிகரில் புகழா

பணமும் புகழும் மதியா மதியே

குணமே வடிவாய் வந்தாய் சரணம்.

(15)

[உணையேயலதோர் பரமுண்டெனெவே நிணையார் கதியே—தேவுமற்றறியாதவர்—வேறென்றும் நானறியேன் என்றபடி மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர். தேவரீரையே அநந்யகதியாய் அடைந்து வர்த்திக்கும் மஹாநுபாவர்கள். தேவரீரையே நாதனாகவும், குல தெய்வமாகவும், குலதந மாகவும் அடைந்து, தேவரீர் குணநுபவங்களைப் பண்ணிக் கொண்டிருக்கும் நல்லடியார்கள்—இத்தொண்டர்கள், மதூர கவியைப் போல், சீரிய:பதியை நேரில் ஆச்ரயிப்பதைவிட ஆசார்ய ஸமாச்ரயணம் உத்க்ருஷ்டமானது என்று தெளிந்து நிறைந்த அறிவுடன் ஆசார்யனே ப்ராப்ய ப்ராபகன் என்ற திடமான புத்தியோடு அதை அநுஷ்டாந பர்யந்தமாக வுடையவர்கள். இம்மஹான்களுடைய நிஷ்டை,

“ த்வயிரக்ஷதி ரக்ஷகை: கிம்அந்யை:

த்வயிசாரக்ஷதி ரக்ஷகை: கிம் அந்யை:

—(காமாஸிகாஷ்டகம்)

த்வயி ப்ரவ்ருத்தே மமகிம் பிரயாஸை:

த்வய்யப் ரவ்ருத்தே மமகிம் பிரயாஸை:...

பயம் குதஸ்யாத் த்வயிஸாநு கம்பே

ரக்ஷா குதஸ்யாத் த்வயி ஜாதரோஷே...

—(அஷ்டபுஜாஷ்டகம்)

என்று நிச்சயமாகத் தெரிந்த ஸாராம்சமான நிஷ்டை.

“ஆசார்யாதிஹ தேவதாம் ஸமதி காமந்யாம் நமந்யா மஹே” என்று ஸ்ரீதேசிகனே அருளிச் செய்தபடி.

கதியே—த்வதேக ரக்ஷயஸ்ய மம, த்வமேவ கருணாகர,

—(ந்யாஸதசகம்)

(பரமகாருணிகனான தேவரீர் ஒருவராலேயே காக்கப் பெறவேண்டியவன்—தேவரீரே எனக்குக் கதி—உபாயாந்தர மில்லை என்றபடி. நான் அநுபவிக்கும் பலனாக இருப்ப வரும் நீரே.

காவல தூப்புற் குலத்தரசே யெம்மைக் காத்தருளே
—(பிள்ளையந்தாதி)

எனதுநீயே உனதன் றியின்மையின்
—(மும்மணிக்கோவை)

என்றபடி, என்னுடைய இருப்பு உனக்குச் சேஷ பூதமாக விருப்பதே—வேறு இருப்புக்கிடையாது).

நிகரில்புகழாய்—ஸத்ருசமில்லாத கல்யாண குணங்களை யுடையவனே. கல்யாணகுண பரிபூர்ணான ப்ரபதநஸுலபனே. எல்லையில்லாத ஸௌலப்யத்துடன் “மிக்க வேதியர் வேதத்தினுட் பொருள் நிற்கப் பாடி என்னெஞ்சுள் நிறுத்தியவர்,” “ஏற்றி மனத்தெழில் ஞான விளக்கை இருளனைத்தும் மாற்றியவர்.” இவர் இயற்றிய மஹோபகாரங்களும், அற்புதச்செயல்களும், இவருக்கு மாபெருங் கீர்த்தியைக் கொடுத்தனவாகலின், இவர் “துன்னு புகழுடைத் தூப்புல் தூரந்தரன்,” “புகழ் தூப்புற்குல விளக்கு, கொண்டசீர் தூப்புற் குலமணி, சீராருந் தூப்புல் திருவேங்கட முடையான்.” புகழோடு தோன்றி, புகழோடு விளங்கி, உபய விபூதி நாதனாய்த் தொண்டரைக் காத்த பெரும் புகழான். தம்மை யடைந்த வர்க்குத் தானே உபாயமாகவிருந்து அவர்களுக்கு இன்பத்தையும் நித்திய விபூதியையும் அளிப்பதால், இவரைச் “சரணம்” என்றே கூப்பிடலாம். எந்தக் குணங்களை யிட்டு எப்படிப் புகழ்ந்தாலும் அவை பொருந்தியிருப்பவர். அவரைத் துதிக்கப் பெறுவதும் அவர் அநுகர்ஹத்தினாலேயே உண்டாவதனால், அவரே “ஸ்தோத்திரமா” கவு மிருப்பவர்.

அகலகில்லே னிறையு மென்றலர்மேன் மங்கையுறை மார்பா நிகரில்புகழாயுலக மூன்றுடையா யென்னையாள்வானே நிகரிலமரர் முணிக்கணங்கள் விரும்புந் திருவேங்கடத்தானே புகலொன்றில்லா வடியே னுன்னடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேனே

[பரமகாருணிகனாய் ஸர்வஸ்வாமியாய் உன் குணங்களாலே அடியேனுக்கும், நித்யஸூரிகளுக்கும், திருமலையிலே சரணயனாய் நின்றருளும், உன் திருவடிகளை அடியேன் அநநயப்ரயோஜநனாய்க் கொண்டு பெரிய பிராட்டியார் புருஷாகாரமாகச்சரணம் புகுந்தேன்.]

நிகரில் புகழாயென்பது - எல்லாக் கல்யாண குணங்களுக்கும் பொதுவான வாசகமாயிருந்த போதிலும் ஸகல கல்யாண குணப்ரதாநமான காருண்ய குணமே இங்குச் சொல்லப் பெறுகிறது. இக்காருண்யத்தில் அடக்கமான வாத்ஸல்ய குணமும் தனியே பிரகாசிக்கிறது. ஸர்வ ஸ்வாமியான பகவான் நிரவதிகவாத்ஸல்யமுடையவன். மேலும், பிராட்டியுடன் சேர்ந்திருப்பதால், இவ்வாத்ஸல்யத்தின் உத்கர்ஷம், அவனை 'ஆச்ரித வாத்ஸல்யைகஜலதி' யாக மாற்றிவிடுகிறது. பகவான் தகுந்த ரக்ஷகனாவது கமலாஸஹாயநா யிருப்பதால். மேற்காட்டிய குண விசேஷங்கள் ஸ்ரீ தேசிகனுக்குப் பொருந்தியிருக்கின்றன. 'திருவேங்கடத்தானே' என்பதில் தோன்றும் ஸௌலப்யம், இவரிடம் குடிகொண்டிருக்கிறது.

பணமும் புகழும் மதியா :—க்யாதி லாப பூஜை முதலிய சிறுபயனில் படியாத தகவோன்—ய:க்யாதிலாப பூஜாஸு விமுகோ வைஷ்ணவேஜநே—(ஸ்ரீ தேசிக மங்களாசாஸநம்) என்று இச்சிற்றின்பங்களை உதறித் தள்ளியவர்.—“அஸ்திமே ஹஸ்திசைலாக்ரே வஸ்துபை தாமஹம்தநம்” என்றபடி, வைராக்ய நிதியான இம் மஹானுக்குப் பகவான்தான் பணம்.

மதியே :—மதியார்க்கும் மதிப்பவர்க்கும் மதி கொடுக்கும் மதியே—ஸர்வக்ஞரான இவர் உலகிற்களித்த மதிக்கு அளவில்லை. விலைகூடுத தண்மையுடன் சந்திரனைப்போல் ஞாந ஒளி கொடுத்து ரக்ஷிப்பவர்—ஞாந வைராக்ய குண நிதியான இவர் பகவானை உள்ளபடி அநுபவித்துப் பிறருக்கு அவ்விதமே காட்டிக்கொடுத்த வேதாந்தவேத்யன்—உபயவேதாந்தங்களின் ஸாரார்த்தத்தைக் கற்றுணர்ந்தவர். “வியன் கலைகள் மொய்த்திடும் நாவீறுபடைத்தவர்.”

குணமே வடிவாய் வந்தாய்—ஸத்வகுணம் நிறைந்து பகவானின் ஸகல கல்யாண குணங்களும் சேர்ந்து அவ தரித்த குணவிக்ரஹம். மாயா குணங்கள் தூர நிற்கும்—குணக்குல மோங்கும் உத்தமன்—‘குணக்குல மோங்கும் இராமாநுஜன் குணம் கூறும் தூப்புல் அணுக்கள்’, —(பிள்ளையந்தாதி) பகவானின் கல்யாண குணங்களெல்லாம் ஒருங்கே சேர்ந்ததோர் வடிவமாதலால் ஸகல பல ஸாதநங்களைக் கொடுக்கும் குணநிதி. ‘கரகரஹண தீக்ஷிதா:’—(அபீதிஸ்தவம்) என்று பகவந் குணங்கள்

ப்ரபந்நர்களைக் கைதூக்கிவிடக் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டிருக்கின்றன. ஒரு குணமே போதும். 'குணகணேநகோபாயதி' என்று பகவான் குணங்களே நம்மைக் காப்பாற்றுவது நிச்சயம். அந்தக் குணக்கூட்டம் இவர்— ஞானவைராக்ய முதலிய மஹாகுணங்கள் நிறைந்திருப்பதால் இவர் ஆசார்யனாகிறார். "குணேர்தாஸ்யமுபாகத:" என்று உன் குணங்களில் ஈடுபட்டே உன் திருவடிகளில் சரணமடைகிறேன்.—உம்முடைய குணவிசேஷங்கள் எல்லாம் அநுஸந்திப் போர்க்கு ப்ரியதமமான கல்யாணமாய் நிரதிசய போக்யங்களுமாய் அநுபவிப்பவர்களுக்கு "வேதகீதகுணர்ணவம்" என்றபடி கரைகாணாத ஒரு அமுதக் கடலாயிருப்பதால்.

சரணம்—இச்சரணம் இவரிடத்தில் பரஸமர்ப்பணமாகிறது. 'நமஇத்யேவவாதிந:'—நமோநம: என்று ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் முக்தர்களின் அநுபவமே எப்பொழுதும் எனக்கு இருக்கவேண்டும். "பூமிஷ்டாம்தே நம உக்திம் விதேம" என்று ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்ய வேண்டுமென்று பிரார்த்திப்பது.

வேங்கடத் துறைவார்க்கு நமவென்ன
லாங்கடமையது சுமந்தார்கட்கே.—(திருவாய்மொழி 3-3-6)
என்பது போல், எம்பெருமானுக்கு இடைஞ்சல்களில்லாமல் கைங்கர்யம் பண்ணுவதற்கு உபாயம், வேங்கடநாதனான உமக்கு "நம:" என்று சொல்லுதலே. இது இலகுவான உபாயம், எல்லாரும் செய்யலாம்—நம்முடைய ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்த கைங்கர்யம்.]

எந்தாயுமெனக்கருள் தந்தையுநீ
நந்தாவிளக்கே ! மறைநாயகனே
திருமால் தகவே யவனீயலையோ
திருவின் பொருளின் மணியே சரணம். (16)

[எந்தாயுமெனக்கருள் தந்தையுநீ—"த்வமேவமாதாச, பிதாத்வமேவ"—(ஸ்ரீபகவத்கீதை), "பிதாத்வம், மாதாத்வம்"—(ஸ்ரீஸ்தோத்ரரத்நம்). "தந்தையென நின்றதனித்திருமால்"—(அம்ருதாஸ்வாதினி). "தாயும்

நீயே சாயை தந்துகத்தலின், தந்தையு நீயே முந்தி நின்றளித்தலின்.”—(மும்மணிக்கோவை) [உன் திருவடி நிழலின்கீழ் அனைத்தையும் அடக்கி க்ஷேமமுறச் செய்வதால் உலகனைத்துக்கும் பெற்ற தாயாயிருக்கிறாய்; ப்ரளய காலத்தில் நீ தனியாய் நின்று அசேதனம்போலக் கிடக்கும் ஜீவவர்க்கத்திற்குச் சரீரம், இந்த்ரியம் இவற்றைக் கொடுத்துப் படைத்துக் காப்பதால் அனைத்துக்கும் தந்தையாகின்றாய்] எனக்கு:—தேவரீர் அருளொன்றினையே நோக்கி நிற்கும் அடியேனுக்கு.

ஸ்ரீய:பதியான நாராயணன் சேதநர்களுக்குச் செய்யும் மஹோபகாரத்தினால் ஸர்வலோக மாதாவாகவும் பிதாவாகவும் ஆகிறார். அதுபோல் தேவரீர் அடியேனுக்கும், மற்ற எல்லா அடியார்களுக்கும், திருவடி நிழலைத்தந்து மகிழ்ச்சியடைவிப்பதால் தாயாகவும், முந்திநின்றளித்துக் காத்து ஹிதத்தையே செய்வதால் தந்தையாகவுமிருக்கிறீர். பகவான் தந்தையாகிறார் - நீர் அருள் தந்தையாகிறீர் - இதுதான் உங்களிருவரின் ஒற்றுமையில் வேற்றுமை - அவனைவிட உமக்கு அடியார்களிடத்தில் கிருபை அதிக மாதலால் - ஸர்வலோக சரண்யனான பகவானின் திருவடிகளைக் காட்டிக்கொடுப்பது மல்லாமல், பகவானுடைய ஸ்வபாவத்தையுடையவராகவுமிருக்கிறீர். பகவானுடைய கிருபை அநாதியாக விருந்தபோதிலும் ஆசார்யனுடைய க்ருபையை எதிர்பார்க்கிறது. லீலையோடு சேர்ந்து மிருக்கிறது. ஆசார்யனுடைய கிருபையோவெனில், அந்த பகவானுடைய நிக்ரஹத்தையும் சமனம் செய்கிறது. அநுக்ரஹம் ஒன்றையே ஸ்வரூபமாக வுடையது. பகவானுக்குச் சில விஷயத்தில் கீழேதள்ள வேண்டுமென்கிற ஆசையும், அவர்களைக்கொண்டு பாபகார்யங்களைச் செய்விக்கும் தன்மையும் உண்டு. ஆசார்யனுக்கோ வெனில் எல்லாரிடத்திலும் உஜ்ஜீவிக்கச் செய்யவேண்டுமென்கிற ஆசையே உண்டு.

நந்தாவிளக்கே—அழியா விளக்கு - தொல்வழியைத் தோன்றக்காட்டும் ஞானச்சுடர் விளக்கு - தீபப்ரகாசன ஸன்னதியில் தோன்றிய சுடர்மணி - நசித்தலில்லாத வேதச் சுடர்மணி - ஒருகாலுமழியாத ஞானஸ்வரூபன்.

‘நந்துதலில்லா நல்விளக்காகி’. —(மும்மணிக்கோவை). (ஒருகாலும் அவி யாத ரத்ந தீபமாய் நின்று

உலகிற்கு அறிவுச்செல்வத்தையளிப்பவர்). இவர் அவதாரம் வரையிலும் (பகவான்முதல்) ஞானபரம்பரை தீபப்ரதீபமாயிருந்தது. இனி ஒரே விளக்கு இவரே பகவானானதால் - பகவானே அவதரித்து ஒரு நந்தாவிளக்காக மாற்றினார் - இந்நந்தாவிளக்கு பரஞ்சோதி ரூபம்போல், தன்கல்யாண குணங்களாகும் நால் வர்த்தியையும், அளவில்லா ஞானமாகும் எண்ணெயின் பற்றுதலையும், எப்பொழுதும் பற்றிக்கொண்டே பிரகாசித்து, அளவற்ற ஒளித்திரளால் அஞ்ஞானமாகும் அந்த காரத்திரளை அகற்றவல்லது.

நந்தாவிளக்கே ! அளத்தற்கு அரியாய்
நரநாரணனே ! கருமுகில் போல்
எந்தாய் எமக்கே ! அருளேயென நின்று
இமையோர்பரவும் இடம் எத்திசையும்.

—(பெரிய திருமொழி 3-8-1)

இப்பாசுரத்திலுள்ள “நந்தாவிளக்கே” “எந்தாய் எமக்கே அருளே”, என்பதை, ‘எந்தாயுமெனக்கருள் தந்தையுந் நந்தாவிளக்கே’ என இப்பாட்டில் அமைத்துப்பாடியிருப்பது காண்க. மேலும்,

விளக்கொளியை மரகதத்தைத் திருத்தண்காவில்
வெஃகாவில் திருமலைப் பாடக்கேட்டு
வளர்த்ததனால் பயன்பெற்றேன் வருகவென்று
மடக்கிளியைக் கைகூப்பி வணங்கினுளே.

—(திருநெடுந்தாண்டகம்)

திருமங்கை மன்னன் பின்வரப்போகும் மறைமுடித் தேசிகனுடைய அவதார ரஹஸ்யத்தை இப்படிப்பேசினார். அக்கலியன் உரைகுடிகொண்ட கருத்துடைய நம் தூப்புற்கோமான் விஷயத்தில் ‘நந்தாவிளக்கே மறைநாயகனே’ என அமைந்து நிற்பது காண்க.

மறைநாயகனே—வேதாந்த தேசிகன், வேத வேதாங்கசதுரர், திராவிட நிகமாந்த தத்வதர்சி, - இது வரையில் பயந்துகிடந்த மறைகளுக்குக் காவலன் - உபய

வேதாந்தங்களுக்கும் நாதன் - 'வேதாந்தாசாரியர்,' என்ற பகவான் திருநாமத்தையே பெற்றவர். இவரால்,

நாரணனைக்காட்டிய வேதம் களிப்புற்றது, தென் குருகைவள்ளல்வாட்டமிலாவண் தமிழ்மறை வாழ்ந்தது மண்ணுலகில்—(நூற்றந்தாதி). பகவான் - தெய்வநாயகன் - இவர் மறைநாயகன். மறைநாயகத்வம் இவரிடமே பூர்ணத்வமடைந்தது. இவர்தான் உபயவேதாந்த வேத்யன் - ச்ருதிகளில் தெளியாத நிலங்களைத் தெளிவாக நிருபித்துக்காட்டியவர்.

திருமால் தகவே—திகழ்கின்ற திரு மார்பில் திரு மங்கை தன்னோடும் திகழ்கின்ற திருமாலார்—(திருவாய் மொழி 10-6-9.) (பெரிய பிராட்டியோடும் நித்ய முக்தர்களோடும் ஸகல சேதனருங் கண்டு அநுபவிக்கும் படி ஸுலபனாயிருக்கும் திருமால்)—உம்பர் தொழுந் திருமால்—(அம்ருதரஞ்சனி) திருவுக்கும் திருவாகிய அமுதச் செல்வன்—திருவோடு சேர்ந்த திவ்ய மிதுநம்— திருவின் மால்—திருவுக்குத் திருவானவர்.

அருளெனுஞ் சீரோ ரரிவை யானதென

நின்னுடன் சேர்ந்து நிற்கும் நின்திருவே.

—(மும்மணிக்கோவை)

“ஐலதிதநயாஸ்நேஹ நித்யாநுஷக்தம்,”—(ஹம்ஸ ஸந்தேசம்.) நித்யாந பாயிநி யாய்த் தனக்குப் பெருமையைத் தருபவளான பிராட்டியுடன் சேர்ந்தேயிருக்கும் ஸ்ரீமந் நாராயணனே” என்றபடி. இத்தகவு ஒண்டொடியாள் திருமகளும் தானுமாகி ஒரு நினைவால் பகவானளித்த கிருபை—அதாவது நமக்கு ஸ்ரீதேசிகனைப் பரமாசார்யனாகக் கொடுத்தது—இக் கிருபை ஓர் தனிக் கருணை— ஸ்ரீதேசிகன் அவதாரத்திற்கு முன் பகவான் கொடுக்காத மாபெருங் கருணை—பகவானே ஆசார்யனாய் வந்த ஸாக்ஷாத் அவதாரம். அடியார்களை வசீகரித்து அவர்களுக்கு ஸுலபனாய் மால் போலிருப்பவர்.

அவனீயலையோ?—‘வேங்கடேசவதாரோயம்’—நீர் பகவான்தான்—பகவான் நீர்தான்—‘வேங்கடமா மலை மேவிய ஸ்ரீநிவாஸனே, திருவேங்கட நாதனென்னும் குருவாய் அவதரித்தான். பேரருளாளன் தகவே, வேங்கடவ

னிடம் தூது செல்ல, வேங்கடவனும் திருத்தண்காவில் வேங்கடநாதனாய்த் தோன்றினான். ஸ்ரீ ஹயக்ரீவன் ஞானப் பாலூட்ட, ஸ்ரீ தெய்வநாயகன் ப்ரேமையோடு வளர்த்த அவதாரம். தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தமாக எம்பெருமானுடைய ஓர் அவதாரம் அவசியமாயிற்று. அவ் வவதார விசேஷந்தான் ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹா தேசிகன். ஆசார்ய தத்வமே பகவான் தன் நித்யேச்சையால் கால தத்வமுள்ள வரையில் நமக்கு அளித்த கிருபாகார்யம்—நம் அத்யாத்ம சாஸ்த்ர ஸம்ப்ரதாயத்தைப் பரவாதிகள் கலக்க முடியாமல் ஸ்தாபிக்க வேண்டும்.—ஆகலின் இந்தக் கிருபாகார்யத்தை நிறைவேற்றி வைப்பதற்காகப் பகவானே ஸ்வயமாக ஆசார்ய ரூபமாய் அவதரிக்கும்படியாயிற்று.

திருவின் பொருளின் மணியே—கண்டாவதாரர். திருவுரையாய்த் தாம் பொருளாய் நிற்பார் வந்தார்.— (திருச்சின்னமாலை) புல்லிய சொல்லும் பொருளும் போல, பிராட்டியானவள் வாக்காகவும், தாம் அதின் அர்த்தமாகவும் நின்ற ச்ரிய:பதி. ஸ்ரீயானவள் சப்த ஸ்வரூபமாய் நிற்கத் தாம் அந்தச் சப்தத்தின் பொருளாக நிற்பவர். “அர்த்தோ விஷ்ணுரியம் வாணீ” என்று ஸ்ரீ பராசர பகவான் அருளிச் செய்தபடி, ஸர்வாவஸ்தையிலும் பிராட்டியோடு அப்ருதக் ஸித்தரான பகவான். எவ்வாறு விஷ்ணு எங்கும் உளனோ அவ்வாறே திருவும் எங்கு மிருப்பவள். பரத்வத்திற்கு இத் தாம்பத்யம் உயிர். இந்து தந்நிலவுடன் இலங்கும் தன்மைபோல், திருவுடனென்றியே நாராயணனும், நாராயணனோடொன்றியே திருவும் விளங்கு தலின் பரதத்வம் ஒன்றென்று சொல்லப்படுகிறது. சப்தத் திற்கும் அதின் அர்த்தத்திற்கும் ஸம்பந்தம் எப்படி ஸ்வபாவ ஸித்தமோ, அப்படியே ‘ஏகதத்வம் என்று’ பேசப்படும் இந்தத் திவ்ய மிதுநத்தை—தாமரையாளுடன் இலங்கும் தாதை என்றே அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.

மணியே—பகவானின் திருமணி ஆழ்வார்—‘திருமலை மால் திருமணியாய்ச் சிறக்க வந்தோன் வாழியே’ என்று போற்றுவதால்—“திருவேங்கட முடையானுடைய திருமணியின் அவதாரம் என்று பல யுக்திகளைக் கொண்டு வித்வான்களால் ஊகிக்கப்படுவதால்” என்று ஸங்க ல்பஸூர்யோதயம். ஆகவே உம்மை “விமல கண்டாவ தாரர்” என்று வணங்குகிறார்கள்.

சரணம்—“ பொருந்தும் பொருளொன்று கேளீர்
பொங்குமிவ்விடர்க்கடற்கு, வருந்தாது தூப்புல் மாபூருடன்
பாதம் வணங்குமினே ”—(பிள்ளையந்தாதி) என்றபடி,
ஸம்ஸாரக் கடலிலிருந்து அடியேனைக் கரையேற்றும்
தேவரீர் திருவடிகளைப் பக்தியுடன் வணங்குகிறேன்.—உமது
திருவடியை உபாயமாகவும் பலனாகவும் அநுஸந்தித்து,
உம்முடைய கிருபை ஒன்றே எம்பெருமானுடைய
கிருபையைக் காட்டிலும் இந்த உலகத்தில் உயர்ந்தது
என்று தெரிந்து கொண்டேன்.]

ஆராவமுதே யறிவா ரறிவே

தீராவினை தீர் திருவேங்கடவா

கண்ணே மணியே கருணைக்கடலே

தொண்டர் துணையே முகிலே சரணம். (17)

[ஆராவமுதே—அமுதிலும் இனிதான ஆராவமுதன்.
அமுதக் கடல்போல் இனியவராயிருக்குமவர் - தெவிட்டாத
பரமபோக்யமான அம்ருதம் - எவ்வளவு அநுபவித்தாலும்
திருப்தி பிறவாது - திருக்குடந்தையில், போர்புரியும்
விருஷபம் போல் பரத்வம் தோன்றக் கோயில் கொண்
டிருக்கும் சீரிய:பதி - ஆராதவருளமுதன்.

திருமழிசைப்பிரான் திருக்குடந்தை சென்று அங்கு
சயநத்திருக்கோலமாக எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமா
னின் ஸௌலப்யத்தில் ஈடுபட்டு, அன்பும் பக்தியும் ததும்ப,
“ நடந்தகால்கள் நொந்தவோ நடுங்கருாலம் ஏனமாய்,
இடந்தமெய் குலுங்கவோ விலங்குமாவரைச் சுரம், கடந்த
கால் பரந்த காவிரிக்கரைக் குடந்தையுள், கிடந்தவாறு
எழுந்திருந்து பேச வாழி கேசனே.” என்று, விண்ணப்பம்
செய்ய ஆராவமுதாழ்வானும், ஆழ்வார் பக்கலில் கொண்ட
வ்யாமோஹத்தினால் மஹா கருணையுடன், அர்ச்சாவதாரத்
தின் வரம்பு கடந்து, விபவாவதாரத்தில் போல, உடனே எழு
உத்யோகிக்க, அத்தைக்கண்ட பக்திஸாரர், ‘வாழிகேசனே’
என்று அவ்வழகுக்குத் தோற்று மங்களாசாஸனம் செய்
தருளினார் - இந்த உத்தான சயநத்திலேயே இப்பொழுதும்
ஸைவைஸாதிக்கிரூர் குடந்தை மேவும் குருமணித்திரள்.

ஆராவமுதே அடியேனுடலம் நின்பாலன்பாயே
நீராயலைந்து கரைய உருக்குகின்ற நெடுமாலே.

—(திருவாய்மொழி. 5-8-1)

வாராவருவாய் வருமென்மாயா! மாயா மூர்த்தியாய்
ஆராவமுதாய் அடியேனாவி அகமே தித்திப்பாய்
தீராவினைகள் தீரஎன்னை யாண்டாய்! திருக்குடந்தை
ஊராஉனக்காட்பட்டும் அடியேன் இன்னும் உழல்வேனோ.

—(திருவாய்மொழி 5-8-10)

(ஸர்வபோக்யமான உன் திருமேனி நித்யமானதன்றோ
உனக்கு. எனக்குப் போக்யமாகி, என்னை அங்கீகரிப்பதற்
காகவே என் பாபங்களை யெல்லாம் போக்கி, என்னுள்ளே
தித்திக்குமவனாய் நிற்கின்றாய். நான் உனக்கு அடிமை
யானால் என் மனோரதமான உன்னை அநுபவிக்கும்படி
செய்யவேண்டாவோ) உனக்கு நான் போகோபகரணம்
தானே.

பரமபதத்திலும் கூரார்ணவத்திலும் ஆதித்ய மண்ட
லாதிகளிலும் அந்தந்த நிலங்களுக்கு நிலவராணர் அநுப
விக்கும்படியான அம்ருதமாய் நிற்கும் நீ “நீசனேன்”
நிறைவொன்றுமிலேன்” என்கிற நானும் அயத்நமாகப்
பெற்று அநுபவிக்கும்படி, எனக்கு அஸாதாரணமாய் ஜரா
மரணாதி ப்ரவாஹத்தை நிச்சேஷமாகக் கழிக்கவல்ல நிரதி
சய போக்கியமானவனே - செடியார் வினைதீர் மருந்தே -
திருவேங்கடத்தெம் பெருமானே. (இவ்வாராவமுதனே தீரா
வினைகள் தீர்க்கும் திருவேங்கடவன். அவனே நமக்கு மறு
பிறவியறுக்கும் தத்வரஹஸ்ய சுளகத்தை யளித்த
வேங்கடேசகுரு.)

அறிவார்அறிவே—அறிவார் - ‘ஞானிகள்’ என்ற
உன்னைத் தினமுந்தொழுது உனதியல்பினையுரைத்து உன்
னருள் மாரு உள்ளத்துள்ளன்பினர். உன்னை நல்லறிவா
லறிந்து உன்னிருதாளிறைஞ்சும் அடியார். உன்எல்லை
யில்லாத கல்யாண குணங்களில் ஏகதேசத்தையாவது அநு
பவிக்கும் விவேகிகள். அறிவே—பயின்மதியே. பகவத்
ஸ்வரூப ரூப குண விபவைச் சர்ய சீலாதிகளை அநுபவிக்கும்
படி விசேஷ ஞானத்தைக் கொடுப்பவர். “ஏற்றி மனத்

தெழில் ஞானவிளக்கை யிருளனைத்தும் மாற்றினவர்”
—(அதிகாரஸங்க்ரஹம்) ‘உணர்ந்தார் தங்கள் கற்பகம்’
—(பிள்ளையந்தாதி) ஸ்ரீரங்கேச பக்தஜநமாநஸராஜஹம்
ஸம் என்றபடி, இவர் அறிவார் அறிவாயிருப்பது, சூத்
ருஷ்டிகளாலே வந்த பயத்தை நிவர்த்தித்து, அடியார் மனத்
திற்கு ஆஹ்லாதத்தையுண்டு பண்ணி ராஜஹம்ஸம் போல்
ஸாது ஜனரஞ்சகராய் விளங்குவது. தன்பெருமையை
அறிந்தவர்களுக்குக் கற்பக விருஷமாய் நின்று அருளு
மவர்.

தீராவினைதீர்—வேறுவழியால் நீங்காத பாபங்களை
முழுதும் ஒழிக்கும் - மாளாத வினையனைத்தும் மாள -
என்றபடி. “கடுவினையரிருவினையும் கடியும்” —(அதிகார
ஸங்க்ரஹம்) ஸம்ஸாரத்தினுண்டாகும் புண்யபாபங்க
ளாகிற கிரண்டு கர்மங்களையும் ஒழிக்கும்.

திருவேங்கடவா—திருமலையில் மண்ணவர்க்கும்
விண்ணோர்க்கும் ஸேவைகொடுக்கும் ‘ஸ்ரீநிவாஸன்’. அரங்
கத்தரவினையானே மண்ணோர் அவன் பரத்வ குணத்தையு
யும் விண்ணோர் அவன் சிலத்தையும் அநுபவிக்கும்படி
நித்ய விபூதிக்கும் லீலா விபூதிக்கும் நடுநிலையாக விளங்கும்
திரு மலையில் ஒருமையனாய் நிற்பவன். வெற்புடனென்றிய
யிந்தையில் வெவ்வினை தீர்மருந்தொன்றும், நோய்கள்
தவிர்த்தவனும் சேர்ந்து அமைந்த வேங்கட மாமலைக்
கண்ணன்.

கண்ணாவான் என்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு
தண்ணார் வேங்கட விண்ணோர் வெற்பனே.

—(திருவாய்மொழி 1-8-3)

நித்யஸூரிகளுக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கும் நிர்வாஹகனாக
பரமபதநாதனே வேதவெற்பென்ற வேங்கடமா மலையில்
இறங்கிவந்து, கிரண்டு விபூதியிலுள்ளார்க்கும் முகம்
கொடுத்து நின்றான். அவனுக்கு ரக்ஷயம் பெருமையால்
வரும் தாபத்தையும் ஆற்றிக்கொண்டு, இவர்களுக்கு ரக்ஷ
களைப் பெருமையால் வரும் தாபத்தையும் ஆற்றவல்லவ
னாய்ச் சந்திசெய்கிறான். ‘திண்ணமிது வீடென்னத் திகழும்
வெற்பு’ ‘விண்ணவரும் மண்ணவரும் விரும்பும் வெற்பு’

என்றபடி எல்லோரும் சாதாரணமாக வந்து ஆச்ரயிக்கக் கூடிய இடமானதும் பகவானின் தையையே வடிவுகொண்டதும், தானே ஸர்வ பாபங்களையும் போக்கடிக்கக் கூடியதுமான வேங்கடத்தில், இரண்டு குழந்தைகளைப் பெற்ற தாயார் இரண்டு குழந்தைகளும் இரண்டு பக்கத்திலும் படுத்துக் கொள்ளும்படியான நடுவான இடத்தில் படுக்குமாப் போலே ப்ரீதியுடன் பகவான் தர்சநமாத்ரத்தாலே த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரியான தன் அர்ச்சா ரூபத்துடன் எழுந்தருளி யிருக்கிறான். இந்நீர்மையை ஸ்ரீதேசிகளே,

“ தத்ராருடை புவிசமநுஜை: ஸ்வர்க்கபிச்சாவ தீர்ணை:,
ஸத்வோந் மேஷாத் வ்யபகதமிதஸ்தாரதம்யாதிபேதை :

—(ஹம்ஸஸந்தேசம்)

என்றருளியிருக்கும் அழகைக்காண்மின். கர்மபத்தர்களான மானிடர் தங்கள் ஸம்ஸார தாபத்தை யொழித்துக் கொள்ள சோகந்தவிர்க்கும் சுருதிப்பொருளைத் தேடி அம்மலையின் மீது ஏறிச் செல்கின்றனர். விண்ணிலிருந்து வானவர் தங்கள் கண்ணான கண்ணனைக் காண, அச்சேஷுகிரிக்கு இறங்கிவருகின்றனர். அங்குவந்து கூடியவுடன், தமக்கு ஸாத்விக குணம் மேலிட்டவர்களாய், இருதிறத்தாரும் தமக்குப் பரஸ்பரமிருந்த ஏற்றத்தாழ்வு முதலிய வேற்றுமை யொழிந்தவராய், ஸகலருக்கும் ஸேவாபலன் ஸமானமெனக் கருதி, அவ்வனைவரும் ஒன்றுசேர்ந்து, ‘மதுவிஜயிந:’ என்ற திருமாலுக்கு வந்தனை வழிபாட்டைச் செய்கிறார்கள். ‘அயர்வறு மமரர்களதிபதி’ யான பக்தவத்ஸலன், அடிமை கொள்ளுகைக்குப் பாங்கான நிலம் என்ற தேசமாய்த் திகழும் திருவேங்கடத்தில் நித்யவாஸம் செய்கிறான்.

இப்பாட்டில், ஆராவமுதனையும் வேங்கடவனையும் சேர்த்துப் படித்தது ரஸம். ஸ்ரீமந்நாதமுநிகள் அறிந்த அறிவாம் ஆராவமுதன் இன்னிசையுடன் தமிழ்வேதத்தை யீந்த வள்ளல். நால்வேதப் பண்ணகத்தான் வேங்கடவன் அளவரிய வேதத்தான் வேங்கடவேதியன். இவ்விருவரும் தீராவினைகளைத் தீர்ப்பவர்.

கண்ணே—இக்கண், காணார்க்கும் கண்டவர்க்கும் கண்ணளிக்கும் கண்—“ கண்ணே உன்னைக் காணக் கருதி என்னெஞ்சம், எண்ணைகொண்ட சிந்தையதாய் நின்றியம்

பும்”. (திருவாய்மொழி 9-4-2) எனக்கு த்ருஷ்டியான வனே. நிரதிசய போக்யனான உன்னைக் காண்கைக்கு ஸாதநமான கண்ணும் காணப்படும், விஷயமும் நீயே. உன்னைக் காணவேண்டுமென்று பஹுமநோரதங்களைக் கொண்ட அடியேனை அடிமை காண்டு காணாதே பட்ட துக்கத்தைப் போக்கவேண்டும்—என்றபடி, கண்ணிலிருப்பவர்.—கண்தானே சென்று, உமது திவ்ய மங்கள விக்ர ஹத்தையடையும்.

கண்ணேமணியே—கண்ணினுள் மணியே—கண்ணில்தோன்றும் மணி—உபாய உபேயம். ஒளிமணி வண்ணன் (இம்மணி வேதாத்மாவான திருமணியாழ்வான்—வேங்கடநாதம்) “கண்ணுள்ளே நிற்கும் காதன்மையால் தொழில்,”—“மணியை வானவர் கண்ணனைத் தன்னதோரணியை”—(திருவாய்மொழி 1-10. 2, 11) நித்யஸூரி களுக்குக் கண்ணைப் போலிருந்து நிர்வாஹம் செய்பவன் எனக்கு ‘மணி’ போல் ஸுலபனாய், நான் பார்க்கும்படியாக இருக்கிறான். பரம பக்தியுடன் ஸேவிப்பவர்களின் கண்முதலான இந்த்ரியங்களாலும் அநுபவிக்கும்படி இருப்பவன்.

கருணைக்கடலே—இராமாநுஜனைப் போல, கருணைக் கடலும், முகிலும் இவரே. முகில் எடுப்பது கடல்கொடுப்பதை. கடல் கொடுக்க முகிலெடுத்து மாரிபெய்து தொண்டர் அளவளாவிய மிச்சம் கடலைச் சேரும். கடல் காப்பாற்றிவைக்கும். முகில் தான் கொடுக்கும். இரண்டும் வேண்டும் நமக்கு. கடல்கொடுத்தாலும் அந்நீரை முந்தி நின்றளிக்கும் முகிலுக்குச் சரணமென்று ரஸோக்தி.

தொண்டர் துணையே—பக்தர்களுக்குத் தஞ்சமானவர். “தொண்டருகக்கும் துணையடி வாழி”—(பிள்ளையந்தாதி) தன் பக்தர்களுக்கு, அமுதுண்ணச் சொல்மாலை தந்து, அவர்களின் இகபர யோகக்ஷேமங்களையும் அளிப்பவர். ஆசாரத்தையும், வர்ணசீரம் தர்மங்களுக்கு உரியன வாய்த் தினந்தோறும் செய்யவேண்டிய நித்ய நைமித்திக கர்மங்களையும் அவற்றின் முறைகளையும் நன்கு தெளிவித்தவர்.

முகிலே சரணம்—சொல்லமுதை வர்ஷித்தவர். காம தேநுவைப் போல வேண்டியவையெல்லாம் கொடுக்க

வல்லவர். மேகமானது ஸமுத்ர ஜலத்தை வாங்கி ஸர்வோ பஜீவ்யமான தண்ணீராக உமிழுமாப் போலே வேதார்த்தங்களில் வேண்டும் ஸாரதமாம்சத்தை ஸர்வருக்கும் அதிகரிக்கலாம்படி செய்தவர். மழையைப் போல் ஸர்வோதக்ருஷ்டனாயிருந்தும் ஸர்வ நிக்ருஷ்டர்களுடன் ஒரு நீராய்க் கலந்து பரிமாறுந் தன்மையன்—இம்முகில், “ஆரமுதக் கடலையேயுண்டமுகில்”—பரமகிருபையுடன் இத்தூப்புற் காவலன் அடியார்களை வாழ்விக்கச் செய்த சீலம் எல்லையில்லாததே. சரணம் - உமது திருவடியில் சரணாகதி செய்கிறேன்.

பாட்டுக்கள் 15, 16, 17.—ஸ்ரீ சடகோபன், தான் அருளிய திருவாய்மொழி, ஆறும்பத்தில்—ப்ரபதந ஸுல பனா பகவான் சரண்யனாவது பத்து முக்கிய குணங்களாலென்று தெரிவித்து, அத்திருவாய் மொழியின் ஸாரமான—பத்தாம் திருவாய் மொழி, பத்தாவது பாசுரத்தில் திருவேங்கடவனான சீரிய:பதிக்கு சரண்யத்வோப யுக்தங்களான கல்யாண குணங்களில் குறைவே கிடையாதென்று அருளிச்செய்து சரணாகதி செய்கிறார். இந்த ஆறும்பத்தில் சொல்லப்படும் குணங்கள்—

- (1) பகவான் ஆசாரியர்கள் வழியாக அடையப் படுவது.
- (2) தானாகவே ஆச்ரிதர்களிடம் வருவது.
- (3) சேரக்கூடாதவைகளைச் சேர்த்துவிடுவது.
- (4) தன் காரியங்களால் ஆச்ரிதர்களை ஸந்தோஷப்படுத்துவது.
- (5) தன்னைச் சேர்ந்த பந்துக்களை ஒரு காரணத்தாலே ஆச்ரிதர்கள் விடும்படி செய்வது.
- (6) ஆச்ரிதர்களைச் சேர்ந்த அஹங்கார மமகாரங்களை அபஹரிக்கும் ஸாமர்த்யம்.
- (7) தைரியம் முதலானவைகளை உண்டுபண்ணுவது.
- (8) தன்னிடம் ஆச்ரிதர்களைச் சேர்ப்பவர்களுக்கு இரண்டு விபூதிகளையும் இட்ட வழக்காம்படி செய்வது.

(9) ஆச்ரிதர்கள் தன்னைவிட்டுப் பிரிவதற்குத் தகாதவனாயிருப்பது.

(10) பிரபத்தியினால் அடையக் கூடியவனாயிருப்பது —உபாயமாயிருப்பதற்கு வேண்டிய குணங்களில் ஒன்றும் குறைவில்லாதிருப்பது.

கழற்கோவையில் 15-ஆம் பாட்டு—மேற்கூறிய 10-ஆம் திருவாய்மொழி 10-ஆம் பாசுரத்தத்தைத் தழுவி, மேலே காட்டிய, 7, 8, 9, 10 இந்த குணங்களைத் தெரிவிக்கிறது. 16-ஆம் பாட்டு, 2, 4, 5-ஆவது குணங்களையும், 17-ஆம் பாட்டு, 1, 3, 6-ஆவது குணங்களையும் காட்டுகின்றன. ஆகவே, நம் பரமாசார்யனான ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாதேசிகனின் சரணயதையைப்பற்றிப் பேசும் இப்பாக்கள் மூன்றும், திருவாய்மொழி ஆறும்பத்தின் விஷயமான பத்துக் காரணங்களும், பகவானைப் போல் ஸ்ரீ தேசிகன் விஷயத்தில் அடைவுபெற்றிருப்பதை உணர்த்துகின்றன. த்ரிகரண ப்ரணாமங்களுக்கும், தத்வ, ரஹஸ்யத்ரயங்களுக்கும், சரணாகதி பூர்வகமான கீதா சாஸ்த்ர த்ரிஷ்ட்கஸாரங்களுக்கும் பொதுவாக ஓர் ஸ்சைகமாய் அமைந்த இம் மூன்று பாக்களும், ஸந்தர்ப்பத்தில் “கடிசூடி மூன்றுங் கழல்பணிந்தார்க்குக் கடிந்திடவே, முடிசூடி நின்ற முகில் வண்ணர்”—(தேசிகமலை. த்வயச்சுருக்கு-10)—தன் திருவடி பணிந்தவர்க்கு, ஆத்யாத்மிக, ஆதிபௌதிக, ஆதிதைவிகங்களான மூன்று தாபங்களையும் (துன்பங்களையும்) ஒழிக்கவே பகவான் முடிசூடி நிற்கிறார்), என்ற படி, மூன்று தாபங்களும் ஸ்ரீ தேசிகனைச் சரணாக அடைந்தவர்களுக்குப் பறந்து போய்விடுமென்று காட்டுகின்றன. ஒவ்வொரு பாட்டிலும், முதலிரண்டடிகள் பகவானைப் பேசுவதுபோல் காட்டி ஆசார்யனையும், பின்னிரண்டடிகள் நேராகவே, ஆசார்ய குணங்களையும் ப்ரதிபாதிக்கின்றன. “நந்தா விளக்காக (15-ஆம் பாட்டு) அவதரித்த ஸ்ரீ தேசிகன்,” நிகரில் புகழாய்” (16-ஆம் பாட்டு) என்ற வைபவத்துடன் விளங்கிய ‘தீராவினைதீர்’ திருவேங்கடவனென்றே (17-ஆம் பாட்டு) நாம் தெரிந்து கொள்ளுகிறோம்.

பகவானை உபாஸிப்பதற்கு, நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியவை, நம்ஸ்வரூபம், சேஷத்வம், நம்முடைய அத்யந்த பாரதந்த்ரியம், பரமாத்மாவையே உயிராகவுடைய

தன்மை, ப்ரகிருதியின் ஸம்பந்தத்தால் வரும் கேடு முதலியவை. நம்முடைய ஞானத்தின் ஸங்கோசம் கர்மத்தால் வருவது. கர்மம் நாசமடைந்தால் விபுவான ஞானம் பெற்று பரப்ரூபமாய் மாறுபவத்தை யடையலாம். பகவானிடம் சேர்வதே ஆநந்தவேது. ஸ்வஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி தரிசித்து பரபஜனம் என்னும் ப்ரஹ்மோபாஸநத்தில் இறங்கவேணும். பரமாத்மாவின் ஆநந்த ஸ்வரூபத்தையும் நம்மைக் காக்க அவர் காத்துக் கொண்டிருப்பதையும், ஸர்வாவஸ்தையிலும் அவர் நம்மை அத்யந்த ஜாக்ருகனாய் ரக்ஷித்து வருவதையும், தெரிந்துகொண்டு, அவரிடம் க்ருத ஜ்ஞாதையையும் ப்ரீதியையும் வளரச்செய்து, அவர் திருவடிகளை ஸதா த்யாநிக்க வேண்டும். ஆசார்யர்களையும் பகவானைப்போல் வணங்கி வழிபட வேண்டும்.]

விண்ணோர் பதமும் வேண்டிற்றிலையான்
மண்ணோர் புகழும் நாடுவதிலையே
எந்நேரமு நின்னிருதாள் மலரை
பொன்னேயென யான்புனையப் பெறுமோ. (18)

[விண்ணோர் :—நித்யஸூரிகள், புராணர்ஷிகள்—
இவர்கள் ஒருபொழுதும் தமது ஞானத்தை இழக்காதவர்களாய் சீரிய:பதியின் பரமபதமாகிற ஸ்தானத்தை எப்பொழுதும் ஸ்துதி செய்துகொண்டு பிரகாசித்து நிற்பவர்—
இமைகொட்டாமல் பகவதநுபவம் செய்பவர். “தத் விஷ்ணோ: பரமம்பதம், ஸதாபச்யந்திஸூரய:” என்ற வாறு.

பதமும்:—பரமபதம்—ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் பரப்ரஹ்ம மாநுபவம்.

பகவானுக்கு லீலா விபூதியென்ற இவ்வுலகத்தைத் தவிர, நித்ய விபூதி என்று ஒரு பரமமான ஸ்தானம் உண்டு. அதில் இருப்பவை யெல்லாம் சுத்த ஸத்வமயம். ப்ரகிருதியின் முக்குணங்களும் அங்கு இல்லை. நித்யர்களும் முக்தர்களும் பகவானையே ஸதா த்யாநம் செய்துகொண்டு எல்லையில்லாத ஆநந்தத்துடனிருக்கிறார்கள். அவ்விடத்தில் பரமாத்மா திவ்யமஹிஷிகளுடனும், அநந்த க்ருட விஷ்வக் ஸேநாதிகளுடனும், திவ்யமங்கள விக்ரஹத்துடனும், ஸகல

ஐச்வர்யங்களுடனும் வீற்றிருந்து ஆச்ரிதர்களையெல்லாம் கருணையாலும் ப்ரீதியாலும் மதுரமாயுள்ள தனது கடாசுங்களால் அநுக்ரஹித்துக்கொண்டு ப்ரகாசிக்கிறார். இதைத்தான் நித்யவிபூதி என்றும், ஜீவர்கள் அடைய வேண்டிய பரமபதம் என்றும் சொல்லுகிறோம். இந்த நித்யவிபூதியைப்பற்றி நாம் ஆசார்யர்களிடம் விவரமாகத் தெரிந்துகொள்ளுதல் அவசியம்.

வேண்டிற்றிலையான் :—ஒரு சேதநன் அடையக் கூடிய உயர்ந்த பதம்—கிங்கரத்வாதி ராஜ்யமென்ற பரம பதம். ஆயினும் அடியேன் இருகையும் கூப்பி உரைக்கும் விண்ணப்பம் யாதெனில் ‘மதீயசிரஸித்வத் பாதபத்ம நிவேசமே’ என்று, தேவரீருடைய பத்மஸத்ருசமான திருவடிகளை அடியேன் சிரஸ்ஸில் பெறுவதே. இந்தத் திருவடிகளே அடியேனுக்குச் சதுர்வித புருஷார்த்தங்களைக் கொடுக்குமென்று நான் நிச்சயமாய்த் தெளிந்தேன்.

மண்ணோர்புகழ் :—“ விஷயலோபவிஷம் ” என்ற சப்தாதி விஷயங்களில் ஆசை. தேஹாத்மாபிமாநத்தால் ஸம்பாதித்துக்கொள்ளும் பெருமை, புகழ், கீர்த்தி முதலிய அல்பஸுகங்கள்.

எந்நேரமுநின்னிருதாள் மலரை :— உபயபாதார விந்தம்—சேர்த்தியில்வந்த அழகைக்கொண்டது. பகவத் சேஷத்வமும் பாகவத சேஷத்வமும் சேர்ந்தது—இரண்டும் கிடைக்கும். “ அத்ரபரத்ரசாபி நித்யம் யதீயசரணௌ சரணம்மதீயம் ” என்றபடி உன் திருவடிகளை என் சென்னி மேல் கொள்ளுவதுதான் எனக்குப் புருஷார்த்தம். “ யதி சக்ரவர்த்தி பதபத்மபத்தநம். ”—(யதிராஜஸப்தநி) பத்மஸத்ருசமான உன் திருவடிகளில் சிரகாலஸேவை செய்தாலும் பாபங்களெல்லாம் (தீயினில் விழுந்த தூசு போல்) பறந்துபோய் ஸம்புத்திகளுண்டாகும்.

பொன்னேயென :—பொன்னைப் புழுவாய்க் கருதிய புருஷஸிம்ஹமான இவர் திருவடிகளே, அடியார்களுக்குப் பொன்னைப்போல் ஸர்வாபீஷ்டஸித்தியை அளித்து, அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி செய்யும். இவர் தாள்மலர் தூமலர்த் தாள்—அதைப் புனைதல், சிரஸ்ஸில் அணிந்து பொலிவடை தல். “ இச்சுவையும், இந்திரலோகமாளும் அச்சுவையும் ”

உன் திருவடி ஸேவைதான்' என்று நெஞ்சாற் பருகி வர்த்தித்தல். 'வைத்தமாநிதி' என்கிறபடி ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாக இருக்கும் உனது திருவடிகள், ஆச்ரித வத்ஸலமுமாய், ஸுலபமாய் நிரதிசயபோக்கியமுமாயிருக்கும். இகத்தில் பெருவாழ்ச்சி கொடுப்பதால் பொன்னைப்போல் இழக்கவொண்ணாத ஸொத்து.— பொன்னைக்காய்ச்சினாலும் வெட்டினாலும் அதிக ஒளி வீசுவதுபோல், ஆசார்யர்கள், பகவானைப்போல், அடியார்கள் பிழைகளைப் பொறுப்பதில் மகிழ்ச்சியடைவார்கள்.

“மிருகங்கள் பொன்னை யிகழ்ந்து புல்லிய புல்லை எடுக்கட்டும். ஆயினும் மன்னர் விரும்பி எடுத்துக் கொள்வது பொன்னல்லவா. அப்படியே, பிறர் எப்படிச் செய்தாலும், உன்னடியார்கள் விரும்புவது நின் பொன்னடியே” —மேலும் நீர் எதற்காக பகவானின் 'பொன்கழலடியாயிரம்' (14-ஆம் பாட்டு) பாடி, அக்கழல் களே ஆராத்ய தேவதை என்று பரிக்ரஹம் செய்தீரோ, அவ் விதமே தேவரீர் பொன்கழலை அடியேன் வேண்டுகிறேன்.

புனையப்பெறுமோ :—

“துன்னுபுகழுடைத் தூப்புல் துரந்தரன் தூமலர்த்தான் மன்னிய நாட்களு மாகுங்கொல்மா நிலத்தீர் நமக்கே.”

—(பிள்ளையந்தாதி)

அன்பர்களே! ஸ்ரீ தேசிகன் திருவடிகளை வணங்கிக் கொண்டு, அவ்வாநந்தத்தால் கண்ணீர் சொரிந்து கொடிய பாபங்களை விட்டு மோக்ஷாநந்தத்தைப் பெறும்படி பாக்கியமும் நமக்கு வாய்க்குமோ?—என்றவாறு. இப்பாக்கியத்தைக் கொடுத்து ஸ்ரீ தேசிகனே அருள்புரிதல்வேண்டும். “சிற்றஞ்சிறுகாலே வந்துன்னைச் சேவித்துன் பொற்றாமரையடியே போற்றும் பொருள் களாய்” —(திருப்பாவை) என்பதுபோல், இக்கழற்கோவையால் உன்னைப் போற்றும் பொருள், உன் திருவடி நிழலைத் தஞ்சமாகப் பெற வேண்டுவதே.

இவ்வாசார்ய பக்தியின் நிலை, விஷ்ணு பக்தியின் நிலையைப்போன்றது.

நியதபுள கிதாங்கீ நிர்ப்பராநந்த பாஷ்பா
கலித நிகிலஸங்கா கத்கத ஸ்தோத்ரகீதி:
அம்ருதலஹரிவர்ண ஹர்ஷந்தோப பந்நா
விகதநரக பீதி: விஷ்ணுபக்திர் விபாதி.

—(ஸ்ரீ ஸங்கல்ப சூர்யோதயம்)

என்றபடி.

[இந்த விஷ்ணு பக்தி எப்பொழுதும் மயிர்க் கூச்சோடு
கூடிய சரீரத்தையுடையவளாயும், பரிபூரணமான ஆநந்தக்
கண்ணீரைப் பெருக்கிக் கொண்டவளாயும், மற்ற விஷயங்
களில் பற்றுதல் எல்லாவற்றையும் விட்டவளாயும், தழுதழுத்த
சூரலோடு கூடிய ஸ்தோத்ர ரூபமான காந்தத்தையுடைய
வளாயும், அம்ருதப் பெருக்கைப் போன்ற வர்ணத்தை
(வாக்கு) உடையவளாயும், ஸந்தோஷத்தினால் உண்டான
நர்த்தநத்தை உடையவளாயும், நரக பயமே இல்லாதவளா
யும் ப்ரகாசிக்கிறாள்]

ஆசார்யன் திருவடிகளை ஆச்ரயித்திருக்கிற இவ்வா
சார்யபக்தி, பரம புருஷார்த்தத்தை யடையும்படி செய்
கிறது. இதின் ப்ரபாவத்தை அளவிட முடியாது. இந்த
பக்தியே ஆசார்ய விக்ரஹம் போல், பகவானை நமக்கு
அடைவித்து, அழிவில்லாத பரமபதத்திற்குப் பகவானே
நம்மைக்கொண்டு போகும்படி செய்கிறது.

பகவானுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை த்யானம்
செய்யும்போது, பக்தியானது பரம பக்தியாக மாறி, ஆநந்
தம் பெருகி, மனமுருகி, மயிர்க்கூச்சுண்டாகிக் கண் விழி
உள்ளே செருகி நிற்கப் பெறும் ஆநந்த நிலையையே
'யோகம்' என்று பெரியோர் அருளிச் செய்திருக்கிறார்கள்
—இந்நிலையைப் பற்றி ஸ்ரீ தேசிகன் தானநுபவித்துக்
காட்டியிருக்கும் வண்ணம்,

பெருகிய நலநிலை பெருமையின் மிகுமய
லுருகிய நிலைமன முயர்மு கிழெழுமுடல்
சொருகிய விழிதிகழ் சுடர்மதி புகுமிறை
கருகிய வருதிகழ் கரிகிரியரியே.

—(வைஷ்ணவதினஸரி)

என்றவாறு.]

வருமோ ருறவே வளரிளவரசே
 அருவிலைமணியே வனமதகரியே
 அருகணை யிறையே யறவுருநிலையே
 அருமறை குருவே யடியாருயிரே.

(19)

[உறவு—பந்து. வளர் இளவரசு—விருத்தியடை
 கின்ற இளவரசன். அருவிலை மணி—அருமையான விலை
 மதிப்புடைய ரத்தம். தோதைமணி வயிற்றில் செழுமணி
 யாகத் தோன்றி குருமாமணியாய் விளங்கிய அருவிலை
 மணி—கண்ணின் மணியான தோளாதாமணி.]

வனமதகரி:—வனத்தில் எதேச்சையாய் வசிக்கும்
 மதங்கொண்ட யானை. அருகணை இறை—பாகவதர்கள்
 ஸம்பத்தில் (ஸுலபனாய்) எழுந்தருளியுள்ள எம்பெரு
 மானைப்போல—ஸர்வகர்மஸமாராத்யநாயும் பலப்ரதநாயு
 மிருக்கிற பகவானைப் போல.

வருவதொ ருறவென வளரிள வரசென
 மருவுநன் மகனென வனமத கரியென
 வருவிலை மணியென வடிய வரடைபவ
 ரருகணை யிறைவனை யருகணையுடனே.

—(தேசிகமாலே. ஸ்ரீவைஷ்ணவதினசரி)

[அடியவர்கள் அத்திகிரியருளான அம்மானைத் தம்
 அகத்திற் கருமையாய் வந்த ஒரு பந்துவாக நினைத்து
 அகமகிழ்வர். நாடு முழுவதையும் ஆளவல்ல யுவராஜா
 வந்திருப்பதாய்க் கொண்டு அதற்குத் தக உபசரிப்பர்.
 நெடுங்காலம் அருந்தவம் கிடந்து அருமையாய்ப் பெற்ற
 புத்திரனைப் போல் எண்ணி அன்பு கொள்வர். மதங்
 கொண்டு அழகியதாய் விளங்கும் ஒரு யானையைக் கண்
 டரற் போல, பயத்துடனும் வணக்கத்துடனும் களிப்புடனும்
 இருப்பர். பெறுவதற்கரிய உயர்ந்த ஒரு ரத்தத்தைப்
 பெற்றூற் போலப் பெருமிதங் கொள்வர். இத்தகைய
 உணர்ச்சிகளுடன், சாஸ்த்ரீயமான வஸ்துக்களைக்
 கொண்டு பாகவதர்கள் பகவானுக்கு ஸகல உபசாரங்களு
 டன் ப்ரஸாதம் முதலியவற்றை நிவேதனம் செய்வர்.]

இது ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரம் அளித்த ஞானம். பகவானைப் போலவே ஆசார்யனை வழிபடவேண்டும்.

வனமதகரியே—ஆரணமாகிற காட்டில் விஹாரம் செய்து, இராமாநுஜனைப் போல் மாயக் கதலிகளை மாய்த்த வேழம்—இவருக்குப் பிடித்த மதம்—ஞானம் வைராக்யமிரண்டும். ஆரணங்களில் சஞ்சாரம் செய்து விசிஷ்டாத் வைத ப்ரவர்த்தகரானவர். ச்ருதிகள் இவரிடம் களைப்பாறுகின்றன.

அறவுருநிலையே :—தர்ம வடிவு—மறநிலைமாய்த்த அறநிலை.—தர்மஸ்தாபநம்—ஸாதூபரித்ராணம். “அறமுநீயே மறநிலை மாய்த்தலின்”—(தேசிகமலை. மும்மணிக் கோவை) (பாபங்களின் நிலையையொழித்தலின் தர்மஸ்வரூபியும் நீயே) ஸர்வதோ முகமாக அனேக க்ரந்த நிர்மாணம் பண்ணி ஸர்வாதிகாரிகளுக்கும் பரமோபகாரமாக தர்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றி ஏற்படும் ஸமஸ்த சம்சயங்களையும் சமிப்பித்திருப்பதால்—அறம்—தர்மம். அதாவது அவரவர்களுடைய ஜந்ம ஸித்தமான அதிகாரத்திற்குத் தக்கபடி பகவான் நியமித்திருக்கும் கர்ம விசேஷம். இந்த தர்மத்தின் ஸ்வரூப ப்ரகாராதிகள் ஏற்கனவே ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் கூறப் பெற்றிருந்த போதிலும் காலவைபரீத்யத்தால் ஸத்ஸம்ப்ரதாய விசேசேதம் நேரிடும் அவஸரங்களில் பகவான் ஸதாசார்ய ரூபியாக அவதரித்து நஷ்டமான தர்ம மார்க்கத்தை யதாபூர்வம்ப்ரதிஷ்டாபநம் பண்ணி வருவதால்—அறவுருநிலை யென்றபடி—முக்கியமாக இவர் வர்ணசீரம் தர்மத்தின் பெருமையை ஸ்தாபித்தவர்—ப்ரதிதிநம் அநுஷ்டிக்கப்படும் தர்மாநுஷ்டாநத்தின் உதவி பெற்ற உபாஸநத்தினால் தான் பகவான் ப்ரீதனாகிறான் என்று வற்புறுத்தியவர்—உருநிலை—இவரே இன்னும் அர்ச்சாவதாரம் கொண்டு தர்ம ஸ்தாபநம் செய்து வருகிறார்.

அருமறைக் குருவே :—குரு—அஞ்ஞானத்தைப் போக்கி வேதார்த்தங்களை உபதேசித்தவர்—ச்ருதி சேகரார்யன்—தேசிகேந்த்ரன். “மாசின் மனந்தெளி முனிவர் வகுத்தவெல்லாம் மாலுகந்த வாசிரியர் வார்த்தைக் கொவ்வா”—(தேசிகமலை. அம்ருதாஸ்வாதினி) என்றிவர் தாமேயருளியபடி ஆசார்யர்கள் சொன்னவையனைத்

தும் மிகவும் உயர்ந்தவையென்று நிரூபித்தவர். த்ராவிட நிகமாந்த தத்வதர்சீ—தமிழ்மறை ஈன்றதாய் நம்மாழ்வார்—இதத்தாய் (வளர்த்த) இராமாநுஜன்—இவர் அம்மறையைக் காதலோடு போற்றிப் பெருமை பெற்றவர்—சந்தமிழு தமிழ்மறையோன் தூப்புல் தோன்றும் வேதாந்த குரு எனத்தம்மைக் கூறிக்கொண்டு மட்டில்லா மகிழ்ச்சியடைந்தவர்.

அடியாருயிரே :—என்னுயிர் தந்தளித்தவரைச் சரணம்புக்கு என்பதால் ஆசார்யர் உயிரளித்தவராவர். மறை முடிக் குருவான இவர் அடியார்களின் உயிராய் நிற்கிறார். “எனதாவியாவியும் நீ”—(திருவாய்மொழி 2-3-4) (என் ஆத்மாவுக்கு அந்தராத்மாவாய்ப் புகுந்து நிற்பவன் நீயாயிருந்தாய். பகவத தீயமான வஸ்துவை நெடுநாள் ‘நம்மது’ என்றிருந்து இத்தை இன்று அவன் பக்கலிலே ஸமர்ப்பித்தோம்—ஈடு) என்றவாறு, ஜீவாத்மாவுக்கும் பரம புருஷனுக்கும் உள்ள சேஷசேஷி பாவத்தைச் சொல்லிக்கொடுத்த ஆசாரியன்—உயிர்போல் போற்றத் தகுந்தவர்.—அதாவது பகவானைப்போல் அநுஸந்தாநம் செய்யத் தகுந்தவர். “தேவு மற்றறியேன்”—(கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு) என்று மதுரகவி ஆழ்வார் காட்டிக் கொடுத்தபடி, எம்பெருமானுக்கும் ஜீவனுக்கும் உள்ள எல்லாவித ஸம்பந்தங்களையும் ஆசார்யன் விஷயத்திலே கொள்வதே சிறந்த வழியென்று இப்பாசுரம் தெரிவிக்கிறது. முக்கியமாக ஆசார்யனிடத்தில் செய்யவேண்டிய பர பக்திரூபமான ப்ரீதி விசேஷத்தைக் காட்டுகிறது. ஆசார்யனையோ, பகவானையோ உபாஸிப்பதும், அநுஸந்தாநம் செய்வதும் அத்யந்த ப்ரீதி பூர்வகமாகவே இருக்கவேண்டும். இதை,

“கிம்விஞ்ஞானை: கிம்தபோதாநயக்ஞை;

கிம்வா அந்யை: த்வத் (பக்தி) பரித்யாக தீநை:”

—(ஸ்ரீ ஸங்கல்பஸூர்யோதயம்)

[ஞானம், தபஸ், ஸித்தி முதலானவை எவ்வளவிருந்தாலும் பக்தி (ப்ரீதி) இல்லாவிடில் பயனில்லை] என்று ஸ்ரீ தேசிகனே பரம கிருபையுடன் போதித்திருக்கிறார்.

இவ்விடத்தில், நாம், ஆசார்யர்களைப்பற்றிக் கொஞ்சம் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

ஸர்வலோக சரண்யனின் லீலா விபூதியில் வர்த்தித்து வரும் ஒவ்வொரு சேதநனும், ஸதாசார்யப்ரஸாதத்தாலே பராவரதத்வஞாநம் பெற்று ச்ரிய: பதியின் திருவடிகளை உபயோபேயங்களாகப் பற்றி உஜ்ஜீவிக்க வேண்டும். அதற்காக ஸாத்விகர்களான பாகவதர்களை நாடி அவர்களுடன் பரஸ்பர ஹிதைஷியாய் நெருங்கிப் பழகி அவர்களின் உதவியால் ஒரு ஆசார்யனையடைந்தேயாக வேண்டும். இப்பேற்றைப் பகவான் தன் நிர்ஹேதுகக்ருபையால் தான் அளித்து ஏதோ ஒரு ஜந்மாந்தர ஸுகிர்தத்தை முன்னிட்டு ஸதாசார்ய ஸம்பந்தத்தை ஏற்படுத்தி ஸம்ஸாரத்திலிருந்து நம்மை ஆச்சர்யமாகக் காப்பாற்றுகிறான். "சிறுபயனில் படியாத" மஹான்களான ஆசார்யர்கள்தான், 'கடலைக் கடைந்து அமிர்தத்தை யளித்த' பகவானின் திருவடிகளைக் காட்டிக் கொடுக்கும் வேதங்களின் ஸாரதமமான பொருளைத் திரட்டி, அடியார்களுக்கு உபதேச ரூபமாயும் ஸ்ரீஸூக்திகள் ரூபமாயும் கொடுக்கிறார்கள். மேலும் இம்மஹா புருஷர்கள் ஆத்மஹிதகரமான ஆராத்ய ஸ்வரூபம் இன்னதென்றும், ததாராதநம் இன்னதென்றும், அதன் பரம பலம் இன்னதென்றும், சொல்லிக் கொடுத்துப் பகவானை ஆச்ரயித்துக் காட்டியும், அவன் திருவடிகளை சரணமென்று ஸர்வதா அவலம்பித்துக் காட்டியும், அவன் குணநுபவமும், இம்மையிலும் மறுமையிலும் அவனுக்குகந்த கைங்கர்யம் செய்வதுமே பரம புருஷார்த்தமென்றும் போதித்து, ச்ரிய: பதியினிடத்தில் மீளாத பேரடிமைக்கு அன்புறச் செய்து "ஐயந்திபுவிஸந்த:" என்று ஐயசீலர்களாக விளங்குகிறார்கள்.

இந்த ஆசார்ய தத்வம், ப்ரதமகுருவும் பீதகவாடைப் பிரானுமான பகவானிடத்திலிருந்தே நமக்குக் கிடைத்த மஹாக்ருபை. ஸ்ரீ கீதாசார்யனான பரமாத்மா ஆசார்யர்களுடைய ஹ்ருதயங்களில் ப்ரகாசமாய் எழுந்தருளியிருக்கிறார். ஆசார்யர்களின் வாக்காகிற ஸிம்மாஸநத்திலும் ப்ரியமுடன் வீற்றிருந்து வாஸ்த்தவார்த்தங்களைக் கொடுக்கிறார். ஒருவன் ப்ரஹ்மஞானத்தையடைய ஆசார்யனிடமே போகவேண்டுமென்று ச்ருதியின் விதி. ஸதாசார்யர்களே சாஸ்த்ரங்களை நன்றாய் ஆராய்ந்து, ரஹஸ்யார்த்தங்களை யுபதேசித்துப்பகவான் திருவடியில் மாறாத பக்தியை

உண்டாக்கவல்லவர்கள். ஆசார்யர்களின் ஸ்ரீ ஸூக்திகளே எம்பெருமானுக்கு ப்ரியதமமானவை. ஆச்ரிதரக்ஷணத்தில் தண்டதரண பகவானைவிட ஏற்றம்பெற்ற ஆசார்யர்களுக்காக பகவானின் கிருபை நமக்கு நித்யஸூரிகளின் பதத்தையளிக்கும். பிராட்டியானவள் ஜீவராசிகள் விஷயத்தில் தாய்போல் மிகுந்த கருணையும் வாத்தஸல்யமும் உடையவளாக இருப்பதோடு, ஆசார்யஸஹாயத்தை முன்னிட்டுத்தான் பகவானிடத்தில் புருஷகாரம் செய்கிறாள். ஸ்ரீ ஆழ்வார் முதலான நித்யஸூரிகள் பரமபதத்தில் அவர்களுடைய தயைக்குப் பாத்திரங்களில்லாது லோகோஜ்ஜீவநத்திற்குக் காரணமாய்ப் பூமியில் ஆசார்யர்களாய் அவதரிக்கிறார்கள். அவர்கள் பகவானுடைய விபவ அர்ச்சாவதாரங்களுடன் ஸர்வதாவந்து அவதரித்து, ஸர்வ பூதஸூஹ்ருத்துக்களாய், தக்காலம் எழுந்தருளியிருக்கும் நம் ஸாக்ஷாத் ஆசார்யர்களைப்போல விபவ ரூபிகளாகவும், எம்பெருமானார், ஸ்ரீ தேசிகன் இவர்களைப்போல் கோயில் கொண்டு அர்ச்சா ரூபிகளாகவும், இந்தக் கர்மபூமியில் அடியார்களை வாழ்விப்பதற்காகக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் காட்டும் ஸௌலப்பயத்திற்கும், க்ருபைக்கும், செய்யும் லோகோபகாரத்திற்கும், கைம்மாறே நம்மால் செய்யமுடியாது.

“ பகவத் வந்தநம் ஸ்வாத்யம் குருவந்தந பூர்வக ”
மென்றபடி ஆசார்யனுடைய ஸேவையை முன்னிட்டுக் கொண்டு பகவானை ஸேவிப்பதுதான் போக்யதமமானது. எல்லாக் கர்மங்களிலும் ஆசார்யன் நினைவில்லாவிடில் பகவான் எந்த வந்தநத்தையும் அங்கீகரிக்கமாட்டார். ஆசார்ய ஸம்பந்தமுள்ளவர்கள்தான் ஸத் கர்மங்களை அப்யஸித்துக்கொண்டு பகவானிடத்தில் விசேஷ ப்ரீதியடைந்து அந்தப் பரம பக்தி பரீவாஹமாக ஸர்வ வித கைங்கர்யங்களையும் செய்து பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநுபவத்தையடைகிறார்கள். ஆசார்யர்களுடைய ஸ்தோத்திரங்களும் சரித்திரங்களும் பகவத் ஸ்தோத்ர சரித்திரங்களைப்போல் ப்ரபாவமுள்ளவை. ஸதாசார்யர்கள் விஷயமாய் ப்ரேம பாரவச்யத்தால் ஏற்படுகிற ப்ரபந்தங்கள் ஒரு அநுக்ரஹ விசேஷத்தைப் பூர்வ பாவியாக உடைத்தாயிருப்பவை. அவைகள் எவ்விதத்திலும் குற்றமற்றவை. “ ஆசார்ய தேவோபவ ”, “ தேவமிவாசார்யமுபாஸீத ”, என்று பக

வானைப் போலவே ஆசார்யர்களை நாம் உபாஸிக்க வேண்டும். அவர்களுடைய அருமை பெருமைகளைப் பரிசீலித்துச் சொல்லமுடியாது. ஸதாசார்யர்களுடைய பரிபூர்ண கடைக்கதைப் பெற்று, அவர்களுக்குப் பரிபூர்ண சேஷ வ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொண்டிருப்பவர்களுக்கு மறுபிறவியில்லை. தத்வதர்சிகளான அவர்களை உள்ளபடியறிந்து அவர்களுடைய பரம ப்ராப்யமாகவும், ப்ராபகமாகவும் பற்றுமவர்கள் மஹா பாச்ய சாலிகள். “தேஷுமற்றறியேன்” என்று ஸ்ரீ மதுரகவி யாழ்வார் காட்டிக்கொடுத்தபடி ஸதாசார்யர்கள் விஷயத்தில் அநந்ய பாவத்தையடைந்து அவர்களின் குணநுபவத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் மஹான்கள் தேடக் கூடிய புருஷார்த்தம் வேறொன்றுமில்லை.

ஸர்வ சாஸ்திரங்களின் ஸாரமான மேற்கூறிய அர்த்தங்களையும், ஆசார்யர்களைப்பற்றி இன்னும் அனேக விசேஷார்த்தங்களையும் தெளிவாக நமக்குப் போதித்த பரம தயாநிதி ஸ்ரீ தேசிகனே. நம் ஆசார்யர்கள் சொல்லிக் கொடுத்தபடி, ஸ்ரீ தேசிகாவதாரத்திலிருந்து இன்று வரையில் ஒவ்வொருவரும், “அஸ்மத்குருப்யோ நம:” என்று சொல்லிவிட்டு, ஸ்வாமியின் தனியனையும் ஒவ்வொரு கர்மவுக்கு முன்பு அநுஸந்தித்து வருகிறார்களல்லவா? இதின் காரணம் என்னவென்று யோஜித்துப் பாருங்கள். நம் ஸ்வாமியின் நாமோச்சாரணமே ஸர்வ மங்களத்தையும் அளித்து வருகிறதென்று நம் மனத்தில் தோன்றும். அதுவே ப்ரமாணமென்றும் பகவதநுக்ரஹம் பெற ஸாதநமென்றும் தெரிந்துகொள்ளலாம்.]

உடையவனே நீ கவராவுடைமை

அடைவ திலாமை யாற்குறையிலையே

புத்தியிலுறைபவ நீ கவராத

புத்தியிலாமையாற் குறைவிலமே.

(20)

[உடையவனே—உபயவிபூதி நாயகன் - இகபரபல ஸாதந தாரகன். உடையவருகந்த உடையவராதலின், “நம்மையுடைய நாராயணன் நம்பி” என்ற திருவரங்க நாதனை இராமாநுஜனுக்குக் கொடுத்த இருவிபூதிகளையும் இவர்தான் அநுபவித்தார்—பகவானின் பரத்வஸௌலப் யாதிகளைப் பரக்க அநுபவித்தவர்.]

நீகவராவுடைமை—குணவானான உன்னிடம் சேஷத்
வாநுஸந்தாநம் செய்வதற்குப் புறம்பானவை ஒன்றும்
வேண்டாதபடி—சேஷத்வத்திற்குப் புறம்பானவைகளில்
அருசியை உண்டாக்கி அவைகளைப் போக்கிவிடும்—
“நதேஹம் நப்ராணாநநசஸுகம்” (ஆளவந்தார் ஸ்தோ
த்ரரத்நம்) என்றபடி.—நாயக நாயிகா பாவம் இதில்
அமைந்துள்ளது. இது இருபதாவது பாட்டாகவமைந்த
அழகு காண்க—பிள்ளையந்தாதியிருபது, கோபாலவிம்சதி,
ந்யாஸவிம்சதி போல்.

நான்காம் பத்து எட்டாந் திருவாய்மொழி, ‘ஏறாநாம்’
என்ற தன் நுண்பொருளை இப்பாட்டு அடக்கிக்கொண்
டுள்ளது. அத்திருவாய்மொழிப்ரவேசம் (ஈடு) பின்
வருமாறு:

“கீழில் திருவாய்மொழியிலே—கேட்டாரடைய நீராம்
படி கூப்பிட்டார் (ஆழ்வார்).” “இப்படிச் கூப்பிடச்
செய்தேயும் ஸர்வேச்வரன் நமக்கு முகம் தராதிருந்தது
நம்பக்கல் உபேகையாலேயாக அடுக்கும்” என்று
பார்த்து, ப்ராப்தநுமாய் ஸுசீலனுமாய் விரோதி நிரஸன
சீலனுமாயிருக்கிறவன், “இதுவேண்டா என்றிருக்குமாகில்
எனக்கேதான் இது வேண்டுவது” என்று விடப்பார்த்து
‘அவனுக்கு வேண்டாத நானும் என் உடைமையும்
வேண்டா எனக்கு என்று ஆத்மாத்மீயங்களில் நசையற்ற
படியை அந்யாபதேசத்தாலே அருளிச் செய்கிறார்’—அவன்
விரும்பின வழியாலே காணும் ஆத்ம வஸ்துவை விரும்ப
ப்ராப்தியுள்ளது—இங்ஙன் விரும்பாதவன்று பழைய
தேஹாத்மாபிமாநத் தோபாதியாமிறே—‘நதேஹம்’—இத்
தனைச் சாந்துநாற்றத்துக்காக நிலைநின்ற அத்ருஷ்டத்தை
யுங்கூட அழிய மாறும்படியிறே தேகத்தில் பண்ணியிருக்
கும் அபிமாநம். அப்படிப்பட்ட தேஹம் வேண்டா.
“நப்ராணாந்” :—தேஹந்தன்னை ஆதரிக்கிறது ப்ராண
னுக்காக; அப்பிராணன்களும் வேண்டா, ‘நசஸுகம்’—
ப்ராணன்களை விரும்புகிறது ஸுகத்துக்காக; அந்த
ஸுகமும் வேண்டா. இதுக்கு உறுப்பாகவருமல்லாத
வையும் எனக்கு வேண்டா. இவையெல்லாம் புருஷார்த்த
மாவது ஆத்மாவுக்கிறே; அவ்வாத்மாதானும் வேண்டா.
இங்ஙன் பிரித்துச் சொல்லுகிறதென்? உன் திருவடிகளில்
சேஷத்வ ஸாம்ராஜ்யத்துக்குப் புறம்பானவை யாவை

சில—அவையொன்றும் எனக்கு வேண்டா. நாத—உடைய வனுக்குப் புறம்பாயிருக்குமவற்றை விரும்பப் ப்ராப்தி உண்டோ. அங்ஙனையாமாகில் க்ரமத்தாலே கழித்துத் தருகிறோம் என்ன, ஒரு கூடினமும் பொறுக்க மாட்டேன். இவை தன்னைத் தவிர்த்துக் கடக்கவைக்க வொண்ணாது நசித்துப்போம்படி பண்ணவேணும்.....)” என்றவாறு. “உடையவனே யருளாயுணர்ந்தார் தங்கள் கற்பகமே”

—(பிள்ளையந்தாதி)

மாறான கவராத மணிமாமை குறைவிலமே
மணிமாயன் கவராத மடநெஞ்சால் குறைவிலமே
நெடுமாயன் கவராத நிறையினால் குறைவிலமே
சறையினார் கவராத தளிர்நிறத்தால் குறைவிலமே
அளிமிக்கான் கவராத அறிவினால் குறைவிலமே
கிறியம்மான் கவராத கிளரொளியால் குறைவிலமே
வளரொளியான் கவராத வரிவளையால் குறைவிலமே
விரிபுகழான் கவராத மேகலையால் குறைவிலமே
யோகணவான் கவராத உடம்பினால் குறைவிலமே
உடம்புடையான் கவராத உயிரினால் குறைவிலமே.

என்பன, அத்திருவாய் மொழிப்பாசுரங்களின் ஈற்றடிகளின் அடைவு. ஈண்டும், “அடைவதிலாமையாற் குறையிலையே,” “புத்தியிலாமையாற் குறைவிலமே” என வந்துள்ளன.

புத்தியிலுறைபவநீ—ஞானதானம் செய்த ஸர்வஞ்ஞர் ‘மஹாபுத்தி:’—இவர் காட்டிக்கொடுத்த ஸம்ப்ரதாயத்தாலே புத்திக்கு அபிவ்ருத்தி யுண்டாயிற்று. என் மனத்தில் குடிகொண்ட புனிதனான நீ,—என்னை உனக்கு உரித்தாக் கினாய்—புத்தியிலாமையால்—ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற குணங்களை யுண்டு பண்ணாம தானபுத்தி—நீப்ரீதிபண்ணாத அறிவினால் என்னப்ரயோஜநம்.]

எட்டுமிரண்டு மறியா என் தன்
முட்ட இருவினை யறவேயிதமொடு
மன்னிய நற்றிரு மந்திரப்பொருளை
பொன்னருளாலருளாய் கற்பகமே.

(21)

[எட்டுமிரண்டும்—எட்டும் : திருமந்திரமும். இரண்டும்—த்வயமும், சரமச்லோகமும்—திருவெட்டெழுத்தாகிய திருமந்திரமும் இரண்டாகிய த்வயமும் என்றும் கொள்ளலாம்.

இமையா விமையவ ரேத்திய வெட்டிரண் டெண்ணியநஞ் சமயா சிரியர் சதிர்க்குந் தனிநிலை தந்தனரே.

—(அதிகாரஸங்க்ரஹம்)

(ஞானம் சுருங்காத நித்ய ஸூரிகளாலும் கொண்டாடப் பெறுகின்ற எட்டெழுத்துக்களையுடைய திருமந்திரமும் த்வயமும், சரமச்லோகமும் ஆகிய ரஹஸ்யத்ரயத்தையும் அநுஸந்தித்த நம்முடைய ஸித்தாந்த ப்ரவர்த்தகரான ஆசார்யர்கள் ஸாரத்தையே கைக்கொள்ளும் சிறந்த ஒப்பற்ற நிலைமையை நமக்குக் கொடுத்தனர்.)

எட்டி லாறி ரண்டி லொன்றி லெங்கு மாறி யம்புவார்.

—(அம்ருதரஞ்சனி)

(எட்டு அக்ஷரம் அமைந்த திரு மந்திரத்திலும், பன்னிரண்டு பதங்கள் அமைந்த த்வயத்திலும், ஒரு சுலோகமாய் அமைந்த சரமச்லோகத்திலும், இவற்றில் எங்கும் உபாயமே சொல்லப் பெற்றிருப்பதாக உபதேசிப்பவர்களும்.)

மூன்று லொருமூன்று மூவிரண்டு முந்நான்குந் தோன்ற த்தொலையும் துயர்.

—(அம்ருதரஞ்சனி)

(மூன்று ரஹஸ்யங்களில், மூன்று பதங்களுள்ள திருமந்திரமும், ஆறு பதங்களுள்ள த்வயமும், பன்னிரண்டு பதங்களுள்ள சரமச்லோகமும் அவற்றின் அர்த்தத்துடன் மனத்தில் விளங்க ஸம்ஸார துக்கம் ஒழிந்துபோம்.)

“எட்டு மிரண்டு மறியாத வெம்மையிவை யறிவித்து”

—(அதிகாரஸங்க்ரஹம்)

இருவினையறவே—புண்ய பாபமிரண்டும் இரண்டு விலங்குகள். இவையிரண்டையும் முற்றிலும் உன் கிருபையால் ஒழித்து.

இதமொடு—அடியேனுக்கு அநந்யகதியான நீர் அடியேனுக்கு ஹிதமாவதொன்றை நிச்சயித்து.

மன்னிய நல்திரு மந்திரப்பொருளை பொன்னருளா லருளாய்—மந்திரங்களுக்கெல்லாம் அரசன்—திருமந்திரம். ஸ்திரமான உயர்ந்த திருவஷ்டாக்ஷரமாகிய மூலமந்திரத்தின் ஸாரார்த்தத்தைக் கிருபையால் அருள்புரிவீராக.

உன்னருளன்றி யெனக்கொருநற்றுணை யின்மையினு லென்னிருவல்வினை நீயே விலக்கியிதங்கருதி
மன்னிய நற்றிரு மந்திரமோதும் பொருணிளையே
பொன்னருளா லருளாய் புகழ் தூப்புந் குலவிளக்கே.

—(பிள்ளையந்தாதி)

(தூப்புந் குலத்திற்குத் தீபமாம் அகிலலோகப் புகழ்பெற்ற ஸ்ரீ தேசிகளே! தேவரீருடைய கிருபையைத்தவிர வேறு கதியெனக்கில்லை. என் நன்மையை அறியவும் யோக்யதையில்லாதவன். ஆயின் அடியேனுக்கு ஹிதமெதுவோ அதைத் தேவரீரே நிச்சயித்து, எனது புண்ய பாப மிரண்டையும் போக்கியருள வேண்டும். திரு மந்திரத்தால் காட்டப்பெறுகிற ஸ்வரூபநிஷ்டை, உபாய நிஷ்டை, புருஷார்த்த நிஷ்டை என்ற மூன்று நிஷ்டைகளையும் அடியேன் பெற்று உய்யுமாறு அருள் புரிதல் வேண்டும்.)

“ஸதாசாரிய கடாக்ஷம் உடையனான சரணுகதனுக்கு ரஹஸ்யத்ரயார்த்தம் நித்யபோக்யமாய் இருக்கும். இவற்றில் திருமந்திரம் ஸர்வ ஸங்க்ரஹம் - எட்டுத் திருவக்ஷரமாய் மூன்று பதமாய் ஒரு வாக்யமாயிருக்கும். இதில் மூலமாகிய ஒற்றை எழுத்தான ப்ரதமபதத்தை - ச்ருதிஸ்மிருதிகள் சொல்லுகிறபடியே பிரித்துப்பார்க்குமளவில் மூன்று அக்ஷரமாய், அவைதானும் மூன்று பதமாய் ஒரு வாக்யமாயிருக்கும். *** ‘ திருமந்திரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே வளர்ந்து ‘ த்வயைக நிஷ்டராவீர்’ என்கிற பூர்வர்கள் பாசுரத்தின்படியே ப்ரதமரஹஸ்யத்தில் ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூபாதிகளையறிந்தவனுக்கு பரதத்வமான சரண்யனையும் பரமஹிதமான சரணுகதியையும், பரம புருஷார்த்தமான கைங்கர்யத்தையும் விசதமாக்கிக்

கொண்டு ப்ரபத்தியநுஷ்டாந ப்ரகாரத்தை ப்ரதாநமாகப் பிரகாசிப்பிக்கிறது த்வயம். பூர்வோத்தரகண்டங்களாலே உபாயோபேயங்களைத் தெளிவிப்பிக்கையால் இதுத்வயம் என்று பேராயிற்று - ** திருமந்த்ரத்திலும் பிரகாசித்த உபாய விசேஷத்தை அதிகாரிகளுடனே விதிமுகத்தாலே வெளியிடுகிறது சரமச்சீலோகம். இத்தால்ஸபரிகரமாக ஸுதுஷ்கரமாய் சிரகாலஸாத்யமான உபாயாந்தரம், அல்பக்ருனாய், அல்பசக்தியாய், அல்பகாலவர்த்தியான தனக்குத்தலைக்கட்டவரிதென்று சோகித்தவனுக்கு, ஸாங்க மாகஸுகரமாய் ஸக்ருத்கர்த்தவ்யமான உபாய விசேஷத்தை உபதேசித்து நீ சோகிக்கவேண்டாமென்கிறார் ”

—(ரஹஸ்யத்ரய சுளகம்)

பொன்னருளால் அருளாய்—போற்றத்தக்க கிருபையால் அருள்செய்யவேணும். பகவான் பூமகளோடு பொன்னருள் செய்வதுபோல் - ஆசார்யர்கள் உதவுவது. ஒருவருக்கு பகவத்பக்தி பூரணமாக இருந்தாலும் மோகூ ஸாம்ராஜ்யம் பெறுவதற்கு ஆசார்யாச்ச்ரயணமன்றி விரகில்லை.

கற்பகமே—கற்பக விருகூடம்போல் வேண்டிய பலனை அளிக்கவல்ல தேசிகனே. நீ “நற்பதம் தருதலால்” கற்பகமாகிறாய். அடியேனுக்கு ஆத்மகுண பூர்த்தியளித்து மோகூ விரோதிகளை நீக்கிப் பகவானிடம் தயையை உண்டாக்கி உபாய உபேயமிரண்டையும் தந்து என்னை பகவான் தள்ளமுடியாமல் அவனிடம் சேர்த்துவிடுகிறீர். தம்மையெயொக்கவருள் செய்யும் கற்பகம்.]

நின்பேரறியார் மேயவ ராவரோ
உன்னையறிந்து மறந்திடுவாரோ
நின் தொண்டர்க்கேயன்பு செய்திட
என்னை யாக்கியே யருள்புரிவாயே.

(22)

[நின்பேரறியார்—பேர் - புகழ் : உன் ‘பேர்சொலார் நேர் செலாதவர்’.—வேதமுடி ஆரியரின் வீறுடைய நற்கலைகள் ஒதியுணராதவர்.]

மேயவராவரோ—மநுவிடமிருந்து பிறந்த மானிட சீரேஷ்டர். மனிதத்தன்மை பூரணமாகவுடையவர். தகுதியானவர், அறிஞர்—‘மநுஸுதா’ என்ற மநுகுலத்திலுதித்தவர். மானமிலா வடிமை பூண்ட மனத்தினர். பகவானிடம் பேரடிமைக்கன்பு பெற்று விதியினாலே மேதினியிலிருக்கும் பெரியோர்—நற்பிறப்பும் அறிவும் அடைந்தும் நின்றேறியார் பயனற்றவர்—மானிடராகார்.

நின்பேர்—நின் திருநாமம்—நின்புகழ்.

எண் பெருக்கந்நலத்து, ஒண்பொருளீறில,
வண்புகழ் நாரணன்’ திண்கழல்சேரே.

—(திருவாய்மொழி: 1-2-10)

“பஐனத்துக்கு ஆலம்பநமான மந்தீரம் எம்பெருமானான ஸீமந் நாராயணனே—அவன் கணக்கில்லாத ஜீவன்களையும் கல்யாண குணங்களையும் சேஷமாகவுடையவன். தன் திருவடிகளை யடைந்தவர்களை அவன் ஒருபொழுதும் விடான். அந்தத் திருவடிகளை யடையுங்கள்” என்றவாறு உன் திருநாமம் புகழ் இவைகளை யநுஸந்தாநம் செய்வதே பரம புருஷார்த்தமாகும்.

உன்னையறிந்து—உன்னையோ உன் அர்ச்சா விக்ரஹத்தையோ ஸேவித்தவர்—“கண்டோம் கண்டோ”மென்றும், ‘கலியும்கெடும் கண்டுகொண்மின்’ என்றும், ‘தொண்டர் எல்லீரும் வாரீர் என்றும்’, ‘தொழுது கந்து தோத்திரங்கள் பாடி உய்வோ’மென்றும், அழைக்கும்படி அறிந்து திருந்தாதவரைத் திருப்பணிகொள்ளும் உன் திவ்யத்தோற்றம். ‘புத்தகமொருகை.....(3)’ இக்கோவைப் பாடல் இங்கு அநுஸந்தேயம். உன்னை அறிவது—உன் சரணாகதியுபாயத்தை அறிவது—அதையறிந்தோர்க்கு மறுபிறவியில்லை. “த்வதேகநியதாசய:”—(அபீதிஸ்தவம்) என்று உம்மிடத்திலேயே நிலைநிறுத்திய பக்தியுடையவர்கள். உன் ஸுந்தர வடிவில் ‘ஜிதந்தே’ என்று பரவசப்பட்டவர்.

மறந்திடுவாரோ—உன்னை எப்படி மறப்பது—

‘வாய் முதலப்பனை என்று மறப்பனே’

—(திருவாய்மொழி 7-9-3)

என்றபடி, நீ செய்த மஹோபகாரங்களினால், உன்னை மறக்க முடியாது. உன்னையறிந்தவர் உன்னையே தஞ்சமாக அடைவது நிச்சயமாகலின், உன்னடியார் உன்னை மறவார்—“ஸுகஸ்ய ஸுகமாஸ்பத”மான உன் திருவடி நிழலில் வாழ்பவர் அதை விடுவரோ. உலகில் ஒரு சேதனனுக்கு நற்குணங்கள் சேருவதும் தோஷங்கள் நீங்குவதும் ஸ்ரீதேசிகள் திருவடி ஸம்பந்தத்தால்தான்.

“செம்பொன் மேனி மாறாத தூப்புல்மாலே மறவேனி நிற்பதமே.”
—(பிள்ளையந்தாதி)

நின்தொண்டர்க்கே யன்பு செய்திட... ‘உன் தொண்டர்க்கே அன்புற்றிருக்கும்படி என்னையாக்கியங் காட்படுத்தே’ என்று புருஷார்த்த காஷ்டையைப் பிரார்த்திக்கிற படி.
—(நூற்றந்தாதி)

“எனக்கருளாய்எண்ணுமுள்ளமுன் தொண்டரையே”
—(பிள்ளையந்தாதி)

தேவரீர் திருவடிகளையே தஞ்சமாகப் பற்றிய மஹாநுபாவர்களிடம் அடியேன் மனம் ஈடுபடும்படி செய்தருளவேண்டும்.

மண்ணும் மணமும் கொண்டு நாடு நகரமும் நன்கறிய நமோ நாராயணுவென்று பாடு மனம் உடைய பத்தர்—
நின்தொண்டர்.

நாத்தமும் பெழநாரணுவென்றழைத்து மெய்தமும்பத்தொழுது ஏத்தி இன்புறும் தொண்டர்.

—(பெருமாள் திருமொழி—2-4)

என்னையாக்கியே யருள்புரிவாயே—நின் அடியார் அபரிச்சேத்ய மாஹாத்மியரான சேஷத்வஞான ரஸிகர். பாகவதசேஷத்வம், உன்னை ஆச்ரயித்தவர்களுக்கு நித்யஸித்தம். நீர் செய்த மற்ற உபகாரங்களைக் காட்டிலும் “உற்றதும் உன் அடியார்க்கு அடிமை” எனப் பண்ணும்

இதற்குமேலான உபகாரம் கிடையாது. “ அடியார்க்கு
என்னை ஆட்படுத்த விமலன் ” —(அமலனாதிபிரான்)

“ நின் பதமொன்றியவன் பரிலுந்நேசமில்லை ”

—(பிள்ளையந்தாதி)

யாதலின், அவ்வன்பர்களிடம் அடியேன் பக்தி கொள்
ளும்படி அருள்புரியவேண்டும், பகவானையும் உன்னையும்
போற்றும் பாகவதர்களின் பெருமையைப்பற்றிச் சொல்ல
முடியாது. பாகவத கைங்கர்யமாகிற புருஷார்த்த
காஷ்டையைப் பற்றி ஆழ்வார் முதலாக எல்லா பூர்வாசார்
யர்களும் பெருமையாகச் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.
பகவானுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யத்தின் எல்லை நிலமே
பாகவத கைங்கர்யம். பகவானுக்கு மிகவும் ப்ரீதியா
யிருக்கும்.

வானுளார் அறியலாகா வானவா ! என்பராகில்
தேனுலாம் துளபமாலைச் சென்னியாய் ! என்பராகில்
ஊனமாயினகள் செய்யும் ஊனகாரர்களேனும்
போனகம் செய்த சேடம் தருவரேல் புனித மன்றோ.

—(திருமாலை 41)

என்றபடி தனிமுதலடியிணையடையும் தமராகிய பாகவதர்
களுக்கு சேஷவ்ருத்தி செய்வது புருஷார்த்தமாகும்.
பகவானுடைய பக்தர்கள் எப்போதும் பூஜிக்கத் தகுந்தவர்.
பாகவதாராதநத்தைவிட பாகவதாராதநமே மேலானது.]

குருபுங்கவனே கருணாநிதிநின்
அருளா லநுபூதி பிறந்ததுவே
திரிகின்ற மனந்திரியாதுணையே
அறிவாலடியார் தொழுதேசிகனே.

(23)

[குருபுங்கவனே—குருச் சிரேஷ்டர், புனிதன்,
ஆசார்ய பங்க்தியில் முடிசூடிய மன்னன். மந்திரரத்நம்—
மூலமந்திரம். புராணரத்நம்—ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம்—
ஸ்தோத்ர ரத்நம்—ஸ்ரீ ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்நம்.

ஆசார்ய ரத்நம்—ஸ்ரீ தேசிகன். ஸகல ஜனங்களுக்கும் உஜ்ஜீவனமான தத்வஹித புருஷார்த்தங்களின் விஷயமாக, மஹோபகாரம் செய்தவர்—‘விமலாசய வேங்கடேசன்’—(பரமார்த்தஸ்துதி) என்று தாமே அருளியபடி, “மாசற்ற மனமுடைய” குருமாமணி. “கோதற்ற நான் மறை மௌலியின் ஆசிரியன்”

—(கீதார்த்தஸங்க்ரஹம்)

கருணாநிதி—எல்லையில்லாத கருணையுடையவர்—“நிரவதி கருணாப்தௌ வேதசூடாகுரு.” தையையே வடிவாக வந்த பரமதயானு. தயாபரவசர் - தயாபரிபூர்ணர்.

அருளால்—பகவானைப்போல், “என்னை இசைவித் தென்னை யுன்தாளிணைக் கீழிருத்தும் அம்மானே.” உம்மைத் துதிக்கப்பெறுவது உமது அநுக்ரஹத்தினால் உண்டாயிற்று.

அநுபூதி பிறந்ததுவே—உன்னால் கிடைத்த அநுபூதி—நீ அருளிய ஞானமும் அதன் உணர்ச்சியும்—நான் அநுபவித்த உணர்ச்சியும்—சொல்ல இயலாத உணர்ச்சி. அநுபவஜநிதஞானம்—தானே கண்டறிந்ததும் பிறர்க்குச் சொல்ல இயலாததுமான அறிவு—ஸ்மிருதி வ்யதிரித்த ஞானம்—ஆனால் உன்னால் கிடைத்த அநுபூதி பரமார்த்தமானதே—சிந்தின ப்ரமாணங்களைக் கொண்டு அறிந்த அறிவு—‘உன்னைக்கொண்டென்னுள் வைத்தேன்—உன்னையும் என்னிலிட்டேன்’—இவ்விதம் அநுபவித்த உணர்த்தி.

உணர் விலும்ப ரொருவனை

அவனதருளால் உறற்பொருட்டு என்

உணர்விலுள்ளே இருத்தினேன்

அதுவும் அவனது இன்னருளே.

—(திருவாய்மொழி. 8-8-3)

திரிகின்ற மனம்—நின்ற வானில்லாநெஞ்சு - ஒரு ஸமயத்தில் நிற்கிறபடி நிற்காமல், ராஜஸ, தாமஸ அஹங்காரங்களுக்கு விளை நிலமானமனது - விஷயபோகங்களில் அலையும் மனது - வைதிகர்களின் அநுஷ்டாநத்தில் ஏக

தேசத்தையும் கைக்கொள்ளாது தோன்றியவாறு திரிகின்ற மனம்.

திரியாதுணையே தொழும்.....—இக்கொடிய உலகில் இருக்கவேண்டிய காலத்தளவும் என்ன பிழை வருகின்றதோ என்று, உன்னைத் தன்னெஞ்சில் உயிர்க்காவலாக நிறைத்துக்கொண்டு உனக்கிடமாயிருக்க வேண்டுமென்று தொழும் அடியார்.

“என்னைத் தீமனம் கெடுத்தாய் உனக்கு என்செய்கேன்” என்றபடி, நீர் செய்த மஹோபகாரத்தை நினைந்து நைந்துக்ருதக்ருதாநு ஸந்தாநம் செய்துகொண்டும், உமது அருளிச் செயல்களின் அர்த்த விசேஷங்களின் சீர்மையை ஸதா த்யாநித்துக்கொண்டும், உம்முடைய குணநுபவங்களைப் பண்ணிக்கொண்டுமிருக்கும் அடியார்கள். நீர் அவர்களுக்குக் கொடுத்த அறிவாலேயே தொழுபவர்.

நின்னபாதபங்கயம், நிரந்தரம் நினைப்பதாக நீ நினைக்க வேண்டுமே.—(திருச்சந்தவிருத்தம்) என்று திருமழிசைப்பிரான் அருளியவாறு, உன்னையே அடிபணியும் தொண்டர்.

அறிவாலடியார் தொழு—உன் கிருபையைத் தவிர வேறு ஸாதனமில்லை. அதையடைய உன்னைத் தொழுவதற்கு நல்ல அறிவு வேண்டும். அவ்வறிவு உன் கழலை நாடவேண்டும். மையலோடு அதற்கு உன் அருள் வேண்டும். அதையடைய உன்னடியார் கிருபை வேண்டும். உன் ினாடு உன்னடியாரையும் வணங்குகின்றேன். உன் துதியைக் கோஷிக்க அவர்கள் தான் ஏற்றவர்கள்.

தேசிகனே—பரமாசார்யனே. ஆசார்யத்வம் இவரிடத்தில் தான் பூர்ணத்வமடைந்தது. “தயாபாத்ரம் யதீந்த்ரஸ்ய தேசிகம் பூர்ணம்.” என்றபடி. ஆசார்யன் நாம் அடைய வேண்டிய மேலான வித்யை, தனம்போல் ப்ரயோஜநமாகவும் உபாயமாகவும் ஆசீரயிக்கத் தகுந்தவர் - தம்பரமென்றிரங்கித் தளரா மனந்தந்து, அடியார் தொழும் பெருந்தகைத் தேசிகனே என்றவாறு.]

அமலனுமக் களித்த பெயரொடும்
கமலையுகந்தளித்த விருதொடும்
நல்லாருலகம் நற்பதமெய்திடப்
பல்லாண்டிரு மென்றிசை பாடுவனே. (24)

[அமலன்—கமலையுடன் அரசாளும் கரிகிரி மேற்காவலன். சரிய:பதி,—கமலாஸஹாயன்— ‘துய்யனும் நீயே செய்யாளுறைதலின்,—(தேசிகமாலை, மும்மணிக் கோவை)—பகவான் பரிசுத்தனாவது, பெரிய பிராட்டி அவன் திருமார்பில் நித்யவாஸம் செய்வதால்,—ஸகல தோஷங்களுக்கும் எதிர்த்தட்டானவன்—பிறருடைய ஸம்ஸாரமாகிற தோஷத்தைப்போக்கி மோக்ஷத்தையளிப்பவன். ‘அமலன்’ என்றது ‘மலப்ரதிபடன்’—என்றபடி—இத்தால் மோக்ஷப்ரதத்வம் சொல்லிற்றாயிற்று. இது ப்ரதாநமான ரக்ஷகத்துவமாகையாலே பிரியப் பேசப்படுகிறது.

—(முநிவாஹநபோகம்)

உமக்களித்த பெயர்—வேதாந்தாசார்யர் என்று உமக்கு ஸ்வரூப நிருபகமாக ஸ்ரீரங்கநாதன் அளித்த சாச்வதமான திருநாமம். இத்திருநாமமே உன்னடியார்களுக்கு நற்பதம் கொடுக்கும். வேறு ஒருவருக்கும் கிடைக்காத பெயரைப் பாகவதநுக்ரஹமாகப் பெற்றார்—வேதாந்தங்களில் நிலவராயிருப்பவர்.

ஸ்ரீரங்கபர்த்தாவருளிய இந்த பிருதுசாஸனத்தைக் கைங்கர்ய சாஸநமாகக் கொண்டு, சாரீரக சாஸ்திரத்தை ஸேவிக்கும் எல்லோருக்கும் எக்காலத்திலும் ஸர்வவித சங்கைகளையும் தெளிவித்து விசதமாகப் போதித்து ஞானப் பால் ராசியைப் பருகிப் பருகி இன்புற்று வேதாந்தத்தில் ப்ரதிஷ்டிதராகும்படி செய்ய, ‘அதிகரணஸாராவளி’ என்ற மஹாக்ரந்தத்தை நம் ஸ்வாமி இயற்றியிருக்கிறார். பிற்காலத்தில் சிஷ்ய ப்ரசிஷ்ய பரம்பரைகளுக்கு மனத்தில் உதிக்கக்கூடிய ஸகல ஸம்சயங்களும் அறும்படி எல்லா சங்கைகளையும் எடுத்துப் பரிஹரித்து எல்லோரும் எளிதில் மனப்பாடம் செய்து ஹ்ருதயத்தில் தரிக்கும்படி மதுரமான ச்லோகங்களால் இந்த ஹ்ருத்யமான பத்யாவளியைச் செய்தார். ஸ்வாமி நமக்கெல்லாம் ஸாக்ஷாத்தாக ஆசிரியரா

யிருந்து சாரீரகமெனும் வேதாந்த சாஸ்திரத்தை நேருக்கு நேராக எதிரேயிருந்து போதிக்காவிடினும், ஸ்வாமியின் “மதுமத்த”மான ஜிஹ்வையிலிருந்து அவதரித்த இப் பாடல்கள், நமக்கு ஸ்வாமிஸ்தா நத்தில் ஆசார்யகம் செய்து நம் ஸந்தேகங்களையெல்லாம் முற்றிலும் போக்கி நமக்கு ஞானப்பாலை யளித்து வானேறப் போமளவும் வாழ்வை அளிக்கின்றன.

இப் பெயர்—என்ற பதம், இவருக்குக் கிடைத்த ‘கவி தார்க்கிகஸிம்ஹம்’ என்ற விருதையும் காட்டும். ஸ்ரீரங்க நாதனிடம் வேதாந்தாசாரியர் என்ற பட்டத்தைப் பெற்ற இவர், ஸ்ரீதெய்வநாயகனிடம், கவிதார்க்கிகஸிம்ஹம் என்ற பிருதையும் பெற்றார். திருவஹீந்திரபுரத்தில் எதிர்த்து வந்த பதினெட்டு மதஸ்தர்களையும் நிரஸித்து ஸர்வசாஸ்த்ர நைபுண்யாதிசயத்தைக் காட்டி ‘சததூஷணி’ என்ற கீரந்தத்தை யருளிச் செய்து ஸ்ரீராமாநுஜதர்சந ஸ்தாபநாசார்யர்களில் முக்கியராய் எழுந்தருளி யிருந்தவர்.

கமலையுகந்து அளித்தவிருதொடும்—‘ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரர்’ என்ற திருநாமம் பெற்றவர்—ஸ்வாமியினுடைய ஸர்வ தோமுகமான ஞானாதிசயத்தைக் கடாஷித்துப் பெரிய பிராட்டியாரான ஸ்ரீரங்கநாயகி, ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரர் என்கிற பிருதைப் ப்ரஸாதித்தருளிஞள். தாயும் நீயே சாயை தந்துகத்தலின்—(தேசிகமலை மும் மணிக்கோவை)—என்ற லோகமாதாவான பிராட்டி தன் மகனுக்கு விருதையளித்துப் பெருமகிழ்ச்சியடைந்தாள். தந்தை மகனுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமையென, பகவான் ஸ்ரீதேசிகன் காட்டிய ஞானோத் கர்ஷாதிகளுக்குத் தன் அநிதரஸாதாரணமான ‘வேதாந்தாசார்யர்’ என்ற பெயரைக் கொடுக்கும்படியாயிற்று. தாயான பிராட்டிக்கோ, தன் மகனுக்குப் பட்டமளிப்பதே உகப்பு.

நல்லாருலகம்—“நின் கோதிலாத்தாள் மலரைக் கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கும் தீதிலா நல்லோர்” ஒரு தீங்குமில்லாதவர்களான “ஸந்த மேநம்” என்று வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட பெரியோர்கள் திருவோலக்கம், (திரள்) என்றபடி.

நற்பதம் எய்திட—உயர்ந்த ஸ்தாநமாகிய பரமபதத்தில் நித்ய ஸூரிகளின் அநுபவத்தையடைய, நற்பதம் பெற ஒவ்வொரு சேதநனும் ஆசார்யனையடைந்தேயாக வேண்டும். ஆசாரியன் பெருமைக்காகவே, பகவானுடைய கருணை தானே பெருகி, ஸம்ஸார பந்தத்தை அறுத்துப் பரப்ரம்மாநுபவத்தை யளிக்கும்.

பல்லாண்டிருமென்றிசை பாடுவனே—

“ தொண்டருகக்கும் துணையடிவாழி நின்தாமுறுவல்
கொண்டமுகம் வாழி வாழி வியாக்கியா முத்திரைக்கை
வண் திருநாமமும் வாழி மணி வடமுப்புரி நூல்
கொண்டசீர் தூப்புல் குலமணியே வாழி நின்வடிவே ”

—(பிள்ளையந்தாதி)

“ பல்லாண்டே பல்லாண்டும் பாடுவோமே ”

—(தேசிகமாலை. பரமபத சோபாநம்)

என்று, இவரை, இக்கால தத்வமுள்ளதனையும், மங்களோத் கர்ஷத்தையும், மங்களா சாஸனோத் கர்ஷத்தையும் பெற இன்மொழி பாடுவோம். இவருடைய நாமஸங்கீர்த்தநம் அம்ருதம் போன்றதாலும், இப்பொழுது நாம் ஸேவிக்கும் இவர்தானே ஏறியருளிய விக்ரஹம். இவர் சீர்மையைக் காட்டுவதாலும்—பல்லாண்டு பாடுவோம்—இன்னுமொரு நூற்றாண்டிருமென்று—அதாவது கால தத்வமுள்ளதனையும் அனேக வர்ஷங்களிலும் பாங்காக எழுந்தருளியிருக்க வேண்டு மென்றபடி—ஸ்ரீ தேசிகனின் திருவவதார ப்ரயோ ஜநம், திவ்ய தம்பதிகளுடைய, விபுத்வ, உபாயத்வாதி ஸமஸ்த கல்யாண குணப்ரகாசந உபய வேதாந்தங்களுடைய ஸ்தாபநம் என்றும், இது நித்தியமாகச் செல்லு கைக்காக அத்தலைக்கு மங்களாசாஸநமாய்ப் பல்லாண்டு பாடவேண்டு மென்றும் சொல்லியபடி. இந்த விலக்ஷணமான ஆசார்ய ரத்நத்தை நமக்குக் கொடுத்த ஸர்வலாக சரண்யனுக்கு நாம் எவ்விதம் க்ருதஞ்ஞதாநுஸந்தாநம் செய்ய முடியும். “ அஹோபாக்யம், அஹோபாக்யம் ” என்று பகவானுக்கும் ஸ்ரீ தேசிகனுக்கும் பல்லாண்டு பாடுவது தான்.

நானிலமும் தான்வாழ நான்மறைகள் தாம்வாழ
மாநகரின் மாறன் மறைவாழ—ஞானியர்கள்
சென்னிஅணி சேர்தூப்புல் வேதாந்த தேசிகளே
இன்னுமொரு நூற் றுண்டிரும்.]

வேங்கடநாத னடியா ரடிகளில்
வேங்கடேசன் மயலா லிறைஞ்சிய
சேதுவான கழற் காதல் மாலையை
ஓதுமன்ப ரெழிற்பத மேறுவரே. (25)

[இச்செய்யுள் நூலாசிரியர் தாமே தம்மைப் பிறர்
போலும் பாயிரங் கூறும் பணிப்பு. நாந்தி கூறுவதால் தற்
புகழ்ச்சி யாகாது. இதனை “ஓதுமன்பர் எழிற்பதமேறு
வரே” என்று நூற்பயன் கூறியிருப்பதால் இது பல சீருதி
கூறிய வாறுமாம்.

வேங்கடநாதன்—சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்,
ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகள்.

அடியாரடி—

வலந்தாங்கு சக்கரத் தண்ணல் மணிவண்ணற்
[காளென்று உள்
கலந்தார் அடியார் தம் அடியார் எம்மடிகளே.

—(திருவாய்மொழி. 3-7-9)

[எவர்கள் எம்பெருமானுக்கு நாம் தாஸர்கள் என்று
எண்ணி அவனை ஆச்ரயிக்கிறார்களோ, அவர்களுடைய
தாஸர்கள் நமக்கு ஸ்வாமிகள்.]

“எந்தைபிரான் தனக்

கடியா ரடியார் தம்மடி யாரடியார் தமக்,
கடியா ரடியார் தம்மடி யாரடி யோங்களே.

—(திருவாய்மொழி. 3-7-10)

[எம்பெருமானுக்கு எவர் தாஸர்களுக்குத் தாஸர்களோ,
எவர்கள் அவர் தாஸர்களின் தாஸர்களோ, எவர்கள் அவர்

தாஸர்க்கும் தாஸர்களோ, அவர்களுக்கு நாம் தாஸர்கள்.]
என்றபடி, ஸ்ரீ தேசிகனின் தாஸர்களான பாகவதர்களுக்
குத் தாஸனாயிருப்பதே உயர்ந்த புருஷார்த்தமாகும்.

மயல்—பக்தி. இறைஞ்சுதல்—சரணமடைதல்

சேதுவான கழல்—ஸம்ஸார ப்ரவாஹத்தைத் தடுத்து
அக்கரை சேர்க்கும் திருவடி.

திருமகளோ டொருகாலும் பிரியாநாதன்,
றிண்கழலே, சேதுவெனச் சேர்கின் றேனே.

—(தேசிகமாலை. அமிருதாஸ்வாதினி)

என்றபடி, நாம் ஸம்ஸாரக் கடலைத் தாண்டுவதற்கு உபா
யம் ஸ்ரீ தேசிகனின் திருவடிகளைப் பக்தியுடன் வணங்கு
வதுதான்.

மாலை—“ மகிழ்ந்துபாடும் செய்யதமிழ்மாலை ”

—(தேசிகமாலை. அதிகாரஸங்க்ரஹம்)

இச்செய்ய தமிழ்ச் சொன்மாலை, காதல் மாலையானது
பற்றி, “பக்திநயநா:” என்பது போல், கர்ம சக்ஷுஸ்ஸால்
பார்க்க முடியாத பகவானைக் காட்டும் மாலை.

காதல்—பக்தி, ஆசை. இக்காதல் “ ஆசார்யன் உதவி
யால் மாயனை வானுலகிற்கண்டு களிக்கவேண்டு மென்ற
காதல்.”

ஓதுமன்பர்—அநுஸந்திக்கும் பக்தர்—ஸ்ரீவைஷ்ணவ
தாஸ்யாம்ருத ரஸிகர்—தேசிகபக்ததாஸ்யர்.

“ திடமுடனீதைத் தினந்தோறு மாதரித்தோ துமன்பர் ”

—(பிள்ளையந்தாதி)

பரஸ்பர ஹிதைஷிகள்—ஒருவருக்கொருவர் ஹிதத்தையே
விரும்பி ஸ்நேகித்திருக்கும் அடியார்கள்.

எழிற்பதமேறுவர்—பகவானிடத்தில் மீளாதபேரடி
மைக்கு அன்புபெற்று, இங்கிருக்கும் போகங்களெய்திப்
பெறுவதெல்லாம் பெற்றுவாழ்ந்து, மறுபிறவியில்லாது
பர்ப்ரும்மாநுபவம் அடைவர்.

இக்கோவை முதற்பாட்டில் “அன்பே” என்று ஆரம்பித்துக் கடைசிப் பாட்டில் “அன்பர்” என்று முடிவதால், சாந்தி ரஸமுள்ள இப்பாசுரங்களைப் படிப்பவர், அன்பர்க்கே யவதரிக்கும் ஆயனே யெனவன்பர்க்கே யவதரித்தவரும், அன்பை யணிகலமாகக் கொண்ட வருமான ஸ்ரீதேசிகனின் கிருபையால், ஸதாசார்ய அநுக்ரஹமும், ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸித்தியும் பெற்று ஸ்ரீய: பதியின் அன்புக்குப் பாத்திரமாவர் என்பது திண்ணம். இப்பரமாசாரியனை இக்கோவை அன்பினால் சிறுபேரழைத்தாலும் பரமோதாரண ஸ்ரீதேசிகனின் ப்ரீதி, அவனை ஆசிரயித்தவர்களிடத்திலும் அவர்களைச் சேர்ந்தவர்களிடத்திலும், பெருகுவதால், கோவையை யோதும் அடியார்கள் பரமலாபத்தை யடைவார்கள். அன்புடையீர்! நாமெல்லோரும், திண்மை குறையாமைக்கும், உண்மை மறவாமைக்கும், உளமதியில் உகக்கைக்கும், தண்மை கழியாது தரிக்கைக்கும் தணிகைக்கும் ஸ்ரீதேசிகன் ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கொஞ்சமாவது படித்து, படித்ததை ஹ்ருதயத்தில் தரித்துக் கொள்ளுவோமாக.]

ஸ்ரீ:

திருவல்லிக்கேணித் தமிழ்ச்சங்கப் பிரசுரம்.

கிலக்கம், வெளியீட்டின் பெயர்.

1. ஸ்ரீ ஆதிவண்சட கோப யதிந்தா
மஹா தேசிகன் வைபவம்.
2. தேசிகர் நூற்றந்தாதி.
3. மறைமுடித் தேசிகஞர்.
4. மணவாள மாமுனிகள்.
5. அழகர் மாலை.
6. வேதாந்த தேசிகஞ்சல்.
7. தோத்திர மாலை.
8. தொண்டர் மாலை.
9. கம்பர் மாலை.
10. பரிமுக மாலை.
11. ஸ்ரீ ஆண்டாள் மாலை.
12. ஸ்ரீ பார்த்தசாரதி மாலை.
13. திருப்பருண் மாலை.
14. தூப்புல் வள்ளல் பழமொழிச் சிறப்பு.
15. அடைவு அமைக்கும் அற்புதன்.
16. தமிழர் தொழு வேதாந்த வாசியர்.
17. புகழ் மாலை.
18. கம்பர்தரும் கண்ணன்.
19. முக்கோற் பகவர்.
20. ஸ்ரீ வீரராகவ மாலை.
21. திருமாமகன் மாலை.
22. திரு தாசின்கர் மாலை.
23. அழகியசின்கர் மாலை.
24. பொய்கையார் மாலை.
25. ஸ்ரீ ஆண்டாள் சந்திரகலா மாலை.
26. வாரணமாவிர மாலை.
27. ஸ்ரீ பார்த்தசாரதியம்மான் பாமாலை.
28. தமிழரேத்தும் ஸ்ரீ மணவாள மா
முனிகள்.

கிலக்கம், வெளியீட்டின் பெயர்.

29. திருச்சின்ன மாலை.
30. திருவேங்கடவர் மாலை.
31. மார்கழி மாலை.
32. மதரகவி மாலை.
33. திருவருட்சதக மாலை.
34. சீரொன்று தூப்புற்றனியன் மாலை.
35. மும்மறைத் தெளிவுப் பொருண்
முதுரை மாலை.
36. அருளாளர் மாலை.
37. பூங்கோதை மாலை.
38. பூமகள் மாலை.
39. கிடைப்பின்னை மாலை.
40. செந்தாமரையாள் மாலை.
41. பெரியிராட்டியார் மாலை.
42. தேசிகரந்தாதி மாலை.
43. கிராமலதார மாலை.
44. திருவெல்லூர் ஸ்ரீ வீரராகவ மாலை.
45. ஆண்புத்தேவின் வேழக் கவி.
46. வாழ்த்திருநாய் பாமாலை.
47. அத்திவிவாதம் சந்தாத் கவி.
48. ஸ்ரீ வெங்கடக்குழலான் பாமாலை
கவி.
49. ஸ்ரீ பெரும்புதல் அந்த வள்ளல்
50. தகவதார கவி. திவ்ய.
51. ஸ்ரீ விநாயகவ கவி.
52. குடகிளத்தித் தடக்கிளைய கவி.
53. ஸ்ரீ வதாநு கவி.
54. கோதைநாயகித் தாயர் கவி.
55. சூரகாத் கவி.
56. திருவட கவி.

பெறும் இடம் :

(1) ஆநந்த பிருந்தாவநம்,

ஸ்ரீ மௌனசுவாமிகள் மடத்துத் தெரு, அம்பத்துர்.

(2) கொடியாலம் ஸ்ரீநிவாஸம்,

16, சரோஜிநி தெரு, தியாகராயநகர், சென்னை.

Tamil Heritage Foundation
தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை

Electronic preservation of Tamil heritage materials
e-Book series

an international NGO initiative to digitize old Tamil books
and palm leaf manuscripts
visit <http://www.tamilheritage.org>

தமிழ் ஓலைச்சுவடிகள், நூல் பாதுகாப்பு.

பாதுகாப்பற்ற நிலையில், மறுபதிப்பு காணாத பழைய நூல்கள், ஓலைச்சுவடிகள் போன்ற தமிழ் முதுசொற்களை மின்பதிப்பாக்கி தமிழ் வளத்தை நிரந்தரமாக்கும் ஒரு சர்வதேச தன்னார்வ முயற்சி.

மேலும் அறிய: <http://www.tamilheritage.org>

முதுசொல் முத்திரை
தமிழ்ப்பாதுகாப்பின் அக்கறை